

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Η. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Δ. Φ.

4 2

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ", ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

15 - ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ - 15

1906

Πάν γνήσιον αντίτυπον δέον να ἔχη ἐνταῦθα κάτωθι τὴν σφρα-
γίδα καὶ ὑπογραφὴν τοῦ Δ. Η. Κυριακοπούλου καὶ τὴν σφραγίδα
τοῦ ἐκδότου.

Δ. Η. Κυριακοπούλου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Περὶ ἀνωμάλων καὶ ἑλλειπῶν ῥημάτων τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου συνέγραψαν παρ' ἡμῖν ἀρκετοί, ἀλλ' ὀλίγοι ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν τε ἡλικίαν καὶ τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τῶν διδασκομένων· ὡς ἐν παραδείγματι, ἠρκέσθησαν νὰ σημειῶσι τὸ α' ἐνικὸν πρόσωπον χρόνων τινῶν, τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα ἐπίσης ἔχρηζον σημειώσεως διὰ τὴν κατὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν ἀνωμαλίαν· ὡς τῶν ῥημάτων φθέγγομαι, κάμπτομαι καὶ ἄλλων παρομοίων τὸν παρακειμένον σημειοῦσι μόνον, ἔφθεγμα, κέκαμμαι, ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων προσώπων αὐτῶν, (ἔφθεγξαι, ἔφθεγκται, ἔφθεγχε — κέκαμψαι, κέκαμπται, κέκαμφθε)· τούτων καὶ πλείστων ἄλλων ῥημάτων, ὅσων ὁ σχηματισμὸς τοῦ παρακειμένου ἔχει ἀνωμαλίαν τινά, καθὼς καὶ ὅσων ὁ ἐνεστώς ἢ ὁ β' ἀόριστος κατὰ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἀνωμάλως, τούτων ὅλων τοὺς τύπους ἐφροντίσαμεν νὰ σημειῶμεν ὀλοκλήρως πρὸς εὐκολίαν τῶν πρωτοπέτρων· ἀντὶ δὲ γραμματικῶν παρατηρήσεων, κάπως δυσαναλόγων ταῖς δυνάμεισι τῶν παιδῶν, καὶ τῆς τῶν ἀντιθέτου ἐννοίας ῥημάτων σημειώσεως, ἀρκετὸν ἐθεωρήσαμεν νὰ παρεμβάλωμεν μετὰ τὸ ῥῆμα τὸ θέμα, ἢ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν διάθεσιν· τοὺς δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἦττον δοκίμους χρόνους περιελάβομεν ἐν ἀγκύλαις [. . .]·

Τοιοῦτον τὸ ἀνά χειρας ἔργον, ὃ προσφέροντες τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι, εὐελπιστοῦμεν ὅτι τεύξεται τῆς ἐγκρίσεως τῶν ἐλλογίμων συναδέλφων, οἷας ἔτυχον καὶ τὰλλα ἔργα ἡμῶν, ἐφ' ᾧ καὶ εὐγνωμονοῦμεν αὐτοῖς.

Δ. Η. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ» ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

15 Ὀδὸς Ἑρμοῦ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἑρμοῦ 15

ΕΡΓΑ Δ. Η. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ

Α'. Πρὸς χρῆσιν τῶν Γυμνασίων.

Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Σχ. 8ον σελ. 144.

Στοιχειώδης Ζωολογία μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἑκδοσις νέα διασκευασθεῖσα κατὰ τὴν τοῦ Paul Vert.

Ξενοφῶντος Ἑλληνικὰ βιβλίον Α' καὶ Β' μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ ποικίλων ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων.

Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ νῦν.

Β'. Πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων.

Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια Τόμος Α' μετὰ ποικίλων σημειώσεων διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' τάξεως.

Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια Τόμος Β'. Τεῦχος Α' περιέχον Ξενοφῶντος Κύρου Ἀνάβασιν, βιβλίον α' καὶ β' μετὰ σημειώσεων διὰ τὴν Β' τάξιν.

Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια Τόμος Β' Τεῦχος Β' περιέχον Ξενοφῶντος Κύρου Ἀνάβασιν, βιβλίον γ' καὶ δ' μετὰ σημειώσεων διὰ τὴν Β' τάξιν.

Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια Τόμος Γ' περιέχον Ξενοφῶντος Ἑλληνικὰ βιβλία α' καὶ β' καὶ Κύρου Παιδείας κατ' ἐκλογὴν μετὰ ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Γ' τάξεως.

Φυσικὴ Ἱστορία μετὰ πλείστων εἰκόνων ἐγκριμένη ἐπὶ πενταετίαν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Α' καὶ Β' τάξεως.

Ἑλληνικὴ Γραμματικὴ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰγούργειου κατὰ τὸν ΒΤΓ νόμον ἐπὶ πέντε σχολικὰ ἔτη διὰ τὴν Α' Β' καὶ Γ' τάξιν.

Ἀνώμαλα Ῥήματα τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου μετὰ γραμματικῶν παρατηρήσεων.

Ἐπίτομον Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐγκριθὲν ἐν τῷ διαγωνισμῷ ἐπὶ πενταετίαν.

Γ'. Πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

Μαθήματα Φυσικῆς Ἱστορίας μετὰ πλείστων καλλιτεχνικῶν εἰκόνων διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Γ' καὶ Δ' τάξεως.

Στοιχειώδης Ζωολογία μετὰ πολλῶν εἰκόνων διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Γ' καὶ Δ' τάξεως.

ΑΝΩΜΑΛΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΗ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

ἀγάλλω (ἀγάλλω. κκλλύνω φκιδρύνω). μ. ἀγκλῶ (παρὰ κωμικοῖς)
ἀ. ἀπαρ. ἀγῆλι (παρ' Εὐριπ.). Μέσ. ἀγάλλομαι (ὑπερηφανεύομαι)
καὶ παρκτ. ἤγκλλομαι. Ῥηματ. ἀγκλμα, ἀγκλός.

ἄγαμαι (θέμ. ἀγα καὶ ἀγασ.) ἀποθετ. ἄνευ προστ. καὶ ὑπο-
τακτ. θαυμάζω), κατὰ τὸ ἴσταμαι, π. ἠγάμην, ἀ. παθ. (μετ' ἐνεργ.
σημασίας) ἠγάσθην (ἐθαύμασα), μέσ. ἀόρ. ἠγασάμην (Δημ. 18).
Ῥηματ. ἀγαστός, ἀγασμα, ἀγαθός, ἀγατός.

ἀγγέλλω (ἐκ τοῦ ἄγγελος ἀγγέλλω), π. ἠγγελλον, μ. ἀγγελῶ,
ἐ' ἠγγειλα, παρ. ἠγγελα, ὑπ. ἠγγέλκην. Παθ. καὶ Μέσ. ἀγγέλ-
λομαι, π. ἠγγελλομαι, μ. παθ. ἀγγελησομαι, ἀ. παθ. ἠγγέλην,
μέσ. ἀόρ. (ἐπ)ἠγγειλάμην, παρ. ἠγγελαί, ὑπ. ἠγγέλην. — (ἐπ)-
αγγέλλομαι (ἔχω ἐπάγγελμα ἐπιτηδεύομαι). Ῥηματ. ἀγγελεύς,
(εἰς)αγγελεύς, (ἐπ)ἀγγελα, ἀγγελτός, (αὐτεπ)ἀγγελας.

ἀγείρω (ἀθροίζω), π. ἠγειρον μ. ἀγερω ἀ. ἠγειρα. Μέσ. ἀγεί-
ρομαι (συναγείρομαι), π. ἠγειρόμην, παρ. ἀγήγερα, ὑπ. ἀγηγέρ-
μην. Ῥηματ. ἀγορά, ἀγορι ποιητ. (ἐξ οὗ πκνήγορις, ὀμήγορις),
ἀγύρτης, ἀγορις (συναγορις), ἀγορός.

ἀγλαΐζω (ἐκ τοῦ ἀγκλός λαμπρύνω) μ. ἀγκλαῖω. Παθ. καὶ
Μέσ. ἀγκλαίζομαι μ. ἀπαρ. ἀγκλαίεσθαι. Ῥηματ. ἀγκλαίμα, ἀγκλαί-
εμός, ἀγκλαίτός.

ἀγνοέω-ῶ (ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ γνώω-γιγνώσκω. δέν
ἤξεύρω), π. ἠγνόουν, μ. ἀγνοήσω, ἀ. ἠγνόησα, παρ. ἠγνόηκα. Παθ.
ἀγνοομαι, π. ἠγνοομαι, μέσ. μ. ἀγνοήσομαι (μὲ παθητ. σημασίαν)

(Δημ. 18.), ἄ. παθ. ἡγνούθη, πρκ. ἡγνούημι. Ῥηματ. ἀγνούημα, ἀγνοητέον, ἄγνοια.

ἄγνυμι (θ. Φαγ.—κατάγνυμι, συντρίβω). μ. κατάξω, ἄ. κατέαξα (ἡ συλλαβικὴ αὐξησης διὰ τὸ δίγχυμα), πρκ. κατέαχα, (μετὰ παθητ. σημασ.), ὑπερσ. κατεαγώς ἦν. Παθητ. κατάγνυμαι, ἄ. ἄ. κατεάγη, τετελ. μ. κατεαγώς ἔσομαι. Ῥηματ. ἀκτῆ, ἀγμός, ἀταγμα, κατακτός.

ἄγορεύω (ἀγορά. (ἴδ. ἀγείρω). δημηγορεῶ), παρατ. ἡγόρευον μ. ἐρῶ, ἄορ. ἄ. εἶπον, πρκ. εἶρηκα, ὑπ. (ἀπ)ειρήκειν. Παθ. (προσ)αγορεύομαι, π. ἡγορευόμην, μ. μέσ. (μετὰ παθητ. σημασ.) (προσ)αγορεύομαι, μ. παθ. ἐρήθσομαι, ἄ. ἐρρήθη, πρκ. εἶρημαι, ὑπ. (ἀπ)ειρήμην. Ῥηματ. (ἀπ-ἀν-)αγόρευσις, (προσ)αγορευτέος (ἀναρ)ρησις, ἐρήτόν, (ἀπόρ)ρητον, ἐρήτέον.

ἄγριαίνω (ἀμετάβ. ἀγριεύω) π. ἡγρίαινον, μ. ἀγριανῶ, ἄ. ἡγρίαινα, ἀπαρεμ. ἀγριᾶναι. Παθ. καὶ Μέσ. ἀγριαίνομαι, ἄ. ἡγριώθη.

ἄγχω (πνίγω) μόνον ὁ ἐνεστώς. Παθ. καὶ Μέσ. (ἀπ)άγχομαι, π. (ἀπ)ηγχόμην, μ. ἄ. (ἀπ)ηγξάμην. Ῥηματ. ἀγχόνη, ἀγχτός, ἀγχτήρ.

ἄγω (ὀδηγῶ), π. ἦγον, μ. ἄξω, ἄ. ἄ. ἦγαγον (κατ' ἀττικόν ἀναδιπλασιασμόν), πρκ. ἦχα. Παθ. καὶ Μέσ. ἄγομαι, π. ἡγόμην, μέσ. μ. ἄξομαι καὶ παθητ. ἀχθήσομαι, ἄ. παθ. ἦχθη, πρκ. ἦγμα, ὑπ. ἦγμην, μ. ἄ. ἡγαγόμην. Ῥηματ. ἀγός, ἀγωγῆ, ἀγώγιον, ἀγωγεύς, ἀγώγιμος, (ἀν)ἀγωγός, (παιδ)αγωγός, (ἐπ)ακτός, ἀκτέον, ἄξιος, ἄξων.

ἀγωνίζομαι (ἀγών. ἀποθετ. μέσ.—ὑφίσταμαι ἀγῶνα ἢ εἶμαι εἰς δίκην μετὰ τινος). (συν)αγωνίζομαι, (δι)αγωνίζομαι π. ἡγωνίζομην, μέσ. μ. ἀγωνισομαι, μέσ. ἄ. ἡγωνισάμην, παθ. ἡγωνίσθη, πρκ. ἡγωνισμαι, ὑπ. ἡγωνίσμην. Ῥηματ. ἀγώνισμα, ἀγωνισμός, ἀγώνισις, ἀγωνιστής, ἀγωνιστέον, (ἀναντ)αγώνιστος.

ἄδικέω ὦ ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι ὁμαλός. Παθ. ἀδικοῦμαι, π. ἡδικούμην, μέσ. μ. ἀδικήσομαι (μὲ παθητικὴν σημασίαν). Οἱ λοιποὶ χρόνοι κλίνονται ὁμαλῶς. ἄ. ἡδικήθη. πρκ. ἡδίκημαι, ὑπερ. ἡδικήμην. Ῥημ. ἀδίκημα, ἀδικητέον, (εὐ)αδίκητος, ἀδικητής.

ἄδω (κείδω, ἄδω, ψάλλω, τραγουδῶ). π. ἦδον, μέσ. μ. ἔσομαι, ἄορ. ἦσα. Παθ. ἄδομαι, μ. ἄσθήσομαι, ἄ. ἦσθη, πρκ. ἦσται μόνον.

Ῥημ. ᾠδή, (ἐπ)ᾠδός, ᾠδαίον, ᾠσμα, ᾠστέος, αἰοιδός, ἀηδών, αἰοιδίμος.

ἄθροίζω (ἀθρόος· συναθροίζω), ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι ὀμαλός. Παθ. καὶ Μέσ. ἀθροίζομαι, μ. παθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως), ἀθροισθήσομαι, ἀ. ἠθροίσθην, μέσ. ἠθροισάμην, πρ. ἠθροισμαι. ὑπερ. ἠθροισμην. Ῥημ. ἄθροισμα ἄθροισις, ἀθροιστέον.

ἀθυμέω ᾧ (ἄθυμος· λυποῦμαι), π. ἠθύμουν. ἀ. ἠθύμῃσα. Ῥημ. ἀθυμητέον.

αἰδέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. ἐνεργ. ἐντρέπομαι), π. ἠδούμην, μέσ. μ. αἰδέσομαι, ἀ. παθ. ἠδέσθην (μετ' ἐνεργ. σημασίας), μέσ. ἀ. ἠδεσάμην, πρ. ἠδεσμαι. Ῥημ. αἰδώς, κιδήμων, αἰδέσιμος, αἰδεστός. (Πλούτ.).

αἰκίζομαι (ἐκ τοῦ αἰκία· αἰκής=ἀπρεπής, ἀποθετ. μέσ. κακομεταχειρίζομαι), μέσ.μ. αἰκιοῦμαι, μέσ. ἀ. ἠκισάμην, παθ. ἠκίσθην. Ῥημ. αἰκισμός, αἰκιστής,

αἰνέω-ᾧ (αἶνος· ἐπαινῶ), π. ἠνεον-ουν, μέσ. μ. (μετ' ἐνεργ. σημασίας) αἰνέσομαι, ἀ. ἠνεσα. Παθ. αἰνέομαι-οὔμαι, πρ. (κατ' ἕκτασιν τοῦ χαρακτῆρος) ἠνημαι, ἀ. ἠνέθην, μ. αἰνεθήσομαι. Ῥημ. αἰνετός, αἰνεσις.

αἰνίστομαι (αἰνίγχομαι· ἀποθ. ἐνεργητ. ὀμιλῶ αἰνιγματωδῶς), π. ἠνιστόμην, ἀ. ἠνισάμην καὶ παθ. ἠνίχθην. Ῥημ. αἰνιγμα, αἰνιγμός (Πλάτ.).

αἰρέω-ᾧ (καταλαμβάνω, κυριεύω) π. ἠρουν, μ. αἰρήσω, ἀ. β'. εἶλον, πρ. ἠρηκx, ὑπερ. ἠρήκην, τετελ. μ. (ἀφ)ρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ Παθ. αἰροῦμαι, π. ἠρούμην, μέσ. μ. αἰρήσομαι, παθ. αἰρεθήσομαι, μέσ. ἀ. β' εἰλόμην, παθητ. ἠρέθην, πρ. ἠρημαι, ὑπερ. ἠρήμην, τετελ. μ. ἠρημένος ἔσομαι. Ῥημ. αἵρεσις, αἰρετός, αἰρετέος.

αἶρω (σηκώνω, ὑψώνω), π. ἠρον, μ. ἄρῶ, ἀ. α'. ἦρα, (ὑποτ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπαρέμφ. ἄραι, μετοχ. ἄρας, ἄρασα, ἄραν), πρ. ἠρκα, ὑπερ. ἠρκειν. Μέσ. καὶ Παθ. αἶρομαι π. ἠρούμην, παθ. ἀ. ἠρθην, πρ. ἠρμαι, ὑπ. ἠρμην, μέσ. μ. ἀροῦμαι, ἀ. ἠράμην. Ῥημ. αἶρσις (ἐπ)αρσις, ἀρτός, ἀρτήρ, ἀρτήριον.

αἰσθάνομαι (ἀποθετ. ἐνεργ. καταλαμβάνω, ἐνοῶ), π. ἠσθάνομην, μέσ. μ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἀ. β' ἠσθόμην, ἀπαρέμ. αἰσθέσθαι, μετ. αἰσθόμενος. πρ. ἠσθημαι. Ῥημ. αἰσθημα) αἰσθησις, (ἐπ)-αἰσθητός, (ἀν)αἰσθητός, αἰσθητήριον.

αἰσχύνω (αἰσχος. ἐντροπιάζω), π. ἤσχυον, μ. αἰσχυνῶ, ἀ. ἤσχυνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, π. ἤσχυνόμην, μ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μ. (μέ σημασίαν μέσης διαθέσεως) αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἀ. ἤσχύνην, πρκ. ἤσχυμαι ἤσχυνται, ἤσχυνται. Ῥημ. αἰσχυντέον (ἀν)αἰσχυντος.

αἰτέω-ῶ (ζιτῶ), π. ἤτουν, μ. αἰτήσω, ἀ. ἤτητα. Πκθ. καὶ Μέσ. αἰτοῦμαι, π. ἠτούμην, μέσ. μ. αἰτήσομαι, μέσ. ἀ. ἠτησάμην, παθ. ἠτήθην, πρκ. ἤτημι. Ῥηματ. αἴτημα, αἴτησις, (ἐπ)αίτης, αἰτητέον.

αἰτιάομαι-ῶμαι (αἰτία. ἀποθ. ἐνεργ. θεωρῶ αἴτιον, πταίστην), π. ἠτιώμην, μ. αἰτιάσομαι, ἀ. ἠτιασάμην, παθ. ἀ. ἠτιάθην, πρκ. ἠτίχμι, ὑπ. ἠτιάμην. Ῥηματ. αἰτίχμα, αἰτίσις, αἰτιατόν, αἰτιατέον, αἰτιατικός.

αἶψω (ἐπαῖω. Πλάτ.) μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ῥηματ. ἐπαΐστος (γνωστός), παρ' Ἡρ.

ἀκέομαι-οὔμαι (ἄκος. ἀποθετ. μέσον, θεραπείω), μ. ἀκοῦμαι, ἀ. ἠκεσάμην. Ῥηματ. ἀκέστωρ, ἀκεστής, (ἀν)ἠκεστος ἀκέστρα = βελόνη.

ἀκολουθεῶ-ῶ (ἐκ τοῦ ἀκόλουθος. ἀ-κέλευθος = τῆς αὐτῆς κελεύθου ὁδοῦ). π. ἠκολούθουν, μ. ἀκολουθήτω, ἀ. ἠκολούθησα, πρκ. ἠκολούθηκα. Ῥηματ. ἀκολούθημα, ἀκολούθησις, ἀκολουθητέον.

ἀκούω π. ἠκουον, μέσ. μ. (μέ ἐνεργ. σημασίαν) ἀκούσομαι, ἀ. ἠκουσα, πρκ. (μέ ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν) ἀκήκοα, ὑπ. ἠκηκύειν. Παθ. ἀκούομαι, μ. ἀκουσθήσομαι, ἀ. ἠκούσθην. Ῥηματ. ἀκοή, ἄκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, (ὑπ)ἠκούος.

ἀκριβόω-ῶ (ἀκριβῶς γνωρίζω), ἀ. ἠκριβῶσα. Πκθ. καὶ Μέσ. ἀκριβοῦμαι, π. ἠκριβούμην, μέσ. ἀύρ. ἠκριβωσάμην, παθ. ἠκριβώθην, πρκ. ἠκριβώμαι.

ἀκροάομαι-ῶμαι (ἀποθ. ἐνεργητ. ἀκούω μετὰ προσοχῆς) π. ἠκροώμην, μ. ἀκροάσομαι, ἀ. ἠκροασάμην, πρκ. ἠκρόαμαι. Ῥηματ. ἀκρόαμα, ἀκρόασις, ἀκροατής, ἀκροατήριον, ἀκροατέον.

ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, κρυγάζω), π. ἠλάλαζον, ἀ. ἠλάλαξα, μ. ἀλαλάξομαι (Εὐριπ.). Ῥηματ. ἀλαλαγή.

ἀλάομαι-ῶμαι (ἀποθετ. μέσ. περιπλανῶμαι, (Ξεν.) ἀ. [ἠλάνθην]).

ἀλγέω-ῶ (ἄλγος=ψυχικὴ λύπη. πονῶ), π. ἤλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἀ. ἤλγησα. Ῥημ. ἀλγιδῶν (σωματικὸς πόνος).

ἀλείφω, π. ἤλειφον, μ. ἀλείψω, ἀ. ἤλειψα, πρκ. (μὲ ἀττ. ἀναδιπλασ.), ἀλήλιφα. Πκθ. καὶ Μέσ. ἀλείφομαι. π. ἤλειφόμενῃ, μ. ἀλείφομαι, ἀόρ. ἤλειψάμενῃ, πρκ. ἀλήλιμμαι, πκθ. μ. ἀλειφθήτομαι, ἀ. ἤλειφθην. Ῥηματ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, (ἀνεξ)ἀλειπτος, (ἐξ)ἀλειπτεόν, [ἀλείπτης].

ἀλέξω (ἀποκρούω). μόνον κκτ' ἐνεστῶτα. Μέσ. ἀλέξομαι, μ. ἀλέξομαι, ἀ. ἤλεξάμενῃ. (Ἔεν.) Ῥηματ. (ἐπ)αλέξεις, ἀλεξιτήρ. ἀλεξιτήριον.

ἀλέω-ῶ (ἀλέθω) π. ἤλουν μ. ἀλῶ. Πκθ. ἀλέομαι-οῦμαι πρκ. ἀλήλεμαι (Θουκ.) καὶ ἀλήλεσμαι, ἀ. ἤλήσθην. Ῥημ. ἀλεσμός, ἀλεσις, ἀλεστός, ἀλεστής, ἀλέτης, ἀλετρίς, ἀλετών, ἀλετήρ, ἀλετέον.

ἀλίξω (ἀλίς (ἐκκλησίαι) συναθροίζω), ἀ. ἤλισα πκθ. ἀόρ. ἤλιεθην πρκ. ἤλισμαι.

ἀλίσκομαι (Γκαλ ἀποθετ. πκθητ. μὲ πρόσφυμα σκ. συλλαμβάνομαι), π. ἤλισκόμενῃ, μέσ. μ. (μὲ πκθητ. σημ.) ἀλώσομαι, ἐνεργητ. ἀ. β'. (μετὰ πκθητ. σημασίαις) ἐάλων καὶ ἤλων, (ὑποτακτ. ἀλῶ, εὐκτ. ἀλοίην. ἀπκρ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς, ἀλοῦσα, ἀλόν), πρκ. ἐάλωκα καὶ ἤλωκα, ὑπ. ἤλώκειν. Ῥηματ. ἔλωσις, ἀλωτός, (αἰχμ)ἀλωτος. ἀλώσιμος,

ἀλλάττω (ἀλλάγῃω, ἀλλάζω) ἤλλαττον μ. ἀλλάξω, ἀ. ἤλλαξα, πρκ. ἤλλαχα. Πκθ. καὶ Μέσ. (ἀπ)κλλάττομαι, π. (ἀπ)κλλάττόμενῃ, ἀόρ. πκθ. (ἀπ)κλλάχθην καὶ β' (ἀπ)κλλάγην, πρκ. (ἀπ)ἤλλαγμαί, ὑπ. (ἀπ)κλλάγμενῃ, πκθ.μ. β' (ἀπ)κλλαγήσομαι (μὲ σημασ. μέσης διαθέσ.) ὡς καὶ ὁ ἀ. ἀπκλλάγην τετελ. μ. (ἀπ)κλλαγμένος ἔσομαι, μέσος μ. ἀπκλλάξομαι. Ῥηματ. ἀλλαγῆ, (μετ)ἀλλαξίς, (ἀδι)ἀλλακτός, (ἀπ)κλλακτέον.

ἄλλομαι (σκληροῦμαι. ἀποθ. ἐνεργητ. πκθῶ). π. ἤλλόμενῃ, μ. ἀλοῦμαι. ἀόρ. ἤλάμενῃ, μέσ. ἀόρ. β'. [ἤλόμενῃ]. Ῥηματ. ἔλωσις, (ἀλτήρ).

ἀλοάω-ῶ (ἀλωνίζω), π. ἤλώων. ἀ. ἤλόησα. Πκθ. πρκ. (ἀπ)κλόημαι (Δημ. 42 σῖτος ἀπκλοημένος). πκρὰ ποιηταῖς ἀλοιάω (πατραλοίας). Ῥηματ. ἀλόησις, ἀλοητός.

ἁμαρτάνω (ἁμαρτ. ἀποτυγχάνω), π. ἡμάρτανον, μέσ. μ. (μ' ἐνεργητ. σημασίαν) ἁμαρτήσομαι, ἀ. β'. ἡμαρτον, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπ. ἡμαρτήκειν. Παθ. εἰς τὸ γ'. ἐν. πρόσ. μόνον ἁμαρτάνεται, π. ἡμαρτάνετο, ἀ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμάρτηται, ὑπ. ἡμάρτητο μετοχ. τὸ ἡμαρτημένον. Ῥηματ. ἁμάρτημα, ἁμαρτίχ, (ἀν)αμάρτητος, (ἐξ)αμαρτητέον.

ἀμβλίσκω (κάμνω γ' ἀποβληθῆ ἔμβρυον) ἀόρ. α'. (ἐξ)ἡμβλωσα (ἐξ)αμβλώω Εὐρ.). Ῥηματ. ἀμβλωσις, ἀμβλωμα (= ἔκτρωμα).

ἀμβλύνω (ἐκ τοῦ ἀμβλύς) ἀόρ. ἡμβλυνα. παθ. μ. (ἀπ)αμβλυνοθήσομαι καὶ μέσ. (ἀπ)αμβλυνοῦμαι, πρκ. (ἀπ)ἡμβλυμι.

ἀμείβω (ἀλλάσσω), ἀ. ἡμειψ. Μέσ. ἀμείβομαι, π. ἡμειβόμην, ἀ. ἡμειψάμην, παθ. ἡμείφθην. Ῥηματ. ἀμειβή, [(ἀργυρ)αμειβός] ἀμειπτός (δι)ἀμειπτος, ἀμειπτέος.

ἀμιλλῶμαι-ῶμαι (ἄμιλλα ἀποβ. ἐνεργητ. συνερίζομαι), π. ἡμιλλώμην, μ. ἀμιλλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡμιλλήθην. Ῥηματ. ἀμιλλητέον.

ἀμπέχω (ἀμφι-ἔχω τροπή τοῦ φ εἰς ψιλόν. περιβάλλω, ἐνδύω), ἀ. β'. ἡμπισχον. Μέσ. ἀμπέχομαι (ἐνδύσομαι), π. με διπλῆν αὐξησην ἡμπειχόμην. Ῥηματ. ἀμπεχόνη, ἀμπέχονον.

ἀμύνω (ἀμυνῶ βοηθῶ) π. ἡμυνον, μ. ἀμυνῶ, ἀ. ἡμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι (ὑπερκασιζομαι), π. ἡμυνόμην, μ. ἀμυνοῦμαι, ἀ. ἡμυνάμην. Ῥηματ. ἀμύντωρ, ἀμυντέον, ἀμυντήριος.

ἀμφιγνοέω-ῶ (ἀμφιβάλλω), π. (με διπλῆν αὐξησην) ἡμφεγνόουν, ἀ. ἡμφεγνόησα. Παθ. ἀόρ. μόνον κατὰ μετοχὴν ἀμφιγνοηθείς.

ἀμφιέννυμι (θέμ. ἔσ-νυμι, ἐνδύω), π. ἡμφιέννυν, μ. [ἀμφιῶ], ἀ. ἡμφίεσα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέλλ. ἀμφιέσομαι, πρκ. ἡμφιέσομαι. Ῥηματ. ἐσθής (μεταβληθῆ τοῦ πνεύματος).

ἀμφισβητέω-ῶ (ἀμφίς-βητός φιλονεικῶ μετὰ φίλων) π. (με διπλῆν αὐξησην) ἡμφεσβήτουν, μ. ἀμφισβητήσω, ἀ. ἡμφεσβήτησα. πρκ. ἡμφεσβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι, μέσ. μ. (με παθ. σημασίαν) ἀμφισβητήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡμφεσβητήθην. Ῥηματ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, (ἀν)αμφισβήτητος.

ἀνακοινῶ-ῶ (ἀνά-κοινόν), κοινοποιῶ. π. ἀνεκοίνου κλπ. ὁμακλῶς. Μέσ. ἀνακοινοῦμαι. Ῥημ. ἀνακοίνωσις.

ἀναλίθκω καὶ **ἀναλώω-ῶ**, (ἐξοδεύω), π. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μ. ἀνκλώσω, ἀ. ἀνήλωσα. ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῆς κατὰ λαμβάνει αὐξῆσιν ἔξωθεν, (κατ)ηνάλωτα. πρκ. ἀνήλωκx, ὑπ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ Μέσ. ἀνκλίσκομαι καὶ ἀνκλοῦμαι, π. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, μ. ἀνκλωθήσομαι, ἀ. ἀνηλώθην καὶ (κατ)ηναλώθην. πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπ. ἀνηλώμην. Ῥηματ. ἀνάλωμα, ἀνάλωεις, ἀνκλωτής, ἀνκλωτέον.

ἀνατέλλω (ἀνατέλλω), π. ἀνέτελλον, ἀ. ἀνέτειλα. Ῥηματ. ἀνατολή.

ἀνδραποδίξω (ἀνδράποδον πωλῶ ὡς δοῦλον), μ. ἀνδραποδιῶ, ἀ. ἠνδραπόδισα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀνδραποδιζομαι, μ. ἀνδραποδισθήσομαι, ἀ. ἠνδραποδίσθην, μέσ. ἀ. ἠνδραποδισάμην, πρκ. ἠνδραπόδισμαι. Ῥηματ. ἀνδραποδισμός, ἀνδραπόδιτις, ἀνδραποδιστής (σωματέμπορος).

ἀνδρίζω (κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον), καὶ μέσ. ἀνδρίζομαι. (Ξενοφ. δείχνω πκληκρια). Ῥηματ. ἐπίθ. ἀνδριστέον.

ἀνέχομαι (ὑποφέρω), π. (μετὰ διπλῆς αὐξήσεως) ἠνειχόμεν, μέσ. μ. ἀνέξομαι, ἀ. ἠνεσχόμεν. Ῥημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, ἀνασχετός.

ἀνθέω-ῶ (ἄνθος), π. ἤθουν, ἀ. ἤθησα, πρκ. ἤθηκα. Ῥηματ. ἀνθηρός.

ἀνιάω-ῶ (ἀνία. λυπῶ, ἐνοχλῶ), π. ἠνίαον-ων, μ. ἀνιάσω. ἀ. ἠνίασα. Μέσ. ἀνιῶμαι, π. ἠνιώμην, μ. ἀνιάσομαι, ἀ. πκθητ. (μέ σημασίην μέσης δικθέσεως) ἠνιάθην. Ῥηματ. ἀνικρός.

ἀνοίγω π. ἀνέωγον, μ. ἀνοίξω, ἀ. ἀνέωξα, πρκ. ἀνέωχα. Παθ. ἀνοίγομαι π. ἀνεωγόμεν, τετελ. μ. ἀνεώξομαι, ἀ. ἀνεώχθην, πρκ. ἀνέωγμαι, ὑπ. ἀνέωγμην. Ῥηματ. ἀνοιξίς, ἀνοικτός.

ἀνορθόω-ῶ (στήνω τι ὀρθόν, ἀνεγείρω ἐκ νέου), π. ἀνώρθοον-ουν μ. ἀνορθώσω, ἀ. ἀνώρθωσα πρκ. ἀνώρθωκx ὑπ. (μέ διπλῆν αὐξῆσιν) ἠνωρθώκειν. πρκ. ἐπκνωρθόω-ῶ. Παθ. καὶ Μέσ. ἀνορθοῦμαι, π. ἀνωρθούμην μ. ἀνορθώσομαι πκθ. ἀνορθωθήσομαι, ἀ. ἀνωρθώθην, μέσ. ἀ. ἀνωρθωσάμην, πρκ. ἀνώρθωμαι ὑπ. ἠνωρθώμην.

ἀντιβόλῶ-ῶ (παρακκλῶ), π. (μέ διπλῆν αὐξῆσιν παρὰ ποιηταίς) ἠντεβόλουν, μέλλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα. Ῥηματ. ἀντιβόλησις.

ἀντιδικέω-ῶ (ἀντίδικος· ἔχω δίκην πρὸς τινα, ἀντιλέγω), π. (μὲ διπλῶν ἀξίησιν) ἠντεδίκουν, μ. ἀντιδικήσω, ἀ. ἠντεδίκησα. Ῥηματ. ἀντιδίκησις.

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ), μ. ἀντλήσω, ἀ. ἠντλησα. Παθ. ἀντλούμαι, π. ἠντλούμην, ἀ. ἠντλήθην. Ῥηματ. ἀντλημα, ἀντλησις, ἀντλητήρ, ἀντλία, ἀντλητής, ἀντλητήριον.

ἀνύτω καὶ δικνύω (τελειώνω τι), π. ἤνυτον, μ. ἀνύσω, ἀ. ἤνυσα, πρκ. ἤνυκα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀνύτομαι, ἀόρ. ἤνυσάμην, πρκ. ἤνυσμαι. Ῥηματ. ἀνυστόν, ἀνυστέον, ἀνύσιμος, ἀνήνυτος.

ἀξιόω-ῶ (κρίνω ἄξιον) π. ἤξιουν, μ. ἀξιώσω, ἀ. ἤξιωσα, πρκ. ἤξιωκα. Παθ. ἀξιούμαι, π. ἤξιούμην, μ. ἀξιώθησομαι, ἀ. ἤξιώθην, πρκ. ἤξιωμαί, ὑπ. ἤξιώμην. Ῥημ. ἀξίωμα, ἀξίωσις.

ἀπαγορεύω (ἐμποδίζω). ἴδ. ἀγορεύω.

ἀπαντάω-ῶ, π. ἀπήντων, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν) ἀπαντήσομαι, ἀ. ἀπήντησα, πρκ. ἀπήντηκα. Ῥημ. ἀπάντημα, ἀπάντησις, ἀπαντητέον.

ἀπατάω-ῶ (ἀπάτη) ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι ὁμαλός. Παθητ. ἀπατῶμαι, π. ἠπατώμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) ἀπατήσομαι, παθ. ἀ. ἠπατήθην, πρκ. ἠπάτημαι, ὑπ. ἠπατήμην. Ῥηματ. ἀπατεών, ἀπατηλός, (εὐ)κπάτητος, (ἐξ)απατητέον, (ἐξ)απατητικός.

ἀπειλέω-ῶ (ἀπειλή· φειβερίζω), π. ἠπέιλου, μ. ἀπειλήσω, ἀ. ἠπέιλησα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀπειλοῦμαι, π. ἠπειλούμην, μ. ἀ. ἠπειλησάμην, παθ. ἀ. ἠπειλήθην.

ἀπεχθάνομαι (ἀποθετ. παθητ. γίνομαι μισητός), π. ἀπηχθάνομην, μέσ. μ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀ. β' ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπ. ἀπηχθήμην. Ῥηματ. ἀπεχθής, (φιλ)απεχθίμων.

ἀπιστέω-ῶ (ἄπιστος· δὲν πιστεύω). ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι ὁμαλός. Παθ. ἀπιστοῦμαι, π. ἠπιστούμην, μέσ. μ. (μὲ παθητικὴν σημασίαν) ἀπιστήσομαι, ἀ. ἠπιστήθην.

ἀποδημέω-ῶ (ἀπόδημος· λείπω ἀπὸ τῆν πατρίδα, ξενιτεύομαι), π. ἀπεδήμουν, ἀ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα. Ῥημ. ἀποδημητής.

ἀποκρίνομαι (ἀποθ. ἐνεργ. δίδω ἀπόκρισιν), π. ἀπεκρινόμην, μ. ἀποκρινούμαι, ἀ. ἀπεκρινάμην, πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπ. ἀπεκεκρίμην, τετελ. μ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον.

ἀπολαύω (ἀπολάβω ἀπολαμβάνω), π. ἀπελάμβανον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) ἀπολαύσομαι, ἀ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, ὑπ. ἀπολελευκῶς ἦν. Ῥηματ. ἀπόλαυσις.

ἀπολογέομαι-οὔμαι (ἀπόλογος. ἀποθετ. μέσ. ὑπερασπίζω ἐμαυτόν), π. ἀπελογοῦμην, μ. ἀπολογήσομαι, ἀ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀπελογήθην, πρκ. ἀπολελόγημαι. Ῥηματ. ἀπολόγημα, ἀπολογητέον, ἀπολογητικός.

ἀποροῦ-ῶ (εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν). ὁ ἐνεργ. τύπος εἶναι ὁμαλός. Παθ. καὶ Μέσ. ἀποροῦμαι, π. ἠπορούμην, παθ. ἀ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσεως) ἠπορήθην, πρκ. ἠπόρημαι. Ῥημ. ἀπόρημα.

ἀποψηφίζομαι ἴδε ψηφίζομαι.

ἀπόχρη (ἀρκεῖ· τριτοπρόσωπον λαμβάνεται καὶ προσωπικῶς). γ' πληθ. πρόσ. ἀποχρῶσιν. ἀπκρέμφ. ἀποχρῆν, μετοχ. ἀποχρῶν -χρῶσα -χρῶν, π. ἀπέχρη, μ. ἀποχρήσει, γ' πληθ. πρόσ. ἀποχρήσουσιν, ἀόρ. ἀπέχρησεν.

ἄπτω (ἀνάπτω, προσκολλῶ, ἐγγίζω, πιάνω), π. ἤπτον, μ. ἄψω, ἀ. ἤψκ. Μέσ. ἄπτομαι, π. ἠπτόμην, μ. ἄψομαι ἀ. ἠψάμην, παθ. ἀόρ. ἤφθην, πρκ. ἤμμαι, ἤψκι, ἤπται· ὑπ. ἤμμην, ἤψο, ἤπτο. Ῥημ. ἄμμα, ἄψις, ἀφή, ἀπτός, ἀπτέον.

ἀράομαι-ῶμαι (ἀρά· ἀποθ. μέσ. καταρῶμαι, ἀλλὰ καὶ εὐχομαι), π. ἠρώμην, μ. ἀράσομαι, ἀόρ. ἠρασάμην, ὑποτ. ἀράσωμαι, εὐκτ. ἀρασάιμην, προσ. ἄρασαι, ἀπαρ. ἀράσασθαι, μετ. ἀρατάμενος, πρκ. ἠραμαι. ἀπκρ. ἠρᾶσθαι, μετοχ. ἠραμένος. Ῥηματ. (ἐπ)άρατος, ἀράσιμος, ἀρητήρ.

ἀργέω-ῶ (μένω ἄεργος), μ. ἀργήσω, ἀ. ἠργησα. Παθ. ἀργουμαι (μόνον κατ' ἐνεστῶτα).

ἀργυρολογέω-ῶ (συνάζω χρήματα), π. ἠργυρολόγουν, ἀόρ. ἠργυρολόγησα, πρκ. ἠργυρολόγηκα.

ἄρδω (τὸ ἀρδεύω ποιητ. καὶ μεταγενέστερον. ποτίζω), π. ἠρδον. Παθητ. ἄρδομαι, μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ἀρέσκω, π. ἠρεσκον, μ. ἀρέσω, ἀ. ἠρεσα. Μέσ. ἀρέσκομαι, π. ἠρεσκόμην, ἀ. ἠρεσάμην. Ῥηματ. ἀρεστός.

ἀρήγω (βοηθῶ), μ. ἀρήξω. Ῥηματ. (μὲ τροπήν τοῦ η εἰς ω), ἀρωγή, ἀρωγός, πρκ. πτήσσω (θέμ. πτήχ.) πτωχός.

ἀριθμέω-ῶ, ὁ ἐνεργητ. τύπος εἶναι ὁμαλός. Παθ. καὶ Μέσ. ἀριθμοῦμαι, π. ἠριθμούμην, μ. ἀριθμήσομαι, ἀ. ἠριθμησάμην, παθ. ἀ. ἠριθμήθην, πρκ. ἠρίθμημαι. Ῥημ. ἀριθμητής, (ἀν)ἀρίθμητος.

ἀριστάω-ῶ (ἀριστον. προγευματίζω) π. ἤριστων, μ. ἀριστήσω. ἀ. ἠρίστησα, πρκ. ἠρίστηκα, ὑπ. ἠριστήκειν.

ἀριστοποιέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. ἐνεργητ. προγευματίζω), π. ἠριστοποιούμην, μ. ἀριστοποιήσομαι ἀ. ἠριστοποιησάμην, ὑπ. ἠριστοποιήμην.

ἀρκέω-ῶ (εἶμαι ἀρκετός), π. ἤρκουν, μ. ἀρκέσω καὶ καθ' ἀπλοποίησιν τοῦ διπλοῦ σ ἀρκέσω, ἀ. ἤρκεσα. Παθητ. ἀρκοῦμαι (εὐχκριτοῦμαι), ἀ. ἠρκέσθην καὶ τριτοπροσώπως, ἀρκεῖ, ἤρκει, ἤρκεσε.

ἀρμόττω (ἀρμόγῃω. ἐφκρμόζω), π. ἤρμοστον, μ. ἀρμόσω, ἀρ. ἤρμοσκα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀρμόττομαι, ἀ. παθ. ἠρμόσθην, μέσ. ἠρμοσάμην. πρκ. ἤρμοσμαι, ἤρμοσαι, ἤρμοσται, Ῥηματ. (ἀν)ἀρμοστος, (συν)αρμοστέος, ἀρμοστής, ἀρμόσυνος, ἀρμονία.

ἀρνέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. ἐνεργητ.), π. ἠρνούμην, μέλ. ἀρνήσομαι, ἀ. παθ. (μὲ μέσθην σημασίαν) ἠρνήθην καὶ μέσ. ἠρνησάμην, πρκ. ἠρνημαι. Ῥηματ. ἄρνησις, (ἔξ)αρνος, ἀρνητέον, ἀρνητικός.

ἄρνημαι (ἀποθ. ἐνεργητ. = λαμβάγω) μόναν κατ' ἐνεστῶτα κλίνεται κατὰ τὸ δείκνυμαι· οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἄρνομαι. Ῥηματ. (μίσθ)αρνος.

ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ), ἀρ. ἤροσα. Παθ. ἀροῦμαι. Ῥηματ. [ἄροσις ἄροτος, ἄροτρον], ἄρουρα.

ἀρπάζω (ἀρπάγῃω), π. ἠρπαζον, μ. (μὲ ἐνεργ. σημασ.) ἀρπάσομαι, ἀ. ἠρπασα, πρκ. ἠρπακα, ὑπ. ἠρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι. π. ἠρπαζόμην, μ. παθ. ἀρπασθήσομαι, ἀ. παθ. ἠρπάσθην, πρκ. ἠρπασμαι, ἠρπασαι, ἠρπασται, ὑπ. ἠρπάσμην. Ῥηματ. ἄρπαξ, ἀρπαγή, ἀρπασμός, ἄρπασμα, (ἀν)ἀρπαστος, ἀρπακτήρ.

ἀρτάω-ῶ (κρεμῶ). ὁ ἐνεστῶς πάντοτε σύνθετος. μ. ἀρτήσω, ἀ. ἠρτησα. Παθ. καὶ Μέσ. ἀρτῶμαι, μ. ἀρτήσομαι, ἀ. ἠρτησάμην, πρκ. ἠρτημαι, ὑπ. ἠρτήμην, Ῥηματ. (παρ)ἄρτημα, (προσ)ἄρτησις, (ἀνεξ)ἄρτητος.

ἀρτύω (βάλλω εἰς τάξιν), πάντοτε σύνθετον. π. ἤρτυον. Παθ.

καὶ Μέσ. ἀρτύομαι, π. ἤρτυόμην, μ. ἀρτύσομαι, ἀόρ. ἤρτυσάμην, παθ. ἤρτύθην, πρκ. ἤρτυμαι, ὑπερσ. ἤρτύμην. Ῥηματ. ἀρτυμα, ἀρτυσις.

ἀρύτω (ἀντλῶ), ἀ. ἤρυσα. Μέσ. ἀρύτομαι, ἀ. ἤρυσάμην. Ῥημ. ἄρυσις, ἀρυτήρ, ἀρυστέον.

ἄρχω (ἐξουσιάζω, ἢ κάμνω ἀρχήν), π. ἤρχον, μ. ἄρξω, ἀ. ἤρξα. Παθ. καὶ Μέσ. ἄρχομαι, π. ἤρχόμην, μ. ἄρξομαι, (μετὰ καὶ παθητ. σημασίαις), παθ. ἀ. ἤρχθην, μέσ. ἀ. ἤρξάμην, πρκ. ἤρχμαι, ἤρξαι, ἤρκται, ἤργμεθα, ἤρχθε, ἤργμένοι εἰσὶ. ὑπ. ἤργμην, ἤρξο, ἤρκτο. Ῥηματ. ἀρχή, (ἔν)αρχίς, ἀναρχτος, ἀρχτέον.

ἀσεβέω-ῶ (εἶμαι ἀσεβής), π. ἠσέβουν, ἀ. ἠσέβησα, πρκ. ἠσέβηκα, ὑπ. ἠσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, ἀ. παθ. ἠσεβήθην, πρκ. ἠσέβηται. Ῥηματ. ἀσέβημα.

ἀσθενέω-ῶ (εἶμαι ἀσθενής). κλίνεται ὁμαλῶς μόνον κατ' ἐνεργ. φωνήν. Ῥημ. ἀσθένημα.

ἀσκέω-ῶ (ἐργάζομαι, γυμνάζω), π. ἤσκουν, μ. ἀσκήσω, ἀ. ἤσκησα, πρκ. ἤσκηκα, ὑπ. ἠσκήκειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, π. ἠσκούμην, ἀ. παθ. ἠσκήθην, πρκ. ἤσκημαι. Ῥημ. ἀσκημα, ἀσκησις, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀσκητέος, ἀσκητικός, ἀσκητήριον.

ἄσμενος (ἄδ-μενος· χαίρων), μετοχή τοῦ ποιητικοῦ ἀνδάνω· ἔχει παραθετικὸν ἀσμεναίτερος, ἀσμενέστατος· λέγεται καὶ τρισάσμενος· καὶ ῥήμα ἀσμενίζω καὶ ἐνασμενίζω (=εὐχαριστοῦμαι).

ἀσπάζομαι (ἀποθετ. ἐνεργητ. χαιρετίζω, φιλῶ), π. ἠσπαζόμην, μ. ἀσπάσομαι, ἀ. ἠσπασάμην. Ῥηματ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

ἄττω καὶ συνθ. (δι)ἄττω—διἄττοντες ἀστέρες.—(κινούμαι μὲ ὄρμήν, πηδῶ), π. ἤττον μ. ἄξω, ἀ. ἤξα (ἀπαρ. ἀίξαι (Πλάτων). οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταίς.

ἀτιμάζω π. ἠτίμαζον, μ. ἀτιμάσω, ἀ. ἠτίμασα, πρκ. ἠτίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, ἀ. ἠτιμάσθην, πρκ. ἠτίμασμαι. Ῥημ. ἀτιμαστέον.

ἀττικίζω (ὀμιλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τὰ ἀττικά ἤθη), π. ἠττίκιζον, ἀ. ἠττίκισα. Ῥηματ. ἀττικισμός, [ἀττικιστής] καὶ ἐπίρρ. ἀττικιστί.

ἀτυχέω-ῶ (ἀτυχής· δυστυχῶ), ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι ὁμα-
λός· ἐκ τῆς πρθ. φωνῆς ἀπκν-ῶσι μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχῆς τὰ ἀτυ-
χηθέντα, καὶ ὁ πρκ. τὰ ἠτυχημένα. Ῥηματ. ἀτύχημα.

αὐαῖνομαι (ξηραίνομαι), π. ἠύκινόμεν, μέλλ. [αὐκνήσομαι].
Ῥηματ. αὐ(χ)μὸς (ξηρασία) (μὲ ἐπέπνευμ χ.)

αὐθαδίζομαι (αὐτὸς-ἀνδάνω· αὐτάρετος) ἀποθετ. μέσον. φέ-
ρομαι αὐθκῶς, μετοχ. αὐθκδιζόμενος καὶ ἀόρ. [αὐθκδισάμενος].

αὐλέω-ῶ (πκίζω τὸν αὐλόν), π. ἠύλουν, ἀ. ἠύλησα. Πρθ. καὶ
Μέσ. αὐλοῦμαι. Ῥηματ. αὐλημα, αὐλησις, αὐλητής, αὐλητρίς.

αὐλίζομαι (ἀποθετ. μέσ. μκνδρίζομαι, ξενυκτιζω εἰς τὸ ὑπαι-
θρον), π. ἠύλιζόμεν, ἀόρ. πρθ. μὲ σημασίαν μέσην ἠύλισθην (καὶ
μέσ. ἀ. ἠύλισάμην). Ῥηματ. [αὐλισμός].

αὐξάνω καὶ αὐξω (κάμνω τι μέγα, ἢ ἀμεταβάτως μεγκλώνω)
π. ἠύξον καὶ [ἠύξανον], μ. αὐξήτω, ἀ. ἠύξησα, πρκ. ἠύξηκα. Πρθ.
καὶ Μέσ. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι, π. ἠύξνόμεν καὶ ἠύξόμεν, μέσ.
μ. καὶ μὲ πκθητ. σημ. αὐξήσομαι καὶ μέλ. πρθ. αὐξηθήσομαι, ἀ.
πρθ. καὶ μὲ μέσην σημ. ἠύξήθην, πρκ. ἠύξημαι, ὑπερσ. ἠύξήμεν.
Ῥηματ. αὐξησις, [αὐξητός, ἀνκῦξητος, αὐξητέον].

αὐτομολέω-ῶ (αὐτὸς (μόνος του) μολών (ἐλθών) λιποτακτῶ),
π. ἠύτομόλουν, ἀ. ἠύτομόλησα, ὑπ. ἠύτομολήκειν. Ῥηματ. αὐτο-
μολήσις.

αὐτοσχεδιάζω (αὐτὸς-σχεδόν. πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου),
ἀ. ἠύτοσχεδίασα. Ῥηματ. αὐτοσχεδισμός, αὐτοσχεδιστής, αὐτο-
σχεδισμα, αὐτοσχεδιστός.

αὔω πάντοτε σύνθετον (ἐνκῦω· ἀνάπτω, στεγνώνω). Μέσ. [ἐναύο-
μαι], μέσ. ἀ. ἀπκρ. ἐνκῦσάσθαι. Ῥηματ. ἐναυσμα.

ἀφανίζω (κάμνω τι ἀφνές, κκταστρέφω), π. ἠφάνιζον μ. ἀφα-
νιῶ, ἀ. ἠφάνισα, πρκ. ἠφάνικα. Πρθ. καὶ Μέσ. ἀφνίζομαι, π. ἠφανι-
ζόμεν, πρθ. ἀ. ἠφνίσθην, πρκ. ἠφάνισμαι, ἠφάνισαι, ἠφάνισται,
ὑπ. ἠφνίσμην. Ῥημ. ἀφάνισις, ἀφνιστέος.

ἀφειδέω-ῶ (ἀ-φειδής=δὲν λυποῦμαι) ἀ. μετοχῆς ἀφειδήσαι.

ἀφροντιστέω-ῶ (δὲν φροντίζω), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα.

ἀφυλακτέω-ῶ (δὲν φυλάττω), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα.

ἀχαριστέω-ῶ (εἶμαι ἀχάριστος), ἀόρ. ἠχαρίστησα.

ἄχθομαι (ἄχθος. ἀποθετ. μέσον δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ), π. ἠχθόμεν, μέσ. μ. ἀχθέσομαι, πρθ. ἄ. μέ μέσην σημασ. ἠχθέσθην. Ῥημ. κτ. ἠχθηδών.

ἀψευδέω-ῶ (δὲν ψεύδομαι), μόνον κατ' ἐνεστώτα.

B

βαδιῶ (βχδ. βάδην περιπατῶ τακτικῶς), π. ἐβάδιζον, μέσ. μ. μέ ἐνεργ. σημασίαν βχδιούμαι, ἄ. ἐβάδισα. Ῥημ. βάδισμα, βάδισις, βχδισμός, βχδιστέον.

βαθύνω (βχθύς κάμνω τι βχθύ), μ. βχθυῶ, ἄ. ἐβάθυνα, ἀπαρ. βχθυῖναι.

βαίνω (βάνω. πηγίνω), π. ἔβαινον, μέσ. μ. μέ ἐνεργ. σημασίαν βήσομαι. ἄορ. εἴ βῆν, ὑποτ. βῶ, βῆς, βῆ, εὐκτ. βαιήν, βαιής, προστ. βῆθι καὶ ἐν συνθέσει βχ (κατὰ τὸ ἀνάστα), ἀπαρέμ. βῆναι, μετ. βῆς (μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατὰ, διά, μετά, παρὰ κλπ.). πρκ. βέβηκα, ὑποτ. γ' πλ. πρόσ. βέβῶσι, μετοχ. βεβηκώς καὶ βεβῶς, βεβῶσα, βεβῶς (κατὰ τὸ ἐστῶς), ὑπ. ἐβεβῆκειν. Πρθ. βαινομαι, ἄ. ἀ' ἀνευ ἐκτάσεως τοῦ α ἐβάθη, πρκ. βέβαιμαι. Ῥημ. βῆμα, βάσις, (δικ)βήτης, (ἐπι)βάτης, (ἄ)βχτος, (δικ)βχτός, καὶ ἐπιρρ. βάδην.

βάλλω (βχλῆω, θ. βελ. βέλος = ῥίπτω), π. ἔβαλλον, μ. βχλῶ, εὐκτ. βχλοῖην (δικ-μετα-), ἄ. εἴ ἔβαλον, πρκ. βέβληκα, ὑπ. ἐβεβλήκειν. Πρθ. καὶ Μέσ. βάλλομαι, π. ἐβχλλόμεν, μ. βχληθήσομαι, μέσ. βχλοῦμαι, μέσ. ἄ. εἴ ἔβχλόμην καὶ πρθ. ἐβλήθην, πρκ. βέβλημαι, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ ἀντὶ τοῦ (δικ)βεβλημένοι εἶητε, μονολεκτικῶς (δικ)βεβλήσθε. ὑπ. ἐβεβλήμην, τετελ. μ. βεβλήσομαι. Ῥημ. κτ. βολή, βέλος, βόλος, βολίς, βελόνη, (πρῶ)βχλημα, (ἀπ)όβχλητος, (ἐκ)βχλητέος καὶ ἐπίρ. βλήδην.

βάπτω (βουτῶ, βάψω), ἄ. ἔβψα. Πρθ. βάπτομαι, ἄ. εἴ ἐβάψην. Ῥημ. βχφεύς, βάμμαι, βχπτός (ἐξ οὗ τὸ βχπτίζω).

βαρβαρίζω (βάρβχρος μιμοῦμαι τὰ ἦθη ἢ ὀμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν βχρβάρων), μόνον κατ' ἐνεστώτα.

βαρύνω (βχρύς κάμνω τι βχρύ), μόνον κατ' ἐνεστώτα. Παθητ. βαρύνομαι, π. ἐβχρυνόμεν, ἄ. ἐβχρύνθην, πρκ. βεβάρημαι.

Βασανίζω (βάσανος· δοκιμάζω, υποβάλλω εἰς βασάνου), π. ἐβασάνιζόν, μ. βστανιῶ, ἀ. ἐβασάνισα. Πχθ. βσσανίζομαι, ἀ. ἐβασανίσθη, πρκ. βεβασάνισμα. Ῥημκτ. βσσανιστής, ἀβασάνιστος, βσσανιστέον.

Βασιλεύω, π. ἐβασίλευον, μ. βσσιλεύτω, ἀ. ἐβσσίλευσα. Παθ. βσσιλεύομαι (μόνον). Ῥημκτ. βσσιλεία, (ἀ)βσσίλευτος.

Βασκαίνω (μκτράζω), ἀόρ. [ἐβάσκηνα], πχθ. ἀόρ. [ἐβασκάνθη].

Βεβαιόω-ῶ (βέβαιοσ·βεβαιώνω), π. ἐβεβαιόουν, μ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβεβαιώσα. Μέσ. κλι Πχθ. βεβαιοῦμαι, μέσ. μ. βεβαιώτομαι, μέσ. ἀ. ἐβεβαιώσαμην, πχθ. ἀ. ἐβεβαιώθη. Ῥημκτ. βεβαιώσις.

Βήτω (βήξ·βήχῃω, βήχω), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα.

Βιάζομαι (βίχ·ἀποθ. μέσον με ἐνεργητ. κλι πχθητ. σημασία, στενοχωροῦμαι), π. ἐβιαζόμην. μ. βιάσομαι, ἀ. ἐβιασάμην, παθ. ἐβιάσθη, πρκ. βεβιάσμα. Ῥημκτ. [βιασμός]. βιαστικός.

Βιβάζω (βιβάδῃω· βχθ. μετ' ἐνεστ. ἀνκδιπλκσισμοῦ (ἀνα)βιβάζω), (πάντοτε σύνθετον), π. ἐβιβαζόν, μ. -βιβῶ, βιβᾶς, βιβᾶ ἀ. -ἐβιβασα. Πχθ. -βιβάζομαι, μέσ. μ. -βιβῶμαι βιβᾶ, βιβᾶται. ἀ. -ἐβιβασάμην. Ῥημκτ. (ἀνα)βιβαστέον.

[Βιβρωσκω] (θίμ. βρο μετ' ἐνεστ. ἀνκδιπλκσισμοῦ καὶ προσφύματος σκ. (α). τρώγω), μ. ἔδομαι ἀ'. β'. ἔφχγον ὁ πρκ. βέβρωκα κλι πχθ. βέβρωμαι (ἀπκρέμ. βεβρωσθη, μετοχ. βεβρωμένα). Ῥηματ. βρωμα, βρωσις, βρωτός.

[Βιῶω-ῶ] με (οὐδέτ. σημεσίην βίος·ζῶ), μέσ. μ. βιώσομαι ἀ. β' ἐβίω, ἐβίωσ, ἐβίω (ὑποτκκτ. κκτὰ τὸ ζῶ, βιῶ, φς, φ, εὐκτ. βιῶην, πρσπ. δὲν ἔχει ἀπκρέμ. βιῶναι, μετοχ. βιούσ), πρκ. βεβίωκα. Πχθ. πρκ. βεβιώται. Ῥημκτ. βιωτός, ἀβιώτος, βιωτέος, βιωτέον.

(ἀνα)βιώσκωμαι (ἀποθετ. οὐδέτ. ζωντανεύω), πάντοτε σύνθετον ἀνεβιασκόμην ἀ. ἀνεβιασάμην.

Βλακεύω (βλάξ· φέρομαι ὡς βλάξ, πράττω τι ἀμελῶς. Ξεν.), ἀόρ. ἐβλάκευσα. Ῥημκτ. βλακεία.

(α) πρὸλ. γιγνώσκω, τιτρώσκω, καὶ ἀποδιδράσκω.

βλάπτω (βλάβος), π. ἔβλαπτον. μ. βλάψω, ἀ. ἔβλαψα, πρκ. βέβλαφα. Πκθ. βλάπτομαι, π. ἐβλαπτόμην, μ. μέσ. μὲ παθητ. σημασίαν βλάβομαι, πκθ. μ. β'. βλαβήσομαι. ἀ. πκθ. ἐβλάφθην καὶ β' ἐβλάβην, πρκ. βέβλαμμαι. Ῥημκτ. βλάψις.

βλαστάνω (βλαστός), ἀ. β' ἔβλαστον, ὑπ. ἐβλαστήκειν. Ῥημ. [βλάστημα, βλάστησις].

βλασφημέω-ῶ (βλάσφημος), π. ἐβλασφήμουν, ἀ. ἐβλασφήμουν, πρκ. βεβλασφήμηκα.

βλέπω, μέσ. μ. μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν βλέψομαι, ἀ. ἔβλεψα. Ῥημ. βλέμμα, [βλέψις] βλέφρον, βλέπτέον, περίβλεπτος.

βλίττω (βλίττω τρυγῶ τὰς μελίσσας), ἀ. ἔβλισα, Πκθ. ἐνεστ. βλίττεται, μόνον.

[**βλώσκω**] (θέμ. μολ. μὲ προση. σκ—μολώσκω, μβλώσκω, βλώσκω. ἔρχομαι), ἀ. β'. ἔμολον, ἀπκρέμφ. μολεῖν, (Ξεν.) μετοχ. μολών. Ῥημκτ. (αὐτὸ)μολος, ὅθεν αὐτομολέω-ῶ, (ἀντι)μολία.

βοάω-ῶ (βοή. φωνάζω), π. ἐβόων, μέσ. μ. μὲ ἀνεργητ. σημασ. βοήσομαι, ἀ. ἐβόησα. Μέσ. βωῶμαι, Πκθ. πρκ. (δικα)βεβόηται. Ῥημ. (περι)βόητος, (δικα)βόητος.

βοηθέω-ῶ (βοηθός· τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισίν τινος), π. ἐβοήθουν, μ. βοηθήσω, ἀ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοήθηκα, ὑπ. ἐβεβοηθήκειν. Πκθ. πρκ. βεβοήθημαι. Ῥημ. βοηθητέον.

βόσχω (ὁδηγῶ εἰς βοσκήν), ἀ. [ἐβόσκησα]. Πκθ. καὶ Μέσ. βόσκομαι, μ. βοσκήσομαι, ἀ. [ἐβόσκήθην]. Ῥημκτ. βόσκημα, βοτός, (εὐ)βοτος, (μηλό)βοτος.

βουλεύω (εἶμαι βουλευτής), π. ἐβούλευον. μ. βουλεύσω, ἀόρ. ἐβούλευσα, πρκ. βεβούλευκα, ὑπ. ἐβεβουλεύκειν. Πκθ. καὶ Μέσ. βουλεύομαι (σκέπτομαι), π. ἐβουλεύόμην μέσ. μ. βουλεύσομαι, μέσ. ἀ. ἐβουλεύσάμην, ἀόρ. πκθ. ἐβουλεύθην. πρκ. βεβούλευμαι. Ῥημ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτής, βουλευτήριον, βουλευτικός, βουλευτέον.

βούλωμαι (θέλω), π. ἐβουλόμην, μέσ. μ. βουλήσομαι, ἀ. πκθ. μὲ σημασ. μέσθης διαθέσεως ἐβουλήθην, πρκ. βεβούλημαι (Δημοσθ.). Ῥημκτ. βούλημα, βούλησις, βουλητός.

βραβεύω (βραβεύς· δίδω βραβεῖον), μ. βραβεύσω. Πκθ. βραβεύομαι, ἀ. ἐβραβεύθην. Ῥημ. βραβευτής.

βραδύνω (βραδύς· ἀργοπορῶ), π. [ἐβράδυνον], ἀ. [ἐβράδυνα], ὑπ. [ἐβεβραδύκειν].

βρέχω (μουσκεύω), ἀ. ἔβρεξα. Παθητ. βρέχομαι, ἀ. ἐβρέχθην. Ῥημ. βροχή, (διά)βροχος. (ἀδιά)βροχος.

βρίθω (εἶμι βρύς, γεμάτος). π. ἔβριθον μ. βρίσω. ἀ. ἔβρισα, πρκ. β'. βέβριθκ, ὑπ. ἐβεβρίθειν. Ῥημ. βρίθος, (ἐμ)βριθής.

[**βροντάω ὦ**] (βροντή), μόνον ὁ πκθ. ἀ. ἐνεβροντήθην καὶ πρκ. (ἐμ)βεβρόντημαι.

[**βρυχάομαι-ῶμαι**] (οὐρλιάζω), μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. (ἀνε)βρυχησάμην. Ῥημκτ. βρύχημα, καὶ με ἐπένημα θ βρυχη(θ)μός.

βύω (εἶμι γεμάτος, πηγάζω)· μόνον κκτ' ἐνεστῶτα. Ῥημκτ. [βύσις].

βυνέω-ῶ (πκρχεμίζω), π. ἐβύνεον-ουν μ. βύσω, ἀ. ἔβυσκ. Πκθ. ἀ. ἐβύσθην, μέσ. ἐβυσάμην, πρκ. βέβυσμαι, ὑπ. ἐβεβύσμην. Ῥημκτ. βύσμα, βύσις, βυστός, βύστρα.

βωμολοχεύομαι (εἶμι βωμολόχος, κινῶ τὸν γέλωτα), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα.

Γ

γάννυμαι (χαίρω) πρκ. γεγάνωμαι.

γαυριῶ-ῶ (γυῦρος, κκμκρώνω, ὑπερηφανεύομαι), καὶ μέσον γαυριῶμαι, μετοχ. πκθ. ἀόρ. ἐπιγαυρωθείς.

γέγηθα (χαίρω), μόνον πρκ. με σημασίαν ἐνεστ. Ἴδε χαίρω.

γεγωνέω-ῶ καὶ γεγωνίσκω (φωναίω μεγκλυφώνως), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα.

γειτνιάω (γείτων. γειτονεύω καὶ γειτονέω-ῶ), π. ἐγειτόνουν. Ῥημκτ. γειτόνημα.

γελάω-ῶ, π. ἐγέλων, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασίαν γελάσομαι, (ἐξ οὗ τὸ ἐφετικὸν γελασεῖω=ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω), ἀόρ. ἐγέλασα. Παθ. (κατα)γελώμαι, παθ. ἀ. ἐγελάσθην. Ῥημκτ. ἐπίθ. (κατα)γέλαστος.

γεμίζω (κάμνω τι γεμάτον), ἀ. ἐγέμισα. Μέσ. γεμίζομαι. ἀ. ἐγεμίσθην, πρκ. γεγέμισμαι.

γέμω (εἶμι γεμάτος), π. ἔγεμον μόνον.

γενεολογία-ῶ (γενεᾶ-λόγος. ἐπικριθμῶ τὴν γενεάν τινος), ἄ. ἐγενεαλόγησα, πκθ. ἀόρ. ἐγενεαλογήθη.

γενειάσκω (ἀρχίζω νὰ βγάλω γένεια), μόνον κκτ' ἐνεστῶτα σπκνίως.

γεννάω-ῶ (γέννη, γενεά· ἐπὶ ἀνδρός), π. ἐγέννων, μ. γεννήσω, ἄ. ἐγέννησα, πκθ. γεγέννηκα. Πκθ. γεννώμι, π. ἐγεννώμην, μέσ. μέλλ. γεννήσομαι. μὲ πκθ. σημασίαν, πκθ. ἄ. ἐγεννήθην, μέσ. ἄ. ἐγεννησάμην, πκθ. γεγέννημαι. Ῥημ. γέννημα, γέννησις, γενέτης, γεννητός.

γεραίρω (γεράριον, τιμῶ, βραβεύω), π. ἐγέρκισον, μ. γεραρῶ. Πκθ. γερκίρομαι. Ῥημ. [γεραρός].

γεύω (δίδω γεῦμα). Μέσ. γεύομαι. μ. γεύσομαι, ἄ. ἐγευσάμην, πκθ. γέγευμαι, ὑπ. ἐγεγεύμην. Ῥημ. [γεῦμα, γεῦσις], ἀγευστος, γευστέον.

γεωργέω-ῶ (γεωργός· καλλιεργῶ τὴν γῆν), π. ἐγεώργουν, μ. γεωργήσω, ἄ. ἐγεώργησα. Πκθ. γεωργοῦμαι. Ῥημ. γεώργημα.

γηράσκω (γῆρας· ἀρχίζω νὰ γηράτω), παρ. [ἐγήρασκον], μ. γηράσω κκὶ γηράσομαι, ἄ. ἐγήρασα (ἀπκρέμ. γηράνκι κκτὰ τὸ ἀποδράνκι), π. γεγήρακα. Ῥημ. (ἰ)γήρατος.

γηροτροφέω ῶ (γηροκομῶ), μ. γηροτροφήσω. Πκθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μ. μὲ πκθ. σημασίαν. γηροτροφήσομαι, πκθ. ἀόρ. ἐγηροτροφήθην.

γίγνομαι (ἀποθετ. μέσον. θέμ. γεν. κκὶ μετ' ἐνεστ. ἀνκδιπλασιασμοῦ γιγεν.), π. ἐγινόμην, μέσ. μ. γενήσομαι, μέσ. ἄ.β' ἐγενόμην, πκθ. γέγονα κκὶ γεγένημαι, ὑπ. ἐγεγόνειν κκὶ ἐγεγενήμην, τετελ. μ. γεγονώς· ἔτομαι κκὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ῥημ. γένος, γόνος, γονεύς, γένεσις, γενέθλιος, ἀγένητος.

γινώσκω (θέμ. γνο μετ' ἐνεστῶτ. ἀνκδιπλασιασμοῦ κκὶ τοῦ προσφύματος σκ. ἠξέυρω), π. ἐγίγνωσκον, μέσ. μ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γνώσομαι, ἀόρ. β' ἐγνων (ὑποτ. γνῶ, γνῶς, γνῶ· εὐκτ. γνοίην, γνοίης, γνοίη· προστ. γνῶθι, γνώτω· ἀπκρέμ. γνῶνκι· μετοχ. γγούς, γγούσα, γγόν)· πκθ. ἔγνωκα, ὑπ. ἐγνώκειν κκὶ ἐγνωκώς ἦν, τετελ. μ. ἐγνωκώς· ἔσομαι. Πκθ. γινώσκομαι, π. ἐγίγνωσκόμην, μ. γνωσθήσομαι, ἄ. ἐγνώσθην, πκθ. ἔγνωσμαι, ὑπ. ἐγνώσμην. Ῥημ. γνώμων, γνώμη, γνῶσις, γνωστός, γνωστέον.

γλίχομαι (ἀπειθ. ἐνεργ. ἐπιθυμῶ), και π. ἐγλιχίμην (μόνον).

γλυκαίνω (γλυκός· κάμνω τι γλυκό), μόνον ὁ παθητ. ἐνεστώς γλυκαίνομαι (κατ' ἀπαρέμφατον).

γλύφω, (σκαλίζω), μόνον ὁ ἐνεστώς. Παθητ. πρκ. ἔγλυμμα. Ῥημ. γλύμμα, γλύπτης, γλυπτός, γλυφεῖον.

γνάμπτω (κάμπτω, κλίνω), π. ἐγναμπτον, μ. γνάμψω, ἀόρ. ἔγναμψα. Παθ. και Μέσ. γνάμπτομαι, π. ἐγναμπτίμην, μ. γναμφθήσομαι, ἀ. ἐγνάμφθην, μέσ. μ. γνάμψομαι, ἀόρ. ἐγναμφάμην. Ῥημ. γνάμψις, γναμπτός.

γνωρίζω (γνωρίδῃ· κάμνω γνωστόν), π. ἐγνώριζον, μ. γνωριῶ, ἀ. ἐγνώρισα, πρκ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, μ. γνωρισθήσομαι, ἀ. ἐγνωρίσθην, πρκ. ἐγνώρισμαι, ὑπ. ἐγνώρισμην. Ῥηματ. [γνώρισμα], γνώριμος, γνώρισις.

γοητεύω (γότης· ἀπατῶ), ἀ. ἐγότηευσα. Παθ. γοητεύομαι, ἀ. ἐγοητεύθην, πρκ. γεγότηευμαι. Ῥηματ. γοητεία, γοήτευμα.

γράφω, π. ἔγραψον, μ. γράψω, ἀ. ἔγραψα, πρκ. γέγραφα, ὑπ. ἐγεγράφη. Παθ. και Μέσ. γράφομαι, π. ἐγραφήμην, μ. γράφομαι, παθ. μ. β' γραφήσομαι, ἀ. ἐγραψάμην, παθ. ἀ. β' ἐγράφη, πρκ. γέγραμμαι, ὑπ. ἐγεγράμμην, τετελ. μ. γεγράψομαι. Ῥηματ. γραφή, γραφεύς, γράμμα, γραπτός, γραπτός.

γρούω (γρῦ· γρυλίζω ἐπὶ χοίρων), μ. [γρύσω], ἀ. ἔγρυσα.

γυμνάζω (γυμνός), π. ἐγύμναζον, ἀ. ἐγύμνασα. Παθ. και Μέσ. γυμνάζομαι, π. ἐγυμναζόμην, μέσ. μ. γυμνάσομαι, ἀ. ἐγυμνασάμην, παθ. ἀ. με μέσσην σημασίαν ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνασμαι. Ῥημ. γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής, ἀγύμναστος, γυμναστέον.

γυμνασιαρχέω-ω (γυμνασίαρχος, εἶμι γυμνασίαρχος), π. ἐγυμνασιάρχουν, ἀ. ἐγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχηκα. Παθ. και Μέσ. γυμνασιαρχοῦμαι (μόνον).

(ἀπο)γυμνώομαι-οὔμαι, παθ. ἀόρ. ἐγυμνώθην. Ῥημ. γύμνωσις, γυμνωτέον.

Δ

δαίωμαι (ἀποθετ. μέσ. και παθ. μοιράζω και μοιράζομαι)· μέσ. ἀ. ἐδασάμην (μόνον). Ῥημ. δαίτις (ιδος), δαιτρός, δαιτυμών, δαστός.

δάκνω (δαγκάνω), π. ἔδακνον, μέσ. μ. με ἐνεργητ. σημησίαν δήξομαι, ἀ. ἕ'. ἔδακον. Μέσ. καὶ Πηθ. δάκνομαι, ἀ. παθ. καὶ με μέσην σημησίαν ἐδήχθη, πρκ. δέδηγμαί. Ῥηματ. δῆγμα.

δακρύω (δάκρυ κλαίω), π. ἐδάκρυον, μ. δακρύσω, ἀ. ἐδάκρυσκ. Πηθ. πρκ. δεδάκρυμαι. Ῥηματ. (ἀ)δάκρυτος.

δαμάζω (ήμερώνω), ἀόρ. παθ. ἐδαμάσθη, μέσ. ἐδαμασάμην. Ῥηματ. (ἀ)δάμαστος.

δανείζω (δάνειον δίδω δανειά), μ. δανείσω, ἀ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάνεισκ, ὑπ. ἐδεδανείκειν. Μέσ. δανείζομαι, π. ἐδανειζόμεν, μέσ. μ. δανείσομαι, μέσ. ἀ. ἐδανεισάμην, ἀόρ. παθ. ἐδανείσθη, πρκ. δεδάνεισμαί. Ῥηματ. δάνεισμα, δανειστής, δανειστέον.

δαπανάω-ῶ (δαπάνη ἐξειδέω), π. ἐδαπάνω, μ. δαπανήσω, ἀ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα. Παθ. καὶ Μέσ. δαπανῶμαι, π. ἐδαπανώμην, ἀ. παθ. ἐδαπανήθη, πρκ. δεδαπάνημαι, μέσ. ἀόρ. [ἐδανησάμην]. Ῥηματ. δαπάνημα.

δαρθάνω (κραιμῶμαι), πάντοτε σύνθετον, καταδερθάνω, ἀ. ἕ' κατέδερθον, πρκ. καταδεδάρθηκα.

δασμολογέω-ῶ (δασμός· συλλέγω τοὺς φόρους), μ. δασμολογήσω, ἀ. ἐδασμολόγησα. Παθ. δασμολογοῦμαι (μόνον).

δέδοικα (φοβοῦμαι), παρακείμενος ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἐνεστῶτος δαίδω. ὄριστ. δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε, ἀπκρέμφ. δεδοικέντι, μετοχ. δεδοικώς, δεδοικυῖα, ὑπερ. ἐδεδοίκειν, ἐδεδοίκεις, ἐδεδοίκει, ἐδεδοίκεσαν. Καὶ πρκ. δέδικα, δέδικας, δέδικε, δέδικμεν, δέδικτε, δέδικασιν. ὑποτακτ. δέδιῃ, δέδιωσιν. προστακτ. δέδιθι, δέδιτω, δέδικτε. ἀπκρέμφ. δεδιέναι. μετοχ. δεδιώς, τὸ δεδιός, ὑπ. ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει, ἐδεδίεσαν, μέσ. μ. δείσουμαι, ἀ. ἔδεια.

δείκνυμι καὶ δεικνύω (θέμ. δεικ. μετὰ προσφύμ. νυ), π. ἐδείκνυ καὶ ἐδείκνυον, μ. δείξω, ἀ. ἔδειξα, πρκ. δέδειχα. Πηθ. καὶ Μέσ. δείκνυμαι, ἐδεικνύμην, μέσ. μ. δείξομαι, πηθ. μ. δειχθήσομαι, μέσ. ἀ. ἐδειξάμην, παθ. ἀ. ἐδείχθη, πρκ. δέδειγμαί, ὑπ. ἐδεδείγμην, τετελ. μ. δεδειγμένος ἔσομαι. ὑποτ. (κατὰ τὰ βχυτόνα) δεικνύω καὶ εὐκτ. δεικνύοιμι. προστ. δείκνυθι. ἀπκρέμφ. δεικνύναι. μετ. δεικνός, δεικνύσκ, δεικνύν.

δειλιάω-ῶ (δειλία φοβοῦμαι), πάντοτε σύνθ. (ἀπο)δειλιῶ, μ.

(ἀπο)δειλιάσω, ἄ. (ἀπ)εδειλίασα, πρκ. (ἀπο)δεδειλίχκx. Ῥηματ. ἐπίθ. (ἀπο)δειλιατέον.

δεινώω-ῶ (δεινός. καθιστῶ τι φ' ἑερόν), π. ἐδείνοον-ουν, μ. δεινώσω, ἄ. ἐδείνωσx. Ῥηματ. δεινώσιs.

δειπνέω-ῶ (δείπνον, τὸ ἔσπερινόν φαγητόν. τρώγω), ἐδείπνουν, μ. δειπνήσω, ἄ. ἐδείπνησx, πρκ. δεδείπνηκα, ὑπ. ἐδεδειπνήκειν.

δειπνίζω μεταβατικῶs (κάμνω τραπέζι εἰs τινx).

δειπνοποιούμαι (δειπνῶ), π. ἐδειπνοποιούμην, ἄ. ἐδειπνοποιησάμην.

δεκάζω (δεκάδῃω διαφθείρω μὲ δῶρx. ἀντίθετον τοῦ δωροδοκῶ = διαφθείρομαι μὲ δῶρx), ἄ. ἐδέκxτα. Πxθ. [δεκάζομαι], π. ἐδεκxζόμεν, πρκ. δεδέκxσμαι. Ῥηματ. (ἄ)δέκxστος.

δεκατεύω (λαμβάνω τὴν δεκάτην), μ. δεκατεύτω, ἄ. ἐδεκάτευσα. Παθ. ἄ. ἐδεκxτεύθην. Ῥηματ. [δεκατευτήs], δεκxτευτήριον.

δελεάζω (δέλεαρ. ἀπατῶ) παθ. ἐνεστῶs δελεάζομαι (μόνον).

δεξιόομαι-οῦμαι (δεξιός· ἀποθ. μέσον χιριετιζῶ), π. ἐδεξιόομην, μ. δεξιώσομαι, ἄ. ἐδεξιωτάμην καὶ ἐδεξιώθην. Ῥημ. (δεξιῶσιs).

δέομαι ἴδε δέω.

δέρω (δέρη· γδέρνω), ἄ. ἔδειρα. Πxθ ἄ. ἐδάρην. Ῥηματ. δέρμα, δορά, δέρxς, (νεύ)δαρτος.

δεσμεύω (δεσμός. δένω), ἄ. ἐδέσμευσα. Πxθ. [δεσμεύομαι], πρκ. δεδέσμευμαι.

δεσπόζω (δεσπότηs. ἐξουσιάζω, κυριεύω), π. ἐδέσποζον, ἄ. ἐδέσποσα. Πxθ. δεσπόζομαι. Ῥηματ. (ἄ)δέσποτος.

[**δεύω**] (βρέχω, μουσκεύω), ἄ. ἔδευσα, πxθ. πρκ. δέδευμαι. Ῥηματ. [δεύσιs].

δέχομαι (ἀποθετικόν μέσον), π. ἐδεχόμην, μέσ. μ. δέξομαι, μέσ. ἄ. ἐδεξάμην, πρκ. δεδεγμαι, παθ. ἄ. μὲ σημασ. ἐνεργητικὴν ἐδέχθην. Ῥηματ. δοχή, δοχεῖον, (διά)δοχος, (ἀπαρά)δεκτόν, (παρα)δεκτέον.

δέω (ἀπέχω πολύ, ἢ ἔχω ἀνάγκην), μ. δεήσω, ἄ. ἐδέησα. καὶ τριτοπροσώπωs δεῖ. ὑποτ. δέη. εὐκτ. δέοι, ἀπκρέμφ. δεῖν, μετοχ. δέον (τὰ δέοντα), π. ἔδεν (καὶ τριτοπροσ. ἔδει), μ. δεήσει, ἄ.

έδέησε, πρκ. δεδέηκε. Μέσ. δέομαι (πκρακκλῶ, ἢ ἔχω ἀνάγκην), δέει, δέεται, π. έδεόμην, έδέου, έδεϊτο, μ. δεήσομαι, ά. παθ. έδεήθη, πρκ. δεδέημαι. Ῥημ. δέησις, άδέητος.

δέω-ῶ (δένω), πρκ. έδουν, μ. δήτω, ά. έδησα, πρκ. δέδεκα, ύπ. έδεδέκειν. Παθ. κλι Μέσ. δέομαι κλι δοῦμαι, π. έδούμην, μ. παθ. δεθήσομαι, ά. έδέθη, μέσ. ά. έδησάμην, πρκ. δέδεμαι, ύπ. έδεδέμην, τετελ. μ. δεδήσομαι. Ῥημ.ατ. δέσις, δεσμός, (διά)δημα, (ύπό)δημα, (ά)δετος, (άνυπό)δητος κλπ.

δηλόω-ῶ (δηλος. φανερώω), π. έδήλουν, μ. δηλώσω, ά. έδήλωσα, πρκ. δεδήλωκα. Παθ. (μόνον) δηλοῦμαι, μ. δηλωθήσομαι, ά. έδηλώθη, πρκ. δεδήλωμαι. Ῥημ.ατ. δηλωτέον.

δημαγωγέω-ῶ (δημαγωγός), μ. δημαγωγήσω.

δημιεύω (δημος· κάμνω δημοσίην τήν περιουσίην τινός), ά. έδήμευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ά. έδημεύθη, πρκ. δεδήμευμαι. Ῥημ.ατ. δήμευσις.

δημηγορέω-ῶ (δημηγόρος· όμιλῶ έν τῇ έκκλησίᾳ τοῦ δήμου), π. έδημηγόρουν, μ. δημηγορήσω, ά. έδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα. Παθ. π. έδημηγορούμην, πρκ. δεδημηγόρημαι.

δημιουργέω-ῶ (δημιουργός· κατασκευάζω), ά. έδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, παθ. ά. έδημιουργήθη, πρκ. δεδημιούργημαι.

δημοκρατέομαι-οῦμαι (άποθετ. παθητικόν κυβερνώμαι δημοκρατικῶς), π. έδημοκρατούμην μέσ. μ. δημοκρατήσομαι.

δηρώ-ῶ (δχιώ· λεηλατῶ), π. έδήρουν, μ. δηρώσω, άόρ. έδήρωσα. Παθ. δηροῦμαι, πρκ. [δεδήρωμαι]. Ῥημ.ατ. άδήρωτος.

δικαιάω-ῶ (δικίτα· κρίνω ώς δικιτητής), π. έδίητων, μ. δικιτήσω, ά. έδίητησα, πρκ. δεδίητηκα, ύπ. έδεδητήκειν. Μέσ. δικιτῶμαι (διάγω κατά τινα τρόπον, διαμένω), π. έδιητώμην, μέσ. μέλλ. δικιτήσομαι, μέσ. ά. έδιητησάμην, άόρ. παθ. (με μέσση σημασίαν) έδιητήθη, πρκ. δεδίητημαι, ύπ. έδεδητήμην. Ῥημ.ατ. δικίτημα, δικιτητής, δικιτητήριον.

διακελεύομαι (άποθετ. μέσον· προστάζω), π. διεκελευόμην, μ. διακελεύσομαι, ά. διεκελευσάμην. πρκ. διακεκέλευσμαι, ύπ. διεκεκελεύσμην. Ῥημ.ατ. διακέλευσμα.

διακρυκεύομαι (άποθετ. μέσ. πρκαμκτεύομαι διά κήρυκος).

π. διεκκηρυκεύομαι. μ. διεκκηρυκεύομαι, ἀ. διεκκηρυκευσάμην, πρκ. διακεκκηρύκευμι, ὑπ. διεκεκκηρυκεύμην. Ῥηματ. [δικκήρυξις].

διακονέω-ῶ (διάκονος· ὑπηρετῶ), π. [ἐδικκόνουν], μ. διακονήσω, ἀ. ἐδικκόνησα. Πκθ. διακονοῦμαι, ἀ. πκθ. ἐδικκονήθην, πρκ. δεδικκόνημι. Ῥηματ. διακκόνημα, διακκόνησις.

διαλέγω (καθκρίζω), μ. διακλέξω, ἀ. διέκλεξ. Μέσ. διακλέγομαι. (συνομιλῶ μετά τινος), π. διελεγόμην, μέσ. μέλ. διακλέξομαι, πκθ. διακλεθθήσομαι, ἀ. πκθ. διελέχθην, πρκ. διείλεγμι, ὑπ. διειλέγμην. Ῥηματ. διάλογος, διάλεκτος, διαλεκτέον.

διαλογίζομαι (ἀποθετ. μέσ.), ἀ. διελογισάμην, πρκ. διαλελόγισμι. ἴδ. λογίζομαι.

διανοόμαι-οὔμαι (ἀποθετ. μέσ. σκέπτομαι), π. διενούμην, μέσ. μ. διανοήσομαι, πκθ. μ. διανοηθήσομαι με σημασίαν μέσης διαθέσεως ὡς καὶ ὁ ἀόρ. διενήθην, πρκ. δικνενήμι, ὑπ. διενενοήμην. Ῥηματ. διανόημα, δικνήσις, (ἀ)διανότης, διανοητέον.

διαχειρίζω (ἔχω τι ἀνά χειρός), π. διεχειρίζον, ἀ. διεχειρίσα, πρκ. διακεχειρίκκ. Πκθ. καὶ Μέσον διαχειρίζομαι, π. διεχειριζόμην. Ῥηματ. διαχειρίσις.

διδάσκω (θέμ. δκ. (δαήμων, ἀδαής), μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσφύματος σκ), π. ἐδίδασκον, μ. διδάξω, ἀ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχκ. Πκθ. καὶ Μέσον, διδάσκομαι, μέσ. μ. διδάξομαι, μέσ. ἀ. ἐδιδάξαμην, πκθ. ἀ. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμα. Ῥηματ. διδκχή, διδκγμα, διδάσκαλος, διδκτός, διδκτέον, διδκτρον.

διδοράσκω (δρα μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσφύματος σκ. φεύγω κρυφίως), πάντοτε σύνθετον με τὰς προθ. (ἀπό, ἐκ, διά), (ἀ)εδιδρασκον, μέσ. μ. (με ἐνεργητ. σημασίαν) ἀποδράσομαι, ἀ. ἑ. ἀπέδραν, ἀπέδρακ, ἀπέδρα, (ὑποτ. ἀποδρῶ, ᾱς, ᾶ, εὐκτ. ἀποδραίνη, αἴης, αἴη. ἀπκρ. ἀποδρᾶνκι. μετ. ἀποδράς, δρᾶσα, δρᾶν.) πρκ. ἀποδέδρακκ, ὑπ. ἀπεδεδράκειν. Ῥηματ. ἄδραστος (= ἀναπόφευκτος), δρκαπέτης (ἐξ οὗ δρκαπετεύω. μόνον ἐνεστώς).

δίδομι (δο μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ. δίδω). ὑποτ. διδῶ. εὐκτ. διδοίην. προσ. δίδου-διδότω. ἀπκρ. διδόνκι. μετ. διδούς, διδοῦσα, διδόν), π. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδιδου, ἀ. ἔδωκα, πληθ. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν. (ὑποτ. δῶ. εὐκτ. δοίην. προσ. δός. ἀπαρέμφ. δοῦναι,

μετοχ. δούς, διύσα, δόν), μ. δώσω, πρκ. δέδωκα, ύπ. έδεδώκειν τετελ. μ. δεδωκώς έσσομαι. Παθ. δίδομαι, π. έδιδόμεν. μ. παθ. δοθήσομαι, ά. έδόθην, πρκ. δέδομαι, ύπ. έδεδόμην. Ύρην. δούσις (προ)-δότης, δῶρον, (έκ)δοτος, δοτέον κλπ.

δικάζω (δίκη), π. έδικάζον, μ. δικάσω, ά. έδικασα. Παθ. και Μέσ. δικάζομαι, π. έδικάζομένην, μέσ. μ. δικάσομαι, μέσ. ά. έδικασάμην, παθ. ά. έδικάσθη, πρκ. δεδικασμαι, ύπ. έδεδικάσμεν. Ύρην. δικαστής, δικαστήριον, άδικαστος.

διορθόω (όρθός. διορθώνω), μ. διορθώσω, ά. διώρθωσα, πρκ. διώρθωκα. Μέσ. διορθούμαι, π. διορθούμενην, μέσ. μ. διορθώσομαι, ά. διορθωσάμην. Ύρην. διόρθωσις, (ά)διόρθωτος.

διστάζω (άμφιβάλλω) και ά. [έδίστασα] μόνον.

διψώ (δίψα) ής, ή. άπαρ. διψήν, μ. διψήσω, ά. έδίψησα, πρκ. [δεδίψηκα]. Ύρην. διψησις.

διώκω (καταδιώκω), π. έδιώκον, μ. διώξω και μέσ. (μέ ενεργ. σημασίαν) διώξιμαι, ά. έδιώξα, πρκ. δεδιώχ. Παθ. διώκιμαι, π. έδιωκόμενην, ά. έδιώχθη. Ύρην. διώγμα, διώξις, διώκτης, διωκτέον.

δοκέω (νομίζω), π. έδόκουν, μ. δέξω, ά. έδοξα. Παθ. δοκούμαι, ά. έδέχθη, πρκ. δέδικται, ύπ. έδέδοκτο. και τριτοπροσώπως δοκεί (φαίνεται εύλογον), π. έδόκει, μ. δόξει, ά. έδοξε. Ύρην. δόκησις, δόξα, (ά)δόκητος.

δοκιμάζω (δοκιμος. κάμνω δοκιμήν, έγκρίνω), π. έδοκίμαζον, μ. δοκιμάσω, ά. έδοκίμασα, πρκ. δεδοκίμακα. Παθ. δοκιμάζομαι, π. έδοκιμαζόμενην, μ. δοκιμασθήσομαι, ά. έδοκιμάσθη, πρκ. δεδοκίμασμαι. Ύρην. δοκιμασία, δοκιμαστής, (ά)δοκιμαστος, δοκιμαστέον.

δουλόω (δούλος. κάμνω τινά δούλον), μ. δουλώσω, ά. έδύλωσα. Παθ. και Μέσ. δουλούμαι, π. έδουλούμενην, μέσ. μ. δουλώσομαι, μέσ. ά. έδουλωσάμην, παθ. ά. έδουλώθη, πρκ. δεδούλωμαι. Ύρην. δούλωσις.

δράττομαι (δραγ. άποθετ. μέσ.) π. έδραττόμενην, μ. δράξομαι, ά. έδραξάμην. πρκ. δεδραγμα, ύπ. έδεδράγη. Ύρην. δράγμα. έπίρρ. δράγη.

δράω (πράττω), π. έδρων, μ. δράσω, ά. έδρασα, πρκ. δέ-

δρακκ. Πχθ. δρῶμι, π. ἐδρῶμην, ἄ. ἐδράσθην, πρκ. δέδραμι.
 Ῥημκτ. δρᾶμ, [δρᾶσι], δρκατικός, δρκατήριος, δρκατέον.

ὄρεπω (κόπτω κερπούς, ἀπολαμβάνω), π. ἔδρεπον, μ. δρέψω,
 ἄ. ἔδρεψα. Μέσ. δρέπομαι, π. ἐδρεπόμην, μ. δρεφομαι, ἄ. ἐδρεψά-
 μην. Ῥημκτ. δρέπκνον, δρεπτέον.

δύναμαι (ἀποθ. μέσον. εἰμπορῶ). ὑποτ. δύνωμαι, δύνη, δύνηται.
 εὐκτ. δυνάμην, δύναιο, δύναίτο. προστ. δυνάσθω μόνον. π. ἐδυνά-
 μην, μέσ. μ. δυνήσομαι, ἄ. ἐδυνήθην (καὶ ἐδυνάσθην, Ξενοφ.), πρκ.
 δεδύνημαι. Ῥημκτ. δύνκμις, δυνκτός, (ἀ)δύνκτος, δυνάστης.

δυναστεύω (δυναστής), π. ἐδυναστευον, ἄ. ἐδυναστευσα. Πχθ.
 δυναστεύομαι μόνον. Ῥημκτ. δυναστεία.

δυστυχέω-ῶ (δυστυχής), π. ἐδυστύχουν, μ. δυτυχήσω, ἄόρ.
 ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα, πχθ. ἄόρ. ἐδυστυχήθην. Ῥημκτ.
 δυστύχημα.

δυσχεραίνω (δυσχερής. κάμνω τι δύσκολον, δυσχερεστοῦμαι),
 π. ἐδυσχέρινον, μ. δυσχερνῶ, ἄόρ. ἐδυσχέρην. Ῥημκτ. δυσχέ-
 ρασμα, δυσχερντέον καὶ ἐπίρρ. δυσχερόντως.

δύω (βουτῶ, βυθίζω), π. ἔδυσον, μ. δύσω, ἄ. ἔδυστα, πρκ. δέδωκα,
 ὑπ. [ἐδεδύκειν]. Πχθ. καὶ Μέσ. δύομαι, π. ἐδύομην, μέσ. μ. δύσο-
 μαι, ἄ. ἔ' ἔδυν, ἔδυσ, ἔδυ, ἐδύτην, ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν, μὲ μέσην
 σημεσίαν. ὑποτ. δύω. εὐκτ. δύοι. προστ. δῦθι, δύτω. ἀπκρέμ. δύναι.
 μετοχ. δύς, δῦσα, δύν. ἄόρ. πχθ. ἐδύθην, πρκ. δέδυμαι. Ῥημκτ.
 (ἔν)δυμα, δύσις, [δύτης], (ἀ)δυτος, (ἀπο)δυτέον.

δωροδοκέω-ῶ (δέχομαι δῶρα πρὸς δικηφοράν), π. ἐδωροδό-
 κουν, μ. δωροδοκήτω, ἄ. ἐδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκηκα. Πχθ.
 δωροδοκοῦμαι, ἄόρ. ἐδωροδοκήθην, πρκ. δεδωροδόκημαι. Ῥημκτ.
 (ἀ)δωροδόκητος.

δωρῶμαι-οῦμαι (ἀποθετ. μέσον. προσφέρω δῶρον), π. ἐδω-
 ρούμην, μέσ. μ. δωρήσομαι, ἄ. ἐδωρησάμην, πχθ. ἄ. ἐδωρήθην,
 πρκ. δεδώρημαι. Ῥημ. δώρημα, δῶρον, δωρητής.

E

ἔαω-ῦ (θέμ. τεα. ἀφήνω), π. (κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἔεον, μετὰ

τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ) εἶων, μ. εἶσω, ἀ. εἶσα, πρ. εἶσα. Παθ. ἐῶμαι, μέσ. μ. εἶσομαι (μὲ παθ. σημασίαν), παθ. ἀ. εἶσθην, πρ. εἶσμαι. Ῥημ. ἐατέος.

ἐγγυάω-ῶ (ἐγγύη· δίδω ἐνέχειρον, ἀρραβωνίζω), π. ἠγγύων, ἀ. ἠγγύησα, πρ. ἠγκύηκα, ὑπ. ἠγγυήκειν. Παθ. καὶ Μέσ. ἐγγυῶμαι, (μνηστεύομαι, ἢ γίνομαι ἐγγυητής), π. ἠγγυώμην, μέσ. μ. ἐγγυήσομαι, μέτ. ἀ. ἠγγυησάμην, παθ. ἠγγυήθην, πρ. ἠγγύημα (καὶ ἐγγεγύημα ἄπαξ), ὑπ. ἠγγυήμην. Ῥηματ. ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγυητός.

ἐγείρω (ἐγέρω· ζυπνῶ, σηκώνω), π. ἠγείρον, μ. ἐγερῶ, ἀ. ἠγείρω, πρ. ἐγρήγορα, (ἀμεταβάτως, = εἶμαι ἐξυπνος), ὑπ. ἐγρηγόρειν. Παθ. καὶ Μέσ. ἐγείρομαι, π. ἠγείρομην, παθ. ἀ. ἠγέρθην, μέσ. ἀ. β' ἠγρόμην. Ῥηματ. ἔγερσις, ἐγερτός, καὶ ἐπιρρ. ἐγερτί, ἐγρηγορτί.

ἐγκωμιάζω (ἐγκώμιον· ἐπαινῶ), π. ἐνεκωμιάζον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν) ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐγκωμιάσω, ἀ. ἐνεκωμιάσασα, πρ. ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι, πρ. ἐγκεκωμιάσμαι. Ῥηματ. (ἀν)γκωμιάστος.

ἐγχειρέω-ῶ (ἐγ-χείρ. ἐπιχειρῶ), π. ἐνεχείρουν, μ. ἐγχειρήσω, ἀ. ἐνεχείρησα, πρ. ἐγκεχείρηκα, ὑπ. ἐνεκεχειρήκειν. Ῥηματ. ἐγχειρήσις, ἐγχειρητέον.

ἐγχειρίζω (δίδω τι εἰς χεῖρά τινος), π. ἐνεχειρίζον, μ. ἐγχειριρῶ, ἀ. ἐνεχειρίσα, πρ. ἐγκεχείρικα. ἀ. παθ. ἐνεχειρίσθην, ἀ. μέσ. ἐνεχειρισάμην.

ἐζομαι (ἐδῶμαι. ἀποθετ. οὐδέτ. κάθημαι), πάντοτε σύνθετον καθέζομαι, π. ἐκαθεζόμην, μ. καθεδοῦμαι. Ῥηματ. ἔδρα, ἐδώλιον, ἔδος.

ἐθέλω (ἐθέλ.) καὶ θέλω, π. ἠθελον, μ. ἐθελήσω, ἀ. ἠθέλησα, (ὑποτ. ἐθελήσω. εὐκτ. ἐθελήσαιμι. προστ. ἐθελήσον. ἀπαρ. ἐθελήσαι. μετ. ἐθελήσας). πρ. ἠθέληκα, ὑπ. ἠθελήκειν. Ῥηματ. (ἐ)θελήμων, θέλημα, θέλησις, θελητός, ἐθελοντής καὶ ἐπιρρ. ἐθελοντί.

ἐθίζω (σεθ. συνηθίζω ἄλλον), π. εἴθιζον (κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἐέθιζον μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ), μ. ἐθιώ, ἀ. εἴθισα, πρ. εἴθικα.

Μέσ. καὶ Πχθ. ἐθίζομαι, ἀ. πχθ. μὲ σημασίαν μέσου ἀ. εἰθίσθην, πρκ. εἰθιτμαί, ὑπ. εἰθίσμην. πρβλ. εἴωθ. Ῥημκτ. ἔθισμα, ἐθιστέον.

εἰκάζω (εἰκάδζω. παρομοιάζω, συμπεραίνω), π. ἤκκζον μὲ τροπήν τῆς διφθόγγου εἰ εἰς ἦ. (πρβλ. εἶμι). μέσ. μ. μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἰκάσομαι, ἀ. ἤκκσα. Πχθ. εἰκάζομαι, π. ἤκκζόμεν, ἀ. πχθ. (μὲ σημασίαν μέσου ἀ.) ἠκάσθην, πρκ. ἤκκσμαι, ὑπ. ἠκάσμην. Ῥημ. εἴκκσμαι, εἴκκσμός, εἴκκσις, εἴκκστής, εἴκκστός, εἴκκτέον.

εἶκω (ὑποχωρῶ), π. εἶκον, μ. εἶζω, ἀ. εἶξα. Ῥημ. εἶξις.

εἶμι (ἐσμί-ἐμμί. εἶμαι), εἶ, ἐστί, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί(ν). ὑποτ. ὦ, ἦς, ἦ. εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη. προστ. ἴθι, ἔστω. ἀπκρέμφ. εἶναι. μετ. ὦν, οὔσα, ὄν. π. ἦ καὶ ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην, ἦμεν ἦτε καὶ ἦστε, ἦσαν, μ. ἔσομαι, ἀ. ἐγενόμην. Ῥημκτ. οὐσία καὶ ἐπίρρ. ὄντως.

εἶμι (θλ ὑπάγω), εἶ, εἶσι(ν) κτλ. ὑποτ. ἴω, ἴης, ἴη. εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοίην, ἴοις, ἴαι. προστ. ἴθι, ἴτω. ἀπκρ. ἰέναι. μετοχ. ἰών. πρκτ. ἦξ, καὶ ἦειν, ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει καὶ ἦειν, ἦτον, ἦτην, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Ῥημκτ. ἰτέος, ἰτέον, ἰτήριον, (εἰς)ιτήριον, (πρσ)ιτός.

εἶργω (κλείω ἔζω, ἀποκλείω), π. εἶργον, μ. εἶρξω, ἀόρ. εἶρξκ. Πχθ. εἶργομαι, π. εἶργόμεν, μέσ. μ. μὲ πχθ. σημ. εἶρξομαι, ἀ.πχθ. εἶρχθην, πρκ. εἶργμαι. Ῥημκτ. εἶρκτέον,

εἶργνύω καὶ εἶργνυμι (κλείω μέσσα), ἀ. εἶρξκ. Πχθ. εἶργνυμαι, ἀ. πχθ. εἶρχθην, πρκ. εἶργμαι. Ῥημκτ. εἶργμός, εἶρκτή.

εἶρηκα πρκ. τοῦ λέγω, φημί καὶ ἀγορεύω, ὑπ. εἶρήκειν, μ. ἐρῶ, ἀ. β' εἶπον (ἔπος) καὶ α' εἶπακ, εἶπας, εἶπατε. εὐκτ. εἶπαι, εἶπαιμεν, εἶπατε, εἶπαιεν. προστ. εἶπον, εἶπάτω, εἶπατε. ἀπκρέμφ. εἶπαι. μετοχ. εἶπας, εἶπασα. Πχθ. παρ. εἶρημαι, ὑπ. εἶρήμην, μ. ῥηθήσομαι, ἀόρ. ἐρρήθην μετ' ὀλίγ. μ. εἶρήσομαι. Ῥημκτ. ῥήμα, ῥῆσις, ῥήτωρ, ῥήτρα καὶ ἐπίρρ. ῥήδην.

εἶρω (πλέκω) μόνον ἐν συνθέσει, π. εἶρον ἀ. εἶρα, πρκ. εἶρακ, ὑπ. εἶρκειν. Ῥημκτ. εἶρμός, (συν)ειρμός.

εἶωθα (συνειθίζω), πρκ. ἀντι ἐνεστῶτος, ὑπ. ἀντι παρατ. εἰώθειν, (ἔθος).

ἐκκλησιάζω (ἐκκλησία. συνέρχομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ

δήμου), π. ἡκκλησιάζον (Δημ.) καὶ ἐξεκκλησιάζον, μ. ἐκκλησιάσω, ἀ. ἡκκλησιάσασα καὶ ἐξεκκλησιάσασα. Ῥηματ. ἐκκλησιασμός, ἐκκλησιαστικής.

ἐλαττώω-ῶ (ὀλιγοστεύω), ἀ. ἡλάττωσα. Παθ. καὶ Μέσ. ἐλαττοῦμαι, π. ἡλαττούμην, μέσ. μ. ἐλαττώσομαι, παθ. μ. με σημασίαν μέσου μέλλοντος ἐλαττωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡλαττώθην. Ῥηματ. ἐλάττωμα, ἐλάττωσις.

ἐλαύνω (θέμ. ἐλα- ἐλκύνω καὶ κατὰ μετάθεσιν ἐλκύνω βάλλω τι εἰς κίνησιν), π. ἤλκυνον. μ. ἐλῶ, -ᾶς, -ᾷ, ἀ. ἤλκασα, πρκ. με ἀττικόν ἀναδιπλασιασμόν ἐλήλκασα. Παθ. ἐλκύνομαι, π. ἤλκυνόμην, παθ. ἀ. ἡλάθην. μέσ. ἀ. ἤλκασάμην, πρκ. ἐλήλκαμαι. Ῥηματ. ἔλκασις, (εὐ)-ἤλκαστος, (σφυρ)ἤλκαστος, ἐλκτέος, ἐλκτῆρ, ἐλκτῆριον.

ἐλέγχω (ἐξελέγχομαι, ἐπιπλήττω), π. ἤλεγχον, μ. ἐλέγξω, ἀ. ἤλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, π. ἤλεγχόμην, μ. παθ. ἐλεγχθήσομαι, ἀ. παθ. ἡλέγθην, παρ. ἐλήλεγμαι με ἀποβολὴν ἑνὸς γ (ἐλήλεγμαι), ἐλήλεγξαι, ἐλήλεγκται, ἐλήλεγχθε, ἐληλεγμένοι εἰσίν, ὑπ. ἐληλέγμην. Ῥηματ. ἔλεγχος, ἐλεγμός, [(ἐξ)ἐλεγξις], ἐλεγκτῆρ, ἐλεγκτικός, ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

ἐλεέω-ῶ (ὁ ἔλεος· εὐσπλαγγνίζομαι), π. ἡλέουν, μ. ἐλεήσω, ἀ. ἡλέησα. Παθ. ἐλεοῦμαι, π. ἡλεούμην, μ. ἐλεηθήσομαι, ἀ. ἡλεήθην. Ῥηματ. ἐλεήμων, (ἀν)ελεήτος.

ἐλελιζω (ἐλελεῦ (πολεμικὴ κρυγή)· φωνάζω ἐλελεῦ), μ. ἐλελίξω, ἀ. ἡλέλιξα. Μέσ. [ἐλελιζομαι].

ἐλευθερόω-ῶ (ἐλεύθερος· ἐλευθερώνω), μ. ἐλευθερώσω, ἀ. ἡλευθέρωσα, πρκ. ἡλευθέρωκα. Παθ. ἐλευθεροῦμαι, μ. ἐλευθερωθήσομαι, ἀ. (με σημασίαν μέσης διαθέσεως), ἡλευθερώθην, πρκ. ἡλευθέρωμαι, ὑπ. ἡλευθερώμην. Ῥηματ. ἐλευθέρωσις ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέος.

ἐλίττω (ἐλικίω· τυλίσσω) συνήθως σύνθ., μ. [ἐλίξω], ἀ. εἴλιξα. Παθ. καὶ Μέσ. ἐλίττομαι, παθ. ἀ. με σημασίαν μέσης διαθέσεως εἰλίχθην, πρκ. εἴλιγμαι. Ῥηματ. ἐλιγμα, ἐλιγμός, ἐλιξις, ἐλικτός, ἐλικτῆρ καὶ ἐπίρρ. ἐλίγδην.

ἐλκω (σύρω), π. εἴλκον, μ. ἐλξω, ἀ. εἴλκασα, πρκ. εἴλκυστα.

Μέσ. καὶ **πρθ.** ἔλκομαι, **π.** εἰλόμην, **ἀ.** εἰλύσθην, **μέσ.** **ἀ.** εἰλυσάμην, **πρθ.** εἴλυσμαι. Ῥημ. ἔλξις, ὀλκάς, ἔλυσμα, ἔλυσις, ἔλυστος, ἔλυστήρ, ἔλκτεόν, (συν)ελκυττέον καὶ ἐπίρρ. ἔλυστινά.

ἐλληνίζω (ὀμιλῶ ὡς ἔλλην, ἢ μιμοῦμαι τὰ ἦθη τῶν Ἑλλήνων), **π.** ἡλληνίζον, **μ.** ἐλληγιῶ, **πρθ.** **ἀ.** ἡλληνίσθην καὶ ἐλληνίσθησαν (Θουκ.). Ῥημ. ἐλληνισμός, ἐλληνιστής καὶ ἐπίρρ. ἐλληνιστί.

ἐλπίζω (ἐλπῖς), ἡλπιζον, **μ.** [ἐλπῖω], **ἀ.** ἡλπισα. **Πρθ.** ἐλπίζομαι. Ῥημ.τ. (ἀν)ἐλπιστος, (δυσ)ἐλπιστος.

ἐμέω-ῶ (κάμνω ἐμετόν), **π.** ἤμου, **μ.** [ἐμέσω], **ἀ.** ἤμεσα, **πρθ.** με ἀττικὸν ἀνχιδίπλ. [ἐμήμεκα]. Ῥημ.τ. ἔμεσις, ἔμετος, ἐμετικός, ἐμετήριος (Ἴπποκρ.).

ἐμπεδώω-ῶ (ἐμπεδον. στερεώνω), **π.** ἡμπέδου, **μ.** ἐμπεδώσω, **ἀ.** ἡμπέδωσα. Ῥημ.τ. ἐμπέδωσις.

ἐμποδίζω, **π.** ἐνεπύδιζον, **μ.** ἐμπυδιῶ. **Πρθ.** ἐμποδίζομαι. Ῥημ.τ. ἐμπύδισμα, ἐμποδισμός.

ἐμπορεύομαι (ἐμπορος. ἀποθετικὸν μέσον), **μ.** ἐμπορεύσομαι, **ἀ.** ἐνεπορευσάμην.

ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἐναντίος. ἀπρθ. μέσον ἐναντιώνομαι), **π.** ἡναντιούμην, **μ.** ἐναντιώσομαι, **πρθ.** **ἀ.** ἡναντιώθην, **πρθ.** ἡναντιώμαι, καὶ ἄπρξ. ἐνηντιώμαι). Ῥημ.τ. ἐναντιώμα. ἐναντιώσις.

ἐνδημέω-ῶ (ἐν-δήμος. μένω ἐν τῷ δήμῳ μου), **π.** ἐνεδήμουν, **μ.** ἐνδημήσω, **ἀ.** ἐνεδήμησα, **πρθ.** ἐνδεδήμηκα, ὑπ. ἐνδεδημήκειν, **πρθ.** ἀποδημέω-ῶ.

ἐνδοιάζω (ἐν-δοιά. διστάζω, ἀμφιβάλλω), **π.** ἐνδοιάζον. **μ.** ἐνδοιάσω, **ἀ.** ἐνδοίασα καὶ **πρθ.** ἀπαρεμφ. ἐνδοισθήναι. Ῥημ.τ. ἐνδοισμός, ἐνδοίσις, ἐνδοιστός, ἐνδοιστής.

ἐνεδρεύω (ἐνέδρα. κάμνω καρτέρι), **π.** ἐνήδρευον, **ἀ.** ἐνήδρευσα. **Πρθ.** ἐνεδρεύομαι με **πρθ.** σιμασίαν, **μέσ.** **μ.** ἐνεδρεύσομαι, **ἀ.** **πρθ.** ἐνηδρεύθην, **μέσ.** **ἀ.** ἐνηδρευσάμην.

ἐνεχυράζω (ἐν-ἐχυρός. λαμβάνω ἐνέχυρον, ἀσφαλίζομαι), **μ.** ἐνεχυράσω, **ἀ.** ἡνεχύρασα. **Πρθ.** **ἀ.** ἡνεχυράσθην (μόνον). Ῥημ.τ. ἐνεχυρασία.

ἐνθυμέομαι-οῦμαι (ἀποθετ. μέσ. ἔχω κατὰ νοῦν), **π.** ἐνεθυ-

μούμην, μέσ. μ. ένθυμήσομαι, ά. παθ. (μέ σημασίαν μέσης διαθέσεως) ένθυμήθην, πρκ. έντεθύμημαι, ύπ. έντεθυμήμην. Ρημ. ένθύμημα, ένθύμησις, ένθυμητέον.

έννοέω-ώ (έν-νοός. καταλαμβάνω), π. ένενόουν, ά. ένενόησα, πρκ. έννενόηκα. Μέσ. έννοούμαι, π. ένενοούμην, ά. παθ. (μέ σημασίαν μέσης διαθέσεως) έννουήθην.

ένωχλέω-ώ, π. (μέ διπλήν αύξησιν), ήνώχλου, μ. ένωχλήσω, ά. ήνώχλησα, πρκ. ήνώχληκα. Παθ. ένωχλούμαι, π. ήνωχλούμην, πρκ. ήνώχλημαι. Ρηματ. ένόχλημα, ένόχλησις.

έντέλλομαι (έντέλλομαι, άποθετ. μέσον. δίδω έντολήν, διατάσσω), π. έντελλόμην, ά. έντειλάμην, πρκ. έντέταλμαι. Ρηματ. έντολή, ένταλμα.

έξεοτι (είναι συγκεχωρημένον), τριτοπρόσωπον. (ύποτ. έξή. εδκτ. έξείη. προστ. έξέστω. άπκρέμ. έξείναι. μετοχ. έξόν). π. έξήν, μ. έξέσται, μέσ. ά. έξεγένετο. Ρηματ. έξουσία.

έξετάζω, π. έξήταζον, μ. έξετάσω (καί έξετώ, άς, ά), ά. έξήτασα, πρκ. έξήτακα. Παθ. έξετάζομαι, π. έξηταζόμην, μ. έξετασθήσομαι, ά. έξητάσθην, πρκ. έξήτασμι. Ρηματ. έξετασμός (έξετασμών ποιείσθαι, Δημ.), έξέτασις, έξεταστής, έξεταστέον, (άνε)ξέταστος, έξεταστήριον.

έοικα (θέμ. Εεικ. ύμοιάζω), πρκ. μέ σημασίαν ένεστώτος (γ' πληθ. πρόσ. εοίκασι καί ειξκσι). ύποτ. εοίω. προστ. δέν έχει. ευκτ. εοίκοιμι. άπκρ. εοικέναι καί εικέναι. μετ. εικώς, υία, ός. ύπ. (μέ αύξησιν εις την β'. συλλαβήν) εόικειν. Ρημ. εικών, καί επίρρ. εικότως καί συγκριτικόν εικότερον).

έορτάζω, π. (μέ αύξησιν εις την β' συλλαβήν) εώρταζον, ά. εώρτασα. Ρηματ. εόρτασις, εόρταστής.

έπαινέω-ώ (έπαινος.), π. έπήνουν, μέλ. (μέ ένεργητ. σημασίαν) έπαινέσομαι, ά. έπήνεσα, πρκ. έπήνεκα. Παθ. έπαινούμαι, π. έπηνούμην, μ. έπαινεθήσομαι, ά. έπηνέθην, πρκ. (μέ έκτασιν χαρακτήρος) έπήνημαι, ύπ. (περιφραστικώς) έπηνημένος ήν. Ρημ. έπαινέτης, έπαινετός, έπαινετέον.

ἐπανορθόω-ῶ (στήνω τι πάλιν ὄρθιον, διορθώνω), παρ. (μὲ διπλῆν αὔξησιν) ἐπηνόρθουν, μ. ἐπανορθώσω, ἄ. ἐπηνόρθωσα, Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, π. ἐπηνορθούμην, μέσ. μ. ἐπανορθώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπηνορθώσάμην, πρθ. μ. ἐπανορθωθήσομαι, πρθ. ἄορ. ἐπηνορθώθην, πρκ. ἐπηνόρθωμαι. Ῥηματ. ἐπανόρθωμα, ἐπανόρθωσις, ἐπανορθωτέον.

ἐπείγω (βιάζω), π. (μὲ αὔξησιν ἔξωθεν) ἤπειγον (α). Μέσ. ἐπείγομαι, π. ἠπειγόμεν, ἄορ. πρθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσ.) ἠπείχθην. Ῥηματ. [ἔπειξις], ἐπεικτέον.

ἐπιθυμέω-ῶ, π. ἐπεθύμουν, μ. ἐπιθυμήσω, ἄ. ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα. Ῥηματ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμητήρ.

ἐπικηρυκεύομαι (ἀποθετ. μέσον. στέλλω κήρυκα πρὸς τινά). ἰδ. διακηρυκεύομαι. Ῥηματ. ἐπικηρύκευμα.

ἐπικουρέω-ῶ (ἐπίκουρος, βοηθῶ), π. ἐπεκούρου, μ. ἐπικουρήσω, ἄορ. ἐπεκαύρησα. Πρθ. πρκ. ἐπικεκούρημαι. Ῥηματ. ἐπικούρημα, ἐπικούρησις, (δυσ)επικούρητος.

ἐπιλανθάνομαι (λάθ. ἀποθετ. μέσ. λησμονῶ), π. ἐπελανθανύμην, μ. ἐπιλήσομαι, ἄ. πρθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) ἐπελήσθην, πρκ. ἐπιλέλησμαι, ὑπ. ἐπελελήσμεν. Ῥημ. ἐπιλήσιμων. ὄρα καὶ λανθάνω.

ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμελέομαι-οῦμαι (θέμ. μελ. ἀποθετ. ἐνεργητ.), π. ἐπεμελέμην καὶ ἐπεμελούμην, μ. ἐπιμελήσομαι, πρθ. μ. ἐπιμεληθήσομαι, πρθ. ἄ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσ.) ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι. Ῥηματ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον.

ἐπισρκέω-ῶ (ἐπίσρκος πρτῶ τὸν ὄρκον μου, κάμνω ψευδῆ ὄρκον), μ. ἐπισρκήσω, ἄ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκηκα.

ἐπίσταμαι (ἀποθετ. ἐνεργ. ἠξεύρω), ὑποτ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίστηται. εὐκτ. ἐπιστάμην, -οιο, -οιτο. προστ. ἐπίστω -άσθω.

(α) κατὰ τὴν ἀμφιέννυμι, ἀμπέχω, ἐπίσταμαι, καθίζομαι, καὶ τὰ παρασύνθετα ἐγγυῶ, ἐμπεδῶ, ἐναντιοῦμαι.

ἀπαρεμφ. ἐπίστασθαι. μετοχ. ἐπιστάμενος, π. ἠπιστάμην, μ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἄ. (μὲ σημησίαν μέσ. διχθέσεως) ἠπιστήθην. Ῥημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ἐπιστάτω-ῶ (εἶμαι ἐπιστάτης), π. ἐπεστάτουν, μ. ἐπιστάτησω, ἀόρ. ἐπεστάτησα. Ῥημ. ἐπιστατητέον.

ἐπιτηδεύω (ἐπίτηδες. ἐνασχολοῦμαι εἰς τι), π. ἐπετήδευον, μ. ἐπιτηδεύσω, ἄ. ἐπετήδευσα, πρ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηδεύομαι, πρ. ἐπιτετήδευμαι. Ῥημ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτέον.

ἐπιτροπεύω (εἶμαι ἐπίτροπος), π. ἐπετρόπευον, μέλ. ἐπιτροπέυσω, ἄ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἄ. ἐπετροπέυθην, πρ. ἐπιτετρόπευμαι. Ῥημ. ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις.

ἐπιχειρέω-ῶ (ἐπι-χείρ), π. ἐπεχείρουν, μ. ἐπιχειρήσω, ἄ. ἐπεχείρησα, πρ. ἐπικεχείρηκα. Παθ. ἐπιχειρούμαι, π. ἐπεχειρούμην, ἄ. ἐπεχειρήθην. Ῥημ. ἐπιχείρημα, ἐπιχείρησις, ἐπιχειρητής.

ἔπομαι (θέμ. σεπ. ἀποθετ. μέσον ἀκολουθῶ), π. εἰπόμην (κατὰ συναίρεσιν τοῦ ἐσπόμην μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ), μ. ἔψομαι, ἄ. ἐσπόμην. ὑποτ. ἐπίσπωμαι, -η -ηται (Ξενοφ.). εὐκτ. ἐπισποίμην, -αιο, οἰτο. προστ. ἐπίσπου -σπέσθω. ἀπαρέμφ. ἐπισπέσθαι, μετοχ. ἐπισπόμενος. Ῥημ. ὄπαδος.

ἔπω (θέμ. σεπ. καταγίνομαι εἰς τι, διέπω), πάντοτε σύνθετον, (περι)ἔπω, π. (περι)εἶπον, μ. (περι)ἔψω.

ἐράω-ῶ (ἀγκπῶ πολύ), π. ἤρων. Παθ. ἐρῶμαι, ἀόρ. (μὲ ἐνεργητ. σημησίαν) ἠράσθην. Ῥημ. ἐραστός, (ἀξι)ἐραστός, [ἐραστής].

ἐργάζομαι (Φεργον. ἀποθετ. ἐνεργητ.), π. (κατὰ συναίρεσιν τοῦ εε, μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ Ϝ), εἰργαζόμην, μ. ἐργάσομαι, ἄ. εἰργασάμην, πρ. εἴργασμαι, εἴργασαι, εἴργασται. ὑπ. εἰργάσμην, παθ. μ. ἐργασθήσομαι, παθ. ἄ. εἰργάσθην, τετελ. μ. ἐργασμένος ἔσομαι. Ῥημ. ἐργασία, ἐργάτης, (εὐκατ)ἐργαστός, ἐργαστέον, ἐργαστήρ, ἐργαστήριον.

ἐρεθίζω, ἄ. ἠρέθισα, πρ. ἠρέθισκα. Παθ. ἐρεθίζομαι, πρ. [ἠρέθισμαι], ὑπ. ἠρέθισμην. Ῥημ. [ἐρεθισμός], ἐρεθιστέον.

ἐρεῖδω (στηρίζω), πάντοτε σύνθετον. (ἀντ)ερεῖδω, π. (ἀντ)ἠρει-

δον, ἀόρ. (ἀντ)ήρεισα. Μέσ. ἐρείδομαι, ἀόρ. ἤρεισάμην. Ῥηματ. ἔρεισμα, ἔρεισις.

ἔρευγμαι (ἀποθετ. μέσον ρεύγομαι), π. ἤρευγόμεν, μ. ἐρεύξομαι, ἀόρ. β' ἤρυγον, μέσ. ἀόρ. α' ἤρευξάμην, πρκ. ἤρευγμαί, ἤρευξαι, ἤρευκται. ὑπ. ἤρευγμην, Ῥηματ. ἔρευγμα, ἐρευγμός, ἔρευξις.

ἐρευνάω-ῶ (ἔρευνα. ἀνζήτῶ, ἐξετάζω), π. ἠρευνῶν, ἀόρ. ἠρεύνησα. Παθ. καὶ Μέσ. ἐρευνώμαι, μ. ἐρευνήσομαι, ἀόρ. ἠρευνησάμην. Ῥηματ. ἐρευνητής, (ἀν)ερευνήτος, ἐρευνητέον, ἐρευνητικός.

ἐρίξω (ἔρις. φιλονεικῶ), π. ἤριζον, μ. [ἐρίσω], ἀ. ἤρισα.

ἐρμηνεύω (ἐρμηνεύς. ἐξηγῶ), π. ἠρμήνευον, μ. ἐρμηνεύσω, ἀ. ἠρμήνευτα. Παθ. ἐρμηνεύομαι. Ῥηματ. ἐρμηνεία, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἔρομαι, (ἀποθ. μέσον. ἀχρηστον. ἐρωτῶ) μ. ἐρήσομαι, ἀ. β' ἠρόμην. ὑποτ. ἔρωμαι. εὐκτ. ἐροίμην. προστ. ἐροῦ, ἐρέσθω. ἀπαρέμφ. ἐρέσθαι. μετοχ. ἐρόμενος.

ἔρωπω (θέμ. σερπ. σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν), π. εἶρπον (κατὰ συνίερ. τοῦ ἔερπον μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ), μ. ἐρπύσω, ἀόρ. εἶρπυσα. Ῥηματ. ἔρπις, ἔρπις, ἐρπετόν, ἔρπυσις ἐρπυστής, ἐρπυστήρ.

ἔρωρω. προστ. ἔρρε, ἐρρέτω (κρημνίσου, ξεκουμπίσου), π. ἤρρον, μ. ἐρρήσω, ἀ. ἤρρησα, πρκ. ἤρρηκα.

ἐρυθρίαω-ῶ (ἐρυθρός. κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπῆν), ἀ. ἠρυθρίασα.

ἐρύκω (ἐμποδίζω, ἀποκρούω), ἀ. ἤρυξα.

ἔρχομαι (ἀποθετ. ἀμετάβ. μόνον κατ' ἐνεστῶτα). ὑποτ. ἴω. εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην. προστ. ἴθι, ἴτω. ἀπαρέμφ. ἴεναι. μετ. ἴών, ἴουσα, ἴόν. π. ἦειν καὶ ἦι, μ. εἶμι, ἀ. β'. ἦλθον (προστ. ἐλθέ, ἐν συνθέσ. ἐξελθε, κλπ.), πρκ. (μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλωσιασμόν) ἐλήλυθα, ὑπ. ἐληλύθειν καὶ ἐληλυθῶς ἦν. Ῥηματ. (ἐπ)ήλυς καὶ (ἐπ)ηλύτης, (νέ)ήλυς, (προσ)ήλυτος.

ἔρωτάω-ῶ, π. ἠρώτων, μ. ἐρωτήσω καὶ μέσ. (μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν) ἐρήσομαι, ἀ. ἠρώτησα καὶ μέσ. ἠρόμην, πρκ. ἠρώτηκα. Παθ. ἐρωτῶμαι, ἀ. ἠρωτήθην, πρκ. ἠρώτημαι. Ῥηματ. ἐρώτημα, ἐρώτησις, ἐρωτητικός, (ἀν)ερωτητέον.

ἔσθίω (ἔδ. τρώγω ἐπὶ βραστῶν καὶ ὑπτῶν), π. ἤσθιον, μέσ. μ-

(μέ ενεργητ. σημασίαν) ἔδομαι (τύπος μοναδικός), ἄ. ἔφαγον, πρκ ἐδήδοκα. Πκθ. πρκ. ἐδήδεσμαι. Ῥηματ. ἔδεσμα, ἐδωδή, ἐδώδιμος, ἐδεστός, ἐδεστής, ἐδεστέον.

ἔστιάω-ῶ (ἔστία. φιλεύω), π. εἰστίων, ἄ. εἰστίσκα, (ἀπαρέμφ. ἐστιᾶσαι), πρκ. εἰστίκακ. Πκθ. κχι Μέσ. ἐστιῶμαι, π. εἰστιώμην. μέσ. μ. (μέ πκθητ. σημασίαν) ἐστιάσομαι, ἄ. πκθ. (μέ σημεσ. μέσου ἄορ.) εἰστιάθην, πρκ. εἰστίκαμι. Ῥηματ. ἐστίαμα, ἐστίασις, ἐστιάτωρ, ἐστιχτέον, ἐστιχτήριον, ἐστιχτόριον.

ἔτοιμάζω (ἔτοιμος), π. ἠτοίμαζον, μ. ἐτοιμάσω. Πκθ. κχι Μέσ. ἐτοιμάζομαι, π. ἠτοίμαζόμην, μέσ. ἄ. ἠτοιμασάμην, πρκ. ἠτοίμασμαι, ὑπ. ἠτοιμάσμην.

εὐαγγελίζομαι (ἀποθετ. μέσ. δίδω καλὰς εἰδήσεις), π. (χὺξάνει ἔσωθεν) εὐηγγελιζόμην, μ. εὐαγγελίσομαι, ἄ. εὐηγγελισάμην. Ῥηματ. εὐαγγελισμός, εὐαγγελιττής.

εὐδαιμονέω-ῶ (εἶμαι εὐτυχής), π. (ἔνευ αὐξήσεως) εὐδχιμόνουν, μ. εὐδαιμονήσω, ἄ. εὐδχιμόνησα. Ῥηματ. [εὐδχιμόνημα].

εὐδοκιμέω-ῶ (εὐδοκίμος. ἔχω κχλήν ὑπόληψιν), π. (ἔνευ αὐξήσεως) εὐδοκίμουν, μ. εὐδοκιμήσω, ἄ. εὐδοκίμησα, πρκ. εὐδοκίμηκα. Ῥηματ. εὐδοκίμησις.

εὐδω (κοιμῶμαι. συνήθως σύνθετον), (κχθ)εὐδω, π. ἠῦδον κχι συνθ. ἐκάθευδον κχι κχθηῦδον, μ. κχθευδήσω. Ῥηματ. κχθευδητέον.

εὐεργετέω-ῶ (εὐεργέτης), π. (ἔνευ αὐξήσεως) εὐεργέτουν, μ. εὐεργετήσω, ἄ. εὐεργέτησα, πρκ. εὐεργέτηκα, ὑπ. εὐεργετήκειν. Πκθ. εὐεργετοῦμαι, ἄ. εὐεργετήθην, πρκ. εὐεργέτημαι, ὑπ. εὐεργετήμην. Ῥηματ. εὐεργέτημα, εὐεργεσία, εὐεργετητέον.

εὐθυμέομαι-οῦμαι (ἀποθετ. μέσον. εἶμαι εὐθυμος, χαρούμενος), π. ἠῦθυμούμην, μ. εὐθυμήσομαι. Ῥηματ. εὐθυμητέον.

εὐλαβέομαι-οῦμαι (εὐλαβής. ἀποθετ. παθητ. φοβοῦμαι, συστέλλομαι), π. ἠὐλαβοῦμην, μέσ. μ. εὐλαβήσομαι, πκθ. ἄορ. (μέ μέσσην σημασίαν) ἠὐλαβήθην, πρκ. ἠὐλάβημαι. Ῥηματ. εὐλαβητέον.

εὐλογέω-ῶ (ἐπικινῶ), π. ἠὐλόγουν, ἄ. ἠὐλόγησα. Παθ. εὐλογουμαι, μέσ. μ. (μέ πκθητ. σημασίαν) εὐλογήσομαι.

εὐμενίζω (εὐμενής. ἐξιλεώνω), π. (ἄνευ ἀυξήσεως) εὐμένιζον, μ. εὐμενίσω, ἀ. εὐμένισα.

εὐνάζω (εὐνή. κοιμίζω) π. (ἄνευ ἀυξήσεως) εὐναζον, μ. εὐνάσω, ἀ. εὐνασα, Παθ. εὐνάζομαι, π. εὐναζόμεν, μ. εὐνασθήσομαι, ἀ. εὐνάσθην, πρκ. εὐνασμαι. Ῥηματ. εὐναστήρ, εὐνάστωρ.

εὐνομέομαι-οὔμαι (εὐνομος. ἀποθετ. παθητ. διοικουμαι με καλούς νόμους), π. εὐνομέομαι -ούμαι, μέσ. μ. (με παθητικὴν σημασίαν) εὐνομήσομαι, ἀ. εὐνομήθην, πρκ. εὐνόμημαι. μετοχ. εὐνομημένος. Ῥηματ. εὐνόμημα.

εὐοδέω-ῶ (εὐ-ὀδός), π. εὐώδεον -ουν, μ. εὐωδώσω, ἀ. εὐώδωσα, καὶ παθητ. εὐωδώθην (μόνον).

εὐορκέω-ῶ (εὐορκος. φυλάττω τὸν ὄρκον μου), π. (με ἀυξητικὴν ἔσωθεν) εὐώρκεον -ουν, μ. εὐορκήσω, ἀ. εὐώρκησα, πρκ. εὐώρκηκα, ὑπ. εὐορκήκειν.

εὐπορέω-ῶ (εὐπορος. εἶμαι εὐκατάστατος), π. εὐπόρεον -ουν, μ. εὐπορήσω, ἀ. εὐπόρησα, πρκ. εὐπόρηκα, ὑπ. εὐπορήκειν. Ῥηματ. εὐπόρημα.

εὐρίσκω (θέμ. εὐρ. μετὰ προσφύμ. ισκ.), π. ηὔρισκον, μ. εὐρήσω, ἀ. εὔ' εὔρον καὶ ηὔρον (Θουκ.). προστ. εὐρέ, εὐρέτω, πρκ. εὔρηκα. Παθητ. καὶ Μέσ. εὐρίσκομαι, π. ηὔρισκόμεν, μ. παθ. εὔρεθήσομαι, ἀ. ηὔρεθην, πρκ. ηὔρημαι, ὑπ. ηὔρημην, μέσ. μ. εὐρήσομαι, μέσ. ἀ. εὔ' ηὔρομην. Ῥηματ. εὔρημα, εὔρεσις, εὔρετής, εὔρετής, εὔρετέον.

εὐσεβέω-ῶ (εὐσεβής), π. εὐσεβέον -ουν, μ. εὐσεβήσω, ἀ. εὐσεβήσα, πρκ. εὐσεβήκα, ὑπ. εὐσεβήκειν. Παθ. εὐσεβέομαι -οὔμαι, π. εὐσεβεόμεν -ούμαι, μ. εὐσεβεθήσομαι, ἀ. εὐσεβήθην, πρκ. εὐσεβήμαι, ὑπ. εὐσεβήμην. Ῥηματ. εὐσεβήμα.

εὐτρεπίζω (συγυρίζω), π. εὐτρέπιζον, ἀ. εὐτρέπισα. Μέσ. π. εὐτρεπιζόμεν, πρκ. εὐτρέπισμαι. Ῥημ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής.

εὐτύχεω-ῶ (εὐτυχής), π. ηὔτύχουν, μ. εὐτύχισω, ἀ. ηὔτύχησα, πρκ. ηὔτύχηκα, ὑπ. ηὔτύχικειν, Παθ. π. ηὔτύχημαι (Θουκ.). Ῥηματ. εὐτύχημα.

εὐφραίνω (εὐ-φρήν. χαροποιῶ), π. ηὔφρακινον, ἀ. ηὔφρανα-

Μέσ. εὐφραίνομαι, π. ηὐφραίνομαι, μ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μ. εὐφρανθήσομαι (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως), ὡς καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ηὐφράνθη.

εὐχόμαι (ἀποθετ. μέσον), π. ηὐχόμεν, μ. εὐξομαι, ἀ. ηὐξάμην, πρκ. ηὐκται, (μόνον, μὲ σημασίαν παθητ. διαθέσεως), ὑπ. κῆγμην μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν (Σοφ.). γ' πρόσ. ηὐκτο μὲ παθητ. σημασίαν (Πλάτ. Φαῖδρ). Ῥημ. εὐκτός, εὐκτέον.

εὐωχέω-ῶ (φιλεύω), π. εὐώχουν, μ. [εὐωχῆσω]. Μέσ. εὐωχοῦμαι, π. εὐωχούμην, μ. εὐωχῆσομαι, παθ. α. (μὲ σημ. μέσης διαθέσεως) εὐωχῆθην, πρκ. εὐώχημαι, ὑπ. εὐωχήμην. Ῥηματ. εὐωχητής.

ἐφοδεύω (ἐφοδος. περιέρχομαι ὡς περίπολος), π. ἐφώδευον, μ. ἐφοδεύσω.

[**ἐχθραίνω**] (ἐχθρός. ἐχθρεύομαι), π. ἤχθραϊνον (μόνον).

ἔχω (θέμ. σεχ. σχε.), π. εἶχον (κατὰ συνκρίσειν τοῦ εε εἰς εἰ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ), μ. ἐξω καὶ σχήσω, ἀ. ε' ἔσχον. ὑπ. σχῶ, συνθ. (πκρά)σχω, εὐκτ. σχοίην, συνθ. (παρά)σχοιμι. προστ. σχέες, συνθ. (πκρά)σχεις. ἀπαρ. σχεῖν. μετοχ. σχών. πρκ. ἔσχηκα. Μέσ. καὶ Παθ. ἔχομαι, π. εἰχόμεν. ἴδε καὶ (ἀν)έχομαι. μ. ἐξομαι καὶ σχήσομαι (μὲ παθ. σημασίαν), μέσ. ἀ. ε' ἐσχόμεν. ὑπ. σχῶμαι, συνθ. (πκρά)σχωμαι. προστ. σχοῦ (παρά)σχου, μεσά τῆς ἐν (ἐν)σχοῦ. ἀπαρέμφ. σχέσθαι. μετ. (ὑπο)σχόμενος. πρκ. ἔσχημαι. Ῥημ. ὄχος, (μέτ)οχος, ὀχή (ἐπ)οχή, (παρ)οχή, ὀχεύς, ὄχμος, ὄχυρός, ἔξις, σχέσις, σχῆμα, (ἀν)οκωχή, (ἀν)εκτός, ἐκτής, (πλεον)εκτής καὶ ἐπίρρ. σχεδόν.

ἔψω (βράζω), μέσ. μ. (μετ' ἐνεργητ. σημασίας) ἐψήσομαι, ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἐφομαι, ἀ. |τήψήθην|. Ῥηματ. ἔψημα, ὄψον, ἐψητός, ἐψητέον, ἐψησις, ἐψητής, ἐψάνη, ἐψός, ὀπτός.

Z

ζάω-ῶ, ζῆς, ζῆ, π. ἔζων, ἔζης, ἔζη, μ. βιώσομαι, ἀ. ἐβίω, πρκ. βεβίωκα. Ῥηματ. [ζωή], ζῶν, ζωός.

ζεύγνυμι (μετὰ προσφύμ. νυ. ζεύγω), π. ἐζεύγνυ, ἀ. ἐζευξα. Παθ. καὶ Μέσ. ζεύγνομαι, παθ. ἀόρ. ε' ἐζύγη, πρκ. ἐζευγμαι,

ἔξευξαι, ἔξευκται, μέσ. ἀ. ἔξευξάμην. Ῥηματ. ζυγός, ζευγμα, (σύ)ζευξις,

ζέω (βράζω), ἀόρ. ἔξεσα (μόνον). Ῥημ. ζέμω, ζέσις, [ζεστός], ζήλος.

ζηλώω-ῶ (ζήλος. μιμοῦμαι, ζηλεύω), π. ἐζήλουν, μ. ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, πρκ. ἐζήλωκα. Παθ. ζηλοῦμαι (μόνον ὁ ἐνεστώς). Ῥηματ. ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

ζημιόω ῶ ζήμια - (ἐπιζήμιος). ζημιώνω, ἐπιβάλλω τιμωρίαν), π. ἐζημίουν, μέλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, πρκ. ἐζημίωκα. Παθ. ζημιούμαι, π. ἐζημιούμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) ζημιώσομαι, παθ. μ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιώμην, ὑπ. ἐζημιώμην, Ῥημ. ζημίωμα, [ζημίωσις].

ζητέω-ῶ, π. ἐζήτηουν, μ. ζητήσω, ἀ. ἐζήτησα, πρκ. ἐζήτηκα, Παθητ. ζητοῦμαι, π. ἐζητούμην, ἀόρ. ἐζητήθην, πρκ. ἐζήτημαι. Ῥηματ. ζήτημα, ζήτησις, ζητητής, ζητητικός, ζητητός, ζητητέος καὶ ἐπίρρ. (ἀσυ)ζητητί.

ζώννυμι (θέμ. ζωσ. μετὰ προσφύμ. νυ. ζώνω), ἀ. ἔζωσα. Παθητ. πρκ. ἔζωσμαι (γ' πρόσ. (δι)ἔζωται καὶ μετοχ. διεζωσμένος). Ῥηματ. ζῶμα, (διά)ζωμα καὶ (διά)ζωσμα, ζώνη, ζώστης, ζωστήρ, (ἄ)ζωστος.

Η

ἠθάω-ῶ (ἦθη. εἶμι ἐφρηος), μ. ἠθήσω, ἀ. ἠθησα, πρκ. ἠθηκα. Ῥηματ. ἠθητής, ἠθητήρ, ἠθήτωρ. Τὸ ἐνχρητικὸν ἠθάσκω (ἀρχίζω νὰ γείνω ἐφρηος) σπανίως ἀπαντᾷ.

ἠγέομαι-οὔμαι (ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. ὀδηγῶ, νομίζω), π. ἠγούμην, μ. ἠγήσομαι, ἀ. ἠγησάμην, πρκ. ἠγημαι, ἀόρ. παθητ. ἠγήθην. Ῥηματ. ἠγημα, (δι)ἠγημα, ἠγεμών, (δι)ἠγησις, (ἀδι)ἠγητος, ἠγητής, ἠγητήρ, ἠγήτωρ, ἠγήτειρα, ἠγήτρια, ἠγητέον.

ἠδομαι (ἀποθετ. παθ. εὐχριστοῦμαι, χαίρω), πρκ. ἠδόμην. μ. ἠσθήσομαι, παθητ. ἀόρ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) ἠσθην. Ῥηματ. ἠδανή.

ἠδύνω (ἠδύ. κάμνω τι ἠδύ), ἀ. ἠδυνκ, καὶ παθ. πρκ. ἠδυσμαι.

Ῥηματ. ἠδυσμαι.

ἠδυπαθέω-ῶ (ἠδυ—παθος. ζῶ μὲ ἠδονάς, τρυφῶ), π. ἠδυπάθουν, μ. ἠδυπαθήσω, ἀ. ἠδυπάθησα, πρκ. ἠδυπάθηκα, ὑπ. ἠδυπαθήκειν. Ῥημ. ἠδυπάθημα.

ἠκω (μὲ σημασ. παρκακειμένου ἔχω ἔλθει), π. ἦκον μὲ σημασ. ὑπερσυντελείου, μ. ἦξω. Τριτοπροσώπως (προσ)ήκει, (ἀν)ήκει, μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρτατικόν.

ἦμαι ἴδε κάθημαι.

ἠμί (λέγω) ἴδε φημί.

ἠσυχάζω (ἠσυχος), π. ἠσύχαζον, μ. ἠσυχάσω, ἀ. ἠσύχασα.

Ῥηματ. ἠσυχαστής, ἠσυχαστέον, ἠσυχαστήριον.

ἠττάομαι-ῶμαι (ἦττα. ἀποθετ. παθητ. εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι), π. ἠττώμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) ἠττήσομαι. Παθ. ἠττηθήσομαι, ἀ. παθ. ἠττήθην, πρκ. ἦττημαι, ὑπ. ἠττήμην. Ῥημ. ἦττημα, (ἀ)ἠττητος.

θάλλω (θάλλω. ἀνθῶ, ἀκμάζω), ἀ. [(ἀν)έθηλα], πρκ. τέθηλα.

Ῥηματ. θαλλός, θαλερός.

θάλλω (ζεσταίνω), π. ἔθαλλον, μ. θάλλω, ἀ. ἔθαλφα, πρκ. τέθαλφα. Παθ. θάλλομαι, ἀ. ἐθάλφθην, πρκ. γ'. ἐν. πρόσ. μόνον, τέθαλπται. ἀπκρέμφ. τεθάλφθαι (Αἰσχύλ.), μ. ἀ. ἐθαλψάμην. Ῥημ. θάλλος, (περί)θαλψις, θαλπτήριος.

θάπτω (θέμ. θαρ. μετὰ τὸ πρόσφυμα τ τὸ φ ἐτράπη εἰς ψιλόν), π. ἔθαπτον, μ. θάψω, ἀ. ἔθαψα. Παθ. θάπτομαι, π. ἐθαπτόμην, μ. β'. ταρήσομαι, ἀ. β'. ἐτάφην, πρκ. τέθαμμαι. προστ. τέθαψο, τεθάφθω. ἀπκρέμφ. τεθάφθαι. τετελ. μ. τεθάψομαι. Ῥηματ. τάφος, ταφή.

θαρορέω-ῶ (ἔχω θάρρος), π. ἐθάρρουν, μ. θαρρήσω, ἀ. ἐθάρρησα, πρκ. τεθάρρηκα καὶ τεθάρρηκα. Ῥηματ. θάρρησις.

θαρορύνω καὶ θαρσύνω (θαρσύς (θαρσύς). δίδω θάρρος εἰς τινά), π. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρσυνον, ἀ. ἐθάρρυνα καὶ ἐθάρσυνα.

Θαυμάζω (θαύμα). π. ἐθαύμαζον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργ. σημασίαν) θαυμάσομαι, ἀ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακx. Παθ. θαυμάζομαι, π. ἐθαυμαζόμεν, μ. θαυμασθήσομαι, ἀ. ἐθαυμάσθην, πρκ. τεθαύμασμαι. Ῥηματ. θαυμασμός, θαυμαστής, θαυμαστός, (ἀξιο)θαύματος, θαυμαστόν.

Θεάομαι-ᾶμαι (θέα. ἀποθετ. μέσον. παρατηρῶ, βλέπω), π. θεώμην, μ. θεάσομαι, ἀ. θεασάμην, πρκ. τεθέαμαι, ὑπ. ἐτεθεάμην. Ῥηματ. θέαμα, θεατής, θεάτρον, (ἀ)θέατος, θεατέον.

Θεραπεύω (θεράπων. περιποιούμαι, ἰατρεύω), π. ἐθεράπευον, μ. θεραπεύσω, ἀ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκx. Παθ. θεραπείομαι, π. ἐθεραπευόμεν, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) θεραπεύσομαι, ἀ. ἐθεραπεύθην, πρκ. τεθεράπευμαι. Ῥηματ. θεραπεία, θεραπευμα, θεραπειά, θεραπευτής, θεραπευτήρ, θεραπευτήριον, (ἀ)θεράπευτος, θεραπευτικός.

Θερίζω (θέρος), ἀ. ἐθέρισα, παθ. πρκ. τεθέρισμαι. Ῥηματ. θερισμός, θέρισσις, θεριστής, θερίστρις, θέριστρον.

Θερμαίνω (θερμός. ζεσταίνω), ἀ. ἐθέρμηκα. Παθ. θερμαίνομαι, π. ἐθερμαινόμεν, ἀ. ἐθερμάνθην, πρκ. τεθέρμηκα. Ῥηματ. θερμασμα, θερμανσις, θερμαστής, θερμαντήρ, θερμαστρίς, θερμαντέον, θερμάστρις.

Θέρουμαι (ζεσταίνομαι), π. ἐθερόμην. Ῥηματ. θέρος.

Θεωρέω-ᾶ (θεωρός. βλέπω, σεργμανίζω), π. ἐθεώρουν, μ. θεωρήσω, ἀ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθεώρηκx. Παθ. θεωροῦμαι, π. ἐθεωρούμεν. Ῥηματ. θεώρημα, θεώρησις, (ἀ)θεώρητος.

Θέω (τρέχω), π. ἔθεον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) θεύσομαι.

Θήγω (ἀκονῶ), π. ἔθηγον, ἀ. [ἔθηξx]. Παθ. θήγομαι, πρκ. τέθηγα. Ῥηματ. θηγάνη, θήξις, [(ἀ)θηκxος].

Θηλύνω (θῆλυ. χαυνώνω), π. ἐθήλυον, μ. θηλυκῶ, ἀ. ἐθήλυκα. Παθ. καὶ Μέσ. θηλύνομαι, ἀ. ἐθηλύθην.

Θηράω-ᾶ (θήρα. κυνηγῶ), π. ἐθήρων, μ. θηράσω, ἀ. ἐθήρασα, πρκ. τεθήρακx. Μέσ. καὶ Παθ. θηρῶμαι. Ῥηματ. θήραμα, θηρατής, θήρατρον, θηρατέος, θηρατέον.

Θηρεύω (θήρ. κυνηγῶ), π. ἐθήρευον, μ. θηρεύσω, ἀ. ἐθήρευσα,

πρκ. τεθήρευκα. Παθ. και Μέσ. θηρεύομαι, π. ἐθηρεύομην, ἀ. παθ. ἐθηρεύθην. Ῥηματ. θήρευμα, θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός, θηρευτός, (ἀ)θήρευτος.

Θιγγάνω (ἐγγίζω), μόνον ὁ ἀ. ῥ'. ἔθιγον.

Θλίβω (σφίγγω, στενοχωρῶ), ἀ. ἔθλιψα. Παθ. θλίβομαι, πρκ. [τέθλιμμαι], ἀ. ἐθλίφθην. Ῥηματ. θλίψις.

Θνήσκω (πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ (ἀπο)θνήσκω, πλὴν τοῦ παρχκειμ. και ὑπερσ. οἵτινες ἀπαντῶσιν ἀπλοῖ), π. (ἀπ)έθνησκον, μέσ. μ. (ἀπο)θναοῦμαι, ἀ. ῥ'. ἀπέθανον, πρκ. τέθνηκα, τέθνηκας, -ε. τέθνατον, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνάσιν. ὑποτ. τεθνήκω. εὐχτ. τεθνηκῶς (τεθνεῶς) εἶην και τεθναίης, τεθναίη, πληθ. τεθναῖεν. προστ. τέθναθι, τεθνάτω. ἀπαρέμφ. τεθνάγκι και τεθνηχέναι. μετοχ. τεθνηκῶς και τεθνεῶς ὦτος, ὦσα, ὄς (πρβλ. ἴστημι). ὑπ. ἐτεθνήκειν, ἐτέθνατον, ἐτεθνάτην, ἐτέθναμεν, ἐτέθνατε, ἐτεθνήκεσαν και ἐτέθνασαν. τετελ. μ. τεθνήξω (κατὰ τὸ ἐστήξω) και τεθνηκῶς ἔσομαι. Ῥηματ. θάνατος, θνητός, (ἀ)θάνατος.

Θοινάζω (θοίνη. φιλεύω), μόνον π. ἐθοίναζον (Ξεν.).

Θορυβέω-ᾶ (θόρυβος. κάμνω θόρυβον), π. ἐθορύβουν, μ. θορυβήσω, ἀ. ἐθορύβησα. Παθ. θορυβοῦμαι, π. ἐθορυβούμην, μ. θορυβηθήσομαι, ἀ. ἐθορυβήθην, πρκ. τεθορύβημαι, ὑπ. ἐτεθορυβήμην. Ῥηματ. (ἀ)θορύβητος.

Θράττω (ταράττω), π. ἔθραττον, μ. θράξω, ἀ. ἔθραξα και παθ. ἐθράχθην. ἴδε ταράσσω.

Θραύω (συντρίβω), ἀ. ἔθραυσα. Παθ. θραύομαι, ἀ. ἐθραύσθην, πρκ. τέθραυσμαι (και τέθραυμαι). Ῥηματ. θραῦσμα, θραῦσις, θραυστός.

Θροέω-ᾶ (θρόος-θροῦς. κάμνω θόρυβον), π. ἐθρόουν και ἀόρ. ἐθρόησα.

Θρυλέω-ᾶ (θρύλος. ψιθυρίζω, διαδίδω), π. ἐθρύλουν, μ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι, πρκ. τεθρύλημαι, ὑπ. ἐτεθρυλήμην. Ῥηματ. θρύλημα, (πολυ)θρύλητος.

Θρούπτω (κάμνω θρύμματα). τοῦ ἐνεργητ. μόνον ὁ ἐνεστώς.

Παθητ. καὶ Μέσ. θρύπτομαι, π. ἐθρυπτόμην, πρκ. τέθρυμμαι.
Ῥηματ. θρύψις, τρυφή, θρυπτικός.

θυμιάω-ῶ, μ. θυμιάσω, ἄ. ἐθυμίσα. Παθ. ἐνεστώσ μετοχῆς
θυμιώμενχ, ἄορ. παθ. ἐθυμιάθην. Ῥηματ. θυμιάμα, καὶ θυμιάσμα,
θυμιάσις, θυμιατός, θυμιατέον, θυμιατήριον.

θυμύομαι-οὔμαι (θυμός, θυμώνω), ἄορ. παθητ. (μὲ σημασίαν
μέσης διχθέσεως) ἐθυμώθην, πρκ. τεθύμωμαι.

θύω (θυσιάζω, σφάζω), π. ἔθυσον, μ. θύσω, ἄ. ἔθυσσα, πρκ.
τέθυχα. Παθ. καὶ Μέσ. θύομαι, π. ἐθύόμην, μέλλ. θύσομαι, ἄορ.
ἐθυτάμην, παθ. ἐτύθην, πρκ. τέθυμαι, ὑπ. ἐτεθύμην. Ῥηματ. θύμα,
θυσία, θύτης, (ἄ)θυτος, θυτέον.

I

ιάομαι-ῶμαι (ἀπιθετ. μέσον. ἰατρεύω), μ. ἰάσομαι, ἄορ. ἰα-
σάμην, παθ. ἰάθην. Ῥηματ. ἰαμα, ἰασίς, ἰατός, (ἀν)ἰακτός, ἰατρός,
ἰατήριον, ἰατρεῖον.

ιδρόω-ῶ (ιδρώνω). εὐκτ. ἰδράϊην, καὶ ἰδρώην. μετοχ. ἰδρουντες
(ἰδρῶντι τῷ ἱππῶ. Ξεν.) καὶ ἰδρώντες, ἄορ. ἰδρωσα, πρκ. [ἰδρωχα].
Ῥηματ. ἰδρωμα, ἰδρωσις, ἰδρωτήριον.

ιδρύω (κτίζω), ἄ. ἰδρυσα. Παθ. καὶ Μέσ. ἰδρύομαι, ἄορ.
ἰδρυσάμην, παθ. (μὲ σημασίαν μέσης διχθέσεως) ἰδρύθην (ἰδρυσα
ἐμχυτόν), πρκ. ἰδρυμαι. Ῥηματ. ἰδρυμα, ἰδρυσις, (ἀν)ἰδρυτος,
[ἰδρυτής].

ἴζω (ἴδ. κκθίζω).

ἴημι (συνήθως σύνθετον μὲ τὰς προθέσεις ἀπό, ἀνά, ἐπί, σύν,
κατά. ῥίπτω) ἴεις, ἴησι, καὶ ἐν συνθέσει ἴει, π. ἴην, ἴεις, ἴει, μ. ἦσω,
ἄορ. ἦχα, ας, ε, εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε, εἶσαν. ὑποτ. ῶ, ἦς, ἦ.
εὐκτ. εἶην. προστ. ἔς, ἔτω. ἀπχρέμφ. εἶναι. μετοχ. εἶς, εἶσα, ἐν,
πρκ. εἶχα. Παθ. καὶ Μέσ. ἴεμαι, (ἐφ)ἴεμαι (ἐπιθυμῶ), π. ἰέμην,
μέσ. μ. ἦτομαι, μέσ. ἄορ. ἠκάμην καὶ ἔ' εἶμην, εἶσο, εἶτο, πρκ.
εἶμαι, ὑπ. εἶμην, παθ. ἄ. εἶθην. Ῥηματ. (ἀν)εσις, (σύν)εσις, (ἄφ)εσις,
(ἔφ)εσις, (ἐφ)έτης, (ἐφ)ετός, (ἐφ)ετέταν, (κάθ)ετος, (συν)ετός, (ἀν)ετος,
(ἄφ)ετέον, (ἄφ)ετήριος κτλ.

ἰκετεύω (ἰκέτης. παρχαλῶ), π. ἰκέτευον, μέλ. ἰκετεύσω, ἀόρ. ἰκέτευσα. Ῥηματ. ἰκέτευμα, ἰκετεία.

ἰκνέομαι-οὔμαι (θέμ. ἰκ. μετὰ προσφύματος νε. (α) ἀποθετ. με σημασίην ἐνεργητ. ἔρχομαι, φθάνω). μετοχὴ μόνον ἰκνούμενος ἀπαντὰ πάντοτε συνθέτως (ἄφ)ικνούμαι, π. (ἄφ)ικνούμην, μ. (ἄφ)ἰξομαι, ἀ. β' (ἄφ)ικύμην. προστ. (ἄφ)ικουῖ, (ἄφ)ικέσθω, πρκ. (ἄφ)ίγμαι, (ἄφ)ίξαι, (ἄφ)ίχται. ὑπ. (ἄφ)ίγμην. Ῥηματ. ἄφιξις, (ἄφ)ικτέον, ἰκέτης, ἰκετήριος, ἰκετηρία, ἰκανός, ἴχνος.

ἰλάσσομαι, (θέμ. ἰλ. (ἴλεως). μετὰ προσφύματος σκ. ἀποθ. μέσ. ἐξίλεώνω), π. ἰλασιόμην, μ. ἰλάσσομαι, ἀόρ. (ἐξ)ἰλασάμην, παθ. ἀ. (ἐξ)ἰλάσθην. Ῥημ. ἰλασμός. ἰλαστήριος.

ἰνδάλλομαι (ἀποθετ. παθητ. φρίνομαι), π. ἰνδαλλόμην, παρὰ Πλάτωνι. Ῥηματ. ἰνδαλμῶ, ἰνδαλμός.

ἰππεύω (ἰππεύς. τρέχω ἔφιππος, εἶμαι ἰππεύς), π. ἴππευον, μ. ἰππεύσω, ἀόρ. ἴππευσα, πρκ. ἴππευκα. Ῥηματ. ἴππευμα, ἴππευσις, [ἴππευτής].

ἴστημι (θέμ. στα. στήνω), π. ἴστην, μ. στήσω, ἀ. α' ἔστησα, β' ἔστην (ἀμεταβ.), πρκ. ἔστηκα, (ἀμεταβ.) ἔστηκας, -ε, ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἐστάσι, (πρβλ. θνήσκω). ὑποτ. ἐστώμεν, ἐστώσιν. προστ. ἔσταθι, ἐστάτω. ἀπαρέμφ. ἐστάνει. μετοχ. ἐστώς, ἐστώσα. ἐστώς. ὑπ. εἰστήκειν καὶ ἐστήκειν (γ' πληθ. εἰστήκεσαν καὶ ἔστασαν, τετελ. μ. ἐστήξω, (πρβλ. θνήσκω). Μέσ. καὶ Παθ. ἴσταμαι (στέκομαι), π. ἰστάμην, μέσ. μ. (με παθητ. σημασίην) στήσομαι, παθ. μ. σταθήσομαι, μέσ. ἀ. ἐστησάμην, ἀόρ. παθ. ἐστάθην. Ῥηματ. στήλη, στάσις, στατήρ, στα(θ)μός με ἐπένθεμα θ, στά(θ)μη, στῆ(θ)ος, (διά)στημα, (ἀνά)στημα, στήμων, (ἐπι)στάτης, (ἀνά)στατος, (ἀδιά)στατος, (ἀνυπό)στατος, στάδιον καὶ ἐπιρρ. σταδόν.

ἰσχυαίνω (ἰσχνός. κάμνω τι ἰσχνόν), π. ἴσχυαινον, μ. ἰσχυανῶ, ἀ. ἴσχυηνα, παθ. ἀ. ἰσχυάνθην. (Ἰπποκρ.). Ῥηματ. ἰσχυασμός, ἴσχυανσις, ἰσχυαντέον.

ἰσχυρίζομαι (ἰσχυρός. ἀποθετ. μέσον. ἐπιμένω, δυσχυρίζομαι).

(α) πρβλ. ὑπισχνέομαι-οὔμαι.

π. ἰσχυρίζομαι, μ. ἰσχυρισῶμαι, ἀ. ἰσχυρισάμην. Παθ. μόνον κατὰ μετοχὴν ἰσχυρίζομενος. Ῥηματ. ἰσχύρισις, ἰσχυριστέον.

ἰσχύω (ἰσχύς. εἶμαι ἰσχυρός), π. ἰσχυον, ἰσχύσω, ἀ. ἰσχυσα, πρκ. ἰσχυκα. Ῥηματ. ἰσχυρός.

ἴσχω (ἔχω), π. ἴσχον. Παθητ. καὶ Μέσ. ἴσχομαι καὶ π. ἰσχύομαι.

ἵπποτροφέω-ω (ἵπποτρόφος. τρέφω ἵππους), π. ἵπποτρέφειν -ουν, πρκ. ἵπποτρέφηκα καὶ ἵπποτετρέφηκα (παρὰ Λυκούργου).

Κ

καθαίρω (καθάριζω. καθαρός. καθαρίζω), μ. καθαίρω, ἀ. ἐκάθηρα. Παθ. καὶ Μέσ. καθαιρόμαι, μ. καθαροῦμαι, ἀ. ἐκαθηράμην, παθ. ἐκαθάρθην. πρκ. κεκάθαρμαι. Ῥηματ. κάθαρμα, κάθαρσις, (ἀ)κάθαρτος, καθαρτήρ, καθαρτέον, καθαρτήριος.

καθεύδω. ἴδε εὐδω.

κάθημαι (ἀποθ. οὐδετ. διαθέσ. μὲ τύπον παρκειμένου), κάθησαι, κάθηται, πληθ. καθήμεθα, κάθησθε, κάθηνται. ὑποτ. [καθῶμαι, καθῆ] καθῆται, εὐκτ. καθήμεν [καθῆτο, καθῆτο], προστ. [κάθησο, καθήσθω], ἀππρέμφ. καθήσθαι, μετοχ. καθήμενος μὲ τόνον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, ὡς ἐνεστώσ, π. ἐκάθημην.

καθίζω (βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ), ἐκάθιζον μ. καθιῶ, ἀ. ἐκάθισα. Μέσ. καθίζομαι, π. ἐκαθίζομαι. μ. καθιζήσομαι, ἀ. ἐκαθιτάμην.

καίνω (κάνω, φονεύω, πάντοτε σύνθ. (κατα)καίνω π. (κατ)έκκινον, μ. (κατα)κκινῶ, ἀ. β'. (κατ)έκκινον, πρκ. μετοχῆς (κατα)κεκονώς, τετελ. μ. (κατα)κεκονώς ἔσομαι.

κάω π. ἔκκον, καὶ ἔκκινον, μ. κκύσω, ἀ. ἔκκυσσα, πρκ. κέκκυκα. Παθ. κάομαι καὶ κκίομαι, π. ἐκκόμην, μ. καυθήσομαι, ἀ. ἐκαύθην, πρκ. κέκκυμαι. Ῥηματ. κκύμα, κκύσις, (ἔ)κκυστος, (πυρί)κκυστος, (ἐγ)καυτής, καυτήρ, καυτήριον, κκύσων.

καινίζω (καινός. κάμνω καινούριον), π. (ἀν)εκκινίζον, μ. καινίσω, ἀ. ἐκκινίσα. πρκ. κεκκινίκα, ὑπ. ἐκεκκινίκειν. Παθ. καινίζομαι μ. καινισθήσομαι, ἀ. ἐκαινίσθην πρκ. κεκκινίσομαι, ὑπ. ἐκεκκινίσμην. Ῥημ. κκίνισμα, (ἀν)κκίνισις, (ἀν)καινιστής.

κακίζω (κακός. κατηγορώ) π. ἐκάκιζον, μ. κακιῶ, ἄ. ἐκάκισα, πρκ. κεκάκισα, ὑπ. ἐκεκακίσειν. Παθ. κακίζομαι, μ. κακισθήσομαι, ἄ. ἐκακίσθην, πρκ. κεκάκισμαι, ὑπ. ἐκεκακίσμην. Ῥηματ. κακισμός.

καλέω-ῶ (προσκαλῶ, ὀνομάζω), π. ἐκάλουν, μ. καλῶ, ἄ. ἐκάλεσα, πρκ. κέκληκα, ὑπ. ἐκεκλήκειν. Παθ. καὶ Μέσ. καλοῦμαι, π. ἐκαλούμην, μ. κληθήσομαι, μέσ. μ. καλοῦμαι, ἄ. παθ. ἐκλήθην, μέσ. ἐκαλεσάμην, πρκ. κέκλημαι, ὑπ. ἐκεκλήμην, τετελ. μ. κεκλήσομαι. Ῥηματ. (ἐγ)κλημα κλησίς, κλητήρ, κλητός, κλήτωρ, κλητέος.

καλλωπίζω (στολίζω), π. ἐκαλλώπιζον, μ. καλλωπιῶ, ἄ. ἐκαλλώπισα, πρκ. κεκαλλώπικα, ὑπ. ἐκεκαλλώπικειν. Παθ. καὶ Μέσ. καλλωπίζομαι, π. ἐκαλλωπιζόμην, μ. καλλωπισθήσομαι καὶ μέσ. καλλωπίσομαι, ἄ. ἐκαλλωπίσθην καὶ μέσ. ἐκαλλωπισάμην, πρκ. κεκαλλώπισμαι, ὑπ. ἐκεκαλλωπίσμην. Ῥηματ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής.

καλύπτω (καλύβη. σκεπάζω), π. ἐκάλυπτον, μ. καλύψω, ἄ. ἐκάλυψα. Μέσ. καλύπτομαι, ἄ. ἐκαλυψάμην, πρκ. κεκάλυμμα, ὑπ. ἐκεκαλύμμην, μ. παθ. καλυφθήσομαι. Ῥηματ. κάλυμμα, κάλυξ, καλύπτρα, καλυπτός, (ἄ)κάλυπτος.

κάμνω (θέμ. κάμ μετὰ προσφύματος ν. κοπιάζω, κουράζομαι, ἄσθενῶ), π. ἔκαμνον, μ. καμοῦμαι, ἄ. β'. ἔκαμον, πρκ. κέκμηκα, ὑπ. ἐκεκμήκειν. Ῥηματ. κάμ(α)τος (μὲ ἐπένθεμα α), ἀποκμητέον.

κάμπτω (λυγίζω), π. ἔκαμπτον, ἄ. ἔκαμψα. Παθ. καὶ Μέσ. κάμπτομαι, ἄ. ἐκάμφθην, πρκ. μὲ ἀποβολὴν ἑνὸς (τοῦ μεσαίου) μ. (κέκαμπμαι), πρκ. —πέμπομαι.—κέκαμμαι, κέκαμψαι, κέκαμπται. Ῥηματ. καμπή, κάμψις, (ἄ)καμπτος, καμπτήρ, καμπύλη.

καρπύομαι-οῦμαι (καρπός. ἀποθετικὸν μέσον. συνάζω τοὺς καρπούς), π. ἐκαρπούμην, μ. καρπύομαι, ἄ. ἐκαρπώσάμην, πρκ. κεκάρπωμαι. Ῥηματ. κάρπωμα, κάρπωσις.

καρτερέω-ῶ (καρτέρος. ὑπομένω), π. ἐκαρτέρου, μ. καρτερήσω, ἄ. ἐκαρτέρησα. Ῥηματ. καρτέρημα, (ἐγ)καρτέρησις.

καταφρονέω-ῶ, π. καταφρόνου, μ. καταφρονήσω, ἄ. καταφρόνησα, πρκ. καταπεφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, π. καταφρονοῦμην, μ. καταφρονηθήσομαι, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) κατκ-

φρονήσομαι, ἄ. κτεφρονήθη, πρ. καταπεφρόνημαι. Ῥημ. καταφρόνησις, καταφρονητικός, (εὐ)καταφρόνητος.

κατηγορέω-ῶ (κατήγορος), π. κατηγορῶν, μ. κατηγορήσω, ἄ. κατηγόρησα, πρ. κατηγόρηκα, ὑπ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγορούμαι, π. κατηγορούμην, μ. κατηγορηθήσομαι, ἄ. κατηγορήθην, πρ. κατηγόρημαι. Ῥημ. κατηγόρημα, κατηγορητέον.

καυχάομαι-ῶμαι (ἀποθετ. μέσον). π. ἐκυχώμην, μ. καυχῆσομαι, ἄ. ἐκυχησάμην. Ῥημ. καύχημα, καύχησις, καυχητής.

κεῖμαι (ἀποθετ. οὐδέτ. διαθέσ. κοίτομαι), καὶ ἐν συνθ. (κατά-)κειμαι (εἰμὶ κείμενος), ὑποτ. ὦ κείμενος, (κί κέηται, κέησθε, κέωνται). εὐκτ. εἶην κείμενος (κί κέοιτο, κέοιντο). προστ. κεῖσο (κατά)κεισο· κείσθω. ἀπκρέμφ. κείσθαι. μετοχ. κείμενος, π. ἐκείμην καὶ ἦν κείμενος, μ. κείσομαι. Ῥημ. [κοίτη], ἄκοιτις, (ἀπό)κοιτος, κοιτών, κειμήλιον.

κείρω (κέρω, κουρεύω), μ. κερῶ, ἄ. ἔκειρα. Μέσ. μ. (ἀπο)κερούμαι, ἄ. ἐκειράμην, παθ. ἄ. [ἐνάρην], πρ. κέκαρμαι. Ῥημ. κέρμα, κορμός, κουρά, κουρέυς, κουρεῖον, κερτός.

κελεύω (δικτάσσω, παραγγέλλω), π. ἐκέλευον, μ. κελεύσει, ἄ. ἐκέλευσα, πρ. κεκέλευκα. Πιθητ. κελεύομαι, (ἀποθετ. ἐνεργητ.) π. ἐκελεύομην. ἄ. ἐκελεύσθην, πρ. κεκέλευσμαι. -Ἀποθετικὰ δ' ἐνεργητικὰ τὸ δικελεύομαι καὶ τὸ πρκελεύομαι (παρακινῶ). Ῥημ. κέλευμα, κέλευσις, κελευστής, (ἄ)κέλευστος.

κενόω-ῶ (κενός. ἀδειάζω), π. ἐκένωσεν -ουν, μ. κενώσω, ἀόρ. ἐκένωσα, πρ. κεκένωκα, ὑπ. ἐκεκένωκειν. Πιθητ. κενούμαι, π. ἐκενούμην, μ. κενωθήσομαι, ἄ. ἐκενώθην, πρ. κεκένωμαι, ὑπ. ἐκεκένωμην. Ῥημ. κένωμα, κένωσις, κενωτέον.

κεράννυμι (κεράσνυμι. ἀνακατώνω), π. [ἐκεράννυον], ἄ. ἐκέρρασα. Πιθ. καὶ Μέσ. κεράννυμαι, μ. κερθήσομαι, ἄ. ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, μέσ. ἄ. ἐκερασάμην, πρ. κέκραμαι, ὑπ. ἐκεκράμην. Ῥημ. κρᾶμα, κρᾶσις, κρατήρ, κερκστής, κέρνον, (ἄ)κρατος, (εὐ)κρατος, (συγ)κρατέον.

κερδαίνω (κέρδος. κερδίζω), π. ἐκέρδινον, μ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδανα.

κῆδομαι (ἀποθετ. ἐνεργ. φροντίζω), π. ἐκηδόμην. Ῥηματ. κῆδος, κηδεμών, κηδεστής.

κηρύττω (κῆρυξ. κηρυχῶ. διακλῶ, ἢ διὰ κήρυκος προκηρύττω), π. ἐκήρυττον, μ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκήρυξα, πρκ. κεκήρυχα. Πκθ. κηρύττομαι, π. ἐκηρυττόμην, μ. κηρυχθήσομαι, ἀ. ἐκηρύχθην, μέσ. ἀ. ἐκηρυξάμην, πρκ. κεκήρυγμα. — τὰ δὲ (ἐπι)κηρυκεύομαι, (δια)κηρυκεύομαι (πραγματεύομαι διὰ κήρυκος) εἶναι μέσα διάμεσα. Ῥηματ. κήρυγμα, (ἀ)κήρυκτος.

κιθαρίζω (παίζω τὴν κιθάραν), ἀ. ἐκιθάρισα. Ῥηματ. κιθάρισμα, κιθάρισις, κιθαριστής, κιθαριστέον.

κινδυνεύω (κίνδυνος), π. ἐκινδύνεον, μ. κινδυνεύσω, ἀ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεκινδύνευκα. Πκθ. κινδυνεύομαι, π. ἐκινδυνεύομην, μ. κινδυνευθήσομαι, ἀ. ἐκινδυνεύθην, πρκ. κεκινδύνεμαι, τετελ. μ. κεκινδυνεύσομαι. Ῥηματ. κινδύνεμα, κινδυνευτής, κινδυνευτέον.

κινέω-ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρκινῶ), π. ἐκίουν, μ. κινήσω, ἀ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα. Πκθ. κτ. κτ. Μέσ. κινούμαι, π. ἐκινούμην, μέσ. μ. (μὲ σημασίαν πκθ. κτ.) κινήσομαι, μέλλ. πκθ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσ.) κινήθήσομαι, ὡς καὶ ὁ ἀ. ἐκινήθην, πρκ. κεκίνημαι. Ῥηματ. κίνημα, κινήσις. (ἀ)κίνητος, κινήτικος, κινήτεος, κινήτεον, κινήτήριος.

κίχρημι (θέμ. χρη μὲ ἐνεστωτ. ἀναδιπλῆσις μόν. δανείζω), ἀ. ἔχρησα καὶ μέσ. ἐχρησάμην, πρκ. κέχρημαι. Ῥηματ. χρήστης (ὁ δανειστής).

κλάζω (κλαγῶ. κάμνω κλαγγήν), μόνον ὁ ἐνεστώδης (ἀνα)κλάζω καὶ παρ. κέκλαγγα. Ῥηματ. κλαγγή καὶ ἐπίρρ. κλαγγηδόν.

κλαίω καὶ κλάω, π. ἔκλαιον, μέλλ. κλαήσω καὶ κλαύσομαι, ἀ. ἔκλαυσα. μέσ. ἀ. ἐκλαυσάμην. Ῥηματ. κλαῦμα, κλαυ(θ)μὸς μὲ ἐπένθεμα θ, κλαυμονή, κλαυτὸς καὶ κλαυστός.

κλάω-ῶ (τσακίζω), π. ἔκλων, ἀ. (κατ)ἐκλασα. Μέσ. κλῶμαι, παθ. ἀ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) (ἐπ)εκλάσθην, πρκ. (ἐκ)κέκλασμαι, ὑπ. ἐκεκλάσμην. Ῥηματ. κλάσμα, κλασμός, κλάσις, κλαστός, κλαστήρ.

κλείω καὶ κλήω, π. ἔκλειον, μ. κλείσω, ἀ. ἔκλεισα, πρκ. [κέκλεισα]. Πκθ. καὶ Μέσ. κλείομαι, π. ἐκλειόμην, μ. κλεισθήσομαι, ἀ. ἐκλείσθην, μέσ. ἀ. ἐκλεισάμην. πρκ. κέκλειμαι, ὑπ. ἐκεκλείμην, ῥηματ. κλείεις, κλειστός, κλειτορίς.

κλέπτω, π. ἔκλεπτον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργ. σημασίαν) κλέψομαι, ἀ. ἔκλεψα, πρκ. κέκλοφα. Πκθ. κλέπτομαι, ἀ. β'. (μὲ τροπήν τοῦ ε εἰς α.—πρβλ. πλέκω—) ἐκλάπην, πρκ. κέκλεμμαι. ῥημ. κλέμμα (Δημ.), κλοπή, κλέπτῃς, κλοπεύς, κλώψ.

κλίνω (γέρνω), π. ἔκλινον, μ. κλινῶ, ἀ. ἔκκλινα. Μέσ. κλίνομαι, π. ἐκλινόμην, πκθ. μ. β'. (μὲ σημασίαν μέσης διαθ. ὡς καὶ ὁ ἀόρ.) κλινήσομαι, ἀ. β'. ἐκλίνην, πρκ. κέκλιμαι. ῥημ. κλίμα, κλίσις, κλιτύς, κλίνη, κλίμαξ, κλίσιον, κλιντήρ.

κλύζω (κλύδω. σκεπάζω μὲ ὕδωρ), μ. κλύσω, ἀ. ἔκλυσα, πρκ. κέκλυκα. Πκθ. κλύζομαι, ἀ. ἐκλύσθην, μέσ. ἀ. ἐκλυσάμην. ῥηματ. κλύδων, (κατὰ)κλυσμός.

κλώθω, π. ἔκλωθον, μ. κλώσω, ἀ. ἔκλωσα. Πκθ. πρκ. κέκλωσμαι, ἀ. ἐκλώσθην. ῥημ. κλώσμαι, κλώσις, κλώστης, κλωστήρ.

κνάω-ᾶ (ξύω), κνής, κνή κτλ. ἀ. ἔκνησα, καὶ Πκθ. κνώμαι. ῥηματ. κνη(θ)μός (μὲ ἐπένημα θ—πρβλ. κλαίω—), κνήστις.

κνίζω (τσιμπῶ), π. ἔκνιζον, μ. κνίσω, ἀ. ἔκνισα. Πκθ. κνίζομαι, ἀ. ἐκνίσθην, πρκ. κέκνισται (Λουκ.). ῥηματ. κνίδη (τσικνίδα), κνίσμα, κνισμός.

κοιλαίνω (κοίλη), π. ἐκοίλινον, μ. κοιλανῶ, ἀ. ἐκοίλανα. Πκθ. πρκ. κεκοίλασμαι, ἀ. ἐκοιλάνθην. ῥημ. κοίλασμα, κοίλανσις.

[**κοιμάω-ᾶ**] (ἀπο)κοιμίζω, ἀ. ἐκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι, π. ἐκοιμώμην, ἀ. πκθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσ.) ἐκοιμήθην, πρκ. κεκοίμημαι. ῥηματ. κοίμημα, κοίμησις, κοιμητής, κοιμήτωρ, κοιμητήριον.

κοινολογέομαι-οὔμαι (ἀποθετ. μέσον. συμβουλευόμεαι), π. ἐκοινολογούμην, ἀ. ἐκοινολογησάμην, ὑπ. ἐκεκοινολογήμην.

κοινόω-ᾶ (κοινός. κοινοποιῶ), ἀ. ἐκοίνωσα. Μέσ. κοινοῦμαι, π. ἐκοινούμην, μ. κοινώσομαι, ἀ. ἐκοινωσάμην, πρκ. κεκοίνωμαι, ὑπ. ἐκεκοινώμην, πκθ. ἀ. ἐκοινώθην. ῥηματ. κοίνομα.

κοινωνέω-ῶ (κοινωνός, μετέχω), π. ἐκοινωνούν, μ. κοινωνήσω, ἄ. ἐκοινωνήσα, πρκ. κεκοινωνήκα. Παθ. πρκ. κεκοινωνήμην. Ῥημ. κοινωνήμην, κοινωνήσεις, (ἄ)κοινωνήτος.

κολάζω (κολάδῃω, περιορίζω, τιμωρῶ), π. ἐκόλαζον, μ. κολάσω, ἄ. ἐκόλασα. Παθ. καὶ Μέσ. κολάζομαι, μ. παθ. κολασθήσομαι, μέσ. μ. κολάσομαι, ἄ. παθ. ἐκολάσθην, μέσ. ἄ. ἐκολασάμην, π. κεκόλασομαι, ὑπ. ἐκεκολάσμην. Ῥημ. κτά. κόλασμα, κόλασις, κολαστής, κολαστέος, κολαστέον, (ἄ)κόλαστος, κολαστικός, κολαστήριον.

κολούω (κολοβώνω), ἄ. ἐκόλουσα. Παθ. κολούομαι. μετ. κολουόμενα (Πλάτ.), πρκ. [κεκόλουμαι], ἄ. ἐκολούθην (Θουκ.). Ῥημ. κόλουμα, κόλουσις, κολουτέον.

κομάω-ῶ (κόμη, τρέφω κόμην), π. ἐκόμικον-ων, μ. κομήσω, ἄ. ἐκόμησα, πρκ. κεκόμηκα, ὑπ. ἐκεκομήκειν. Ῥημ. κτά. κομήτης.

κομίζω (κομίδῃω, φέρω), π. ἐκόμιζον, μ. κομιῶ, ἄ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα. Παθ. καὶ Μέσ. κομίζομαι, π. ἐκομιζόμην, μ. κομισθήσομαι (μὲ σημασίαν καὶ μέσης διαθέσ. ὡς καὶ ὁ ἄ.) ἐκομίσθην, μέσ. μ. κομίσομαι, μέσ. ἄ. ἐκομισάμην, πρκ. κεκόμισα, ὑπ. ἐκεκομίσμην. Ῥημ. κτά. κομίδῆ, [κομιστής], (ἄσυγ)κόμιστος, κομιστέον.

κομψεύομαι (κομψός, ἀποθ. μέσον. ὀμιλῶ, φέρομαι κομψά), πρκ. κεκόμψευμαι, ἄ. ἐκομψευσάμην. Ῥημ. κτά. κομψεία, [κόμψευμα].

κόπτω (κτυπῶ, κόπτω), π. ἔκοπτον, μ. κόψω, ἄ. ἔκοψα, πρκ. κέκοφα. Παθ. κόπτομαι (κτυπῶ τὸ στήθος μου), π. ἐκοπτόμην. παθ. μ. β'. κοπήσομαι, παθ. ἄ. β'. ἐκόπη, πρκ. κέκομμαι, κέκοψαι, κέκοπται, ὑπ. ἐκεκόμμην, τετελ. μ. κεκόψομαι. Ῥημ. κτά. κόπος, κοπή, κοπεύς, κοπ(ε)τός μὲ ἐπένηθεμα ε. πρβλ. ὕ(ε)τός, κόπανον, κόμμα, κομμός.

κορέννυμι (κορέσ-νυμι, χορταίνω), παθ. πρκ. κεκόρεσμαι, ἄ. [ἐκορέσθην]. Ῥημ. κτά. (ἄ)κόρεστος.

κοσμέω-ῶ (κόσμος, στολίζω, βάλλω εἰς τάξιν), π. ἐκόσμου, μ. κοσμήσω, ἄ. ἐκόσμησα, πρκ. κεκόσμηκα. Παθ. καὶ Μέσ. κοσμοῦμαι, π. ἐκοσμούμην, μ. παθ. κοσμηθήσομαι, ἄ. ἐκοσμήθην, μ. κοσμήσομαι μέσ. ἄ. ἐκοσμησάμην, πρκ. κεκόσμημαι, ὑπ. ἐκεκοσμήμην,

τετελ. μ. κεκοσμήσομαι. Ῥηματ. κόσμημα, κόσμησις, κοσμητής, κοσμήτωρ, κοσμήτειρα καὶ κοσμήτρια, (ἀ)κόσμητος.

κράζω (κράζω. φωνάζω δυνατά), ἀ. β' ἔκραγον, πρκ. κέκραγα, ὑπ. ἐκεκράγειν, τετελ. μ. [κεκράζομαι]. Ῥηματ. κραυγή.

κρέμαμαι (εἶμι κρεμασμένος), κατὰ τὸ ἴσταμαι. ὑποτ. κρέμωμαι. εὐκτ. κρεμάμην, π. ἐκρεμάμην, ἐκρέμω, ἐκρέματο.

κρεμάννυμι (κρεμασ. κρεμῶ τι), ἀ. ἐκρέμασα. Παθ. κρεμάννυμι, ἀ. ἐκρεμάσθην. Ῥηματ. κρεμαστός, [κρεμάθρα].

κρίνω (κρίνω. δικάζω), π. ἔκρινον, μ. κρινῶ, ἀ. ἔκρινα, πρκ. κέκρινα. Παθ. καὶ Μέσ. κρίνομαι, π. ἐκρινόμην, μέσ. μ. κρινούμαι, καὶ μέσ. ἀ. ἐκρινάμην, παθ. μ. κριθήσομαι, π. ἐκρίθην, πρκ. κέκριμαι, ὑπ. ἐκεκρίμην. Ῥηματ. κρίσις, κριτής, κριτήριο, (ἀ)κριτος, κριτέον.

κρούω (κτυπῶ), π. ἔκρουον, ἀ. ἔκρουσα, πρκ. κέκρουκα, ὑπ. ἐκεκρούκειν. Παθ. καὶ Μέσ. κρούομαι, π. ἐκρούόμην. μ. κρούσομαι, ἀ. ἐκρούσάμην, παθ. ἀ. ἐκρούσθην, πρκ. κέκρουσμαι, κέκρουσαι, κέκρουσται. μετοχὴ κερουμένος. ὑπ. ἐκεκρούσμεν. Ῥηματ. κρούσμα, κρούσις, κρουστέον.

κρύπτω, (κρύβ.), π. ἔκρυπτον, μ. κρύψω, ἀ. ἔκρυψα. Παθ. καὶ Μέσ. κρύπτομαι, π. ἐκρυπτόμην, μ. κρύφομαι, ἀ. ἐκρυφάμην, ἀόρ. ἐκρύφθην, πρκ. κέκρυμμαι. Ῥηματ. κρύφα, κρύφιος, κρυπτός, καὶ ἐπίρρ. κρύβδην.

κτάομαι-ῶμαι (ἀποθετ. μέσον. ἀποκτῶ), π. ἐκτώμην, μ. κτήσομαι, ἀ. ἐκτησάμην, πρκ. κέκτημαι (καὶ σπανίως ἔκτημαι). ὑποτ. μονολεκτικῶς κεκτῆται, κεκτῆσθε. εὐκτ. κεκτῆμην, κεκτῆτο, κεκτῆσθε, ὑπ. ἐκεκτῆμην, τετελ. μ. κεκτῆσομαι καὶ ἐκτῆσομαι). Ῥηματ. κτῆμα, κτῆσις, κτήτωρ, κτητός, κτητέον.

κτείνω (κτένω. φονεύω), π. ἔκτεινον, μ. κτένω, ἀ. ἔκτεινα, πρκ. (ἀπ)έκτονα, ὑπ. (ἀπ)εκτόνειν. Παθ. [κτείνομαι], π. ἐκτεινόμην. Ῥηματ. (πκτρο)κτόνος, (μητρο)κτόνος.

κτίζω (κτίδω), π. ἔκτιζον, ἀ. ἐκτίσα. Παθ. κτίζομαι, π. ἐκτιζόμην, ἀ. ἐκτίσθην. Ῥηματ. κτίσμα, κτίσις, κτίστης, κτιστός, κτιστέον.

κυβερνάω-ῶ (διοικῶ), π. ἐκυβέρνων, μ. κυβερνήσω, ἀ. ἐκυβέρνησα. Πχθ. κυβερνώμαι, π. ἐκυβερνώμην. Ῥηματ. κυβερνήσεις, κυβερνήτης, κυβερνητέον.

κυλίνδω καὶ κυλινδέω-ῶ (κυλίω), π. ἐκύλινδον, καὶ [ἐκυλίνδουν]. Μέσ. κυλίνδομαι καὶ κακλινδοῦμαι, π. ἐκκλινδοῦμην, ἀ. ἐκυλίσθην, πρκ. κεκύλισμαι. Ῥηματ. κύλιξ, κύλισμα, κύλισις, κυλιστός, κυλίστρα, κυλίνδησις.

κύπτω (σχύπτω), μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) κύψομαι, ἀ. ἔκυψα, πρκ. κέκυφα. Ῥηματ. κυψός, κύψων, κυπτός.

κύω καὶ **κυέω-ῶ** (εἶμι ἐγκυος, ἐγκυμονῶ), π. ἐκύουν, ἀ. ἐκύησα. Πχθ. κυοῦμαι, ἀ. [ἐκνήθην]. Ῥηματ. κύημα, κύησις. ἐκ δὲ τοῦ κύω κύτος, κύστη, κύστις. Πχθ. μετοχὴ τὸ κυούμενον.

κωλύω (ἐμποδίζω), π. ἐκώλυον, μ. κωλύτω, ἀ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα. Πχθ. κωλύομαι, π. ἐκωλυόμην, μ. κωλύσομαι (μὲ παθητικὴν σημασίαν), ἀ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, τετελ. μ. κεκωλύσομαι. Ῥηματ. κώλυμα, κωλύμη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτικός, κωλυτέον, καὶ ἐπίρρ. (ἀ)κωλύτως.

κωμάζω (κάμνω πατινάδω), π. ἐκώμαζον, ἀ. [ἐκώμασα], πρκ. κεκώμακα. Ῥηματ. κωμαστής.

κωμωδέω-ῶ, ἐκωμώδεον-ουν, μ. κωμωδήσω, ἀ. ἐκωμώδησα, πρκ. κεκωμώδηκα, ὑπ. ἐκεκωμωδήκειν. Πχθ. κωμωδοῦμαι, π. ἐκωμωδοῦμην, μ. κωμωδηθήσομαι, ἀ. ἐκωμωδήθην, πρκ. κεκωμωδήμαι, ὑπ. ἐκεκωμωδήμην. Ῥηματ. κωμώδημα.

Λ

λαγχάνω (λαχ. μὲ πρόσφυμα αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτηῆρος. λαμβάνω διὰ λαχνοῦ), π. ἐλάγχων, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) λήξομαι, ἀ. ἐ'. ἔλαχον, πρκ. εἴληχα, ὑπ. εἰλήχειν. Πχθ. λαγχάνομαι, ἀ. ἐλήχθην, πρκ. εἴληγαί. Ῥηματ. λάχος, λαχεῖον, λάχεσις, λήξις, ληκτέος.

λαμβάνω (λαβ. κατὰ τὸν αὐτὸν τῷ λαγχάνω σχηματισμόν), π. ἐλάμβανον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) λήψομαι, ἀ. ἐ'. ἔλαβον, πρκ. εἴληφα, ὑπ. εἰλήψην, τετελ. μ. εἰλήφως ἔσομαι. Μέσ. καὶ Πχθ.

λαμβάνομαι, π. ἐλαμβανόμεν, μ. ληφθήσομαι, ἀ. ἐλήφθην, μέσ. ἀ. β'. ἐλαβόμεν, πρκ. εἴλημμαι, ὑπ. εἰλήμμην, τετελ. μ. (κατ)ειλημένος ἔσομαι. Ῥηματ. λαβή, λῆμμα, λῆψις, ληπτός, (ἀντι)λήπτωρ, ληπτέον.

λανθάνω (κατὰ τὸ λαγχάνω, λαθ. μένω ἄγνωστος), π. ἐλάνθανον, μ. λήσω, ἀ. β' ἔλαθον, πρκ. λέληθα, ὑπ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἴδ. ἐπιλανθάνομαι. Ῥηματ. λήθη, λησμοσύνη, καὶ ἐπιρρ. λάθρα.

λέγω σύνθετον μετὰ τῆς συν, ἐκ. (συλλέγω), ἐκλέγω. ἴδ. συλλέγω.

λέγω, π. ἔλεγον, μ. λέξω καὶ ἐρῶ, ἀόρ. α' ἔλεξα, καὶ εἶπα, β' εἶπον, προστ. εἶπέ, εἶπατε, πρκ. εἴρηκα, εἰρήκειν. Παθ. λέγομαι, π. ἐλεγόμεν, μ. ρηθήσομαι, ἀ. ἐρρήθην, πρκ. εἴρημαι, ὑπ. εἰρήμην, τετελ. μ. εἰρήσομαι. Ῥημ. λέξις, ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητός, (ἀπόρ)ρητον, λεκτός, λεκτέος, λεκτέον.

λεηλατέω-ῶ (λεία-ἐλαύνω, λεηλάτης. διαρπάζω), π. ἐλεηλάτου, μ. λεηλατήσω, ἀ. ἐλεηλάτησα. Ῥηματ. λεηλασία.

λείπω (ἀφήνω), π. ἔλειπον, μ. λείψω, ἀόρ. β' ἔλιπον, πρκ. λέλοιπα, ὑπ. ἐλελοιπεῖν. Παθ. καὶ Μέσ. λείπομαι, π. ἐλειπόμην, μέλ. λειφθήσομαι, ἀ. ἐλείφθην, πρκ. λέλειμμαι, ὑπ. ἐλελείμμην, μέσ. μ. λείψομαι. Ῥηματ. (ἔλ)λειμμα, (ἔλ)λειψις, λοιπός, λείψανον, (ἀδιά)λειπτος, λειπτέον, (παρ)λειπτέον.

λείχω (γλείφω), π. ἔλειχον, ἀ. ἔλειξα. Ῥηματ. λειχήν.

λεπτύνω (λεπτός), π. ἐλέπτυνον, ἀ. ἐλέπτυνα. Παθ. λεπτύνομαι, π. ἐλεπτυνόμεν, ἀ. ἐλεπτύνθην, πρκ. λελέπτυσμαι, ἀπαρέμφ. λελεπτύνθην. Ῥηματ. λεπтусμα, λέπτυνσις.

λέπω (ξεφλουδίζω), μ. λέψω, ἀόρ. ἔλεψα. Παθ. πρκ. λέλεμμαι. Ῥηματ. λέπος, ^βλεπίς, λέμμα, λεπτός, λεπρός, λέπρα.

λευκαίνω (λευκός. κάμνω τι λευκόν), π. ἐλεύκαινον, μ. λευκάνω, ἀ. ἐλεύκανα. Ῥηματ. λευκασμός, λεύκανσις.

λεύω (λιθοβυλώ), π. (κατ)έλευον, μ. [καταλεύσω], ἀόρ. (κατ)έλευσα (Ξενοφ.). Παθητ. μ. (κατα)λευσθήσομαι, ἀ. (κατ)ελεύσθην.

λήγω (τελειώνω), π. ἔληγον, μ. λήξω, ἀ. ἔληξα. Ῥημ. [λήξις], (ἄ)ληκτος, ληκτῆσις.

λήζομαι (λεία. ληίδιομαι. ἀποθετ. μέσης διαθέσεως), π. ἐληζόμεν, ἀ. ἐλησάμην. Ῥηματ. ληστής, ληστήριον.

ληστέω, (ληστής), π. ἐλήστευον. Παθ. ληστεύομαι, π. ἐληστευόμεν, ἀ. [ἐληστεύθην]. Ῥηματ. ληστεία.

λιπαρέω-ῶ (λίπος, λιπαρός. παρακκλῶ ἐπιμόνως, κολλῶ σάν λήγδα), π. ἐλιπάρεον -ουν, μ. λιπαρήσω, ἀ. ἐλιπάρησα, πρκ. λελιπάρηκα, ὑπ. ἐλελιπαρήκειν. Ῥηματ. λιπάρησις, λιπαρητέος.

λογίζομαι (λόγος· ἀποθετ. μέσον. λογαριάζω), π. ἐλογιζόμεν, μέσ. μ. λογιόομαι, ἀ. ἐλογισάμην, παθ. ελογίσθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. λελόγισμαι. Ῥηματ. λογισμός, λογιστής, (ἀ)λόγιστος, λογιστέον.

λοιδορέω-ῶ (λοιδορός. κακολογῶ), π. ἐλοιδύρου, μέλ. λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδύρησα, πρκ. λελοιδύρηκα. Παθ. καὶ Μέσ. λοιδορούμαι, π. ἐλοιδορούμεν μ. λοιδορήσομαι, ἀ. ἐλοιδορησάμην, πρκ. λελοιδύρημαι. Ῥηματ. λοιδώρημα, λοιδώρησις.

λούω, πληθ. λούμεν, λούτε, π. γ' πρ. ἔλου, πληθ. ἀ' ἐλούμεν. Παθ. καὶ Μέσ. λούμαι, λούται, π. ἐλούμεν, ἐλούτο, ἐλούμεθα, ἐλούσθε, ἐλούντο, ἀπαρ. λούσθαι, μετοχ. λούμενος, ἐνεργητ. μετοχ. γεν. (ἀπο)λούντος (Φρόν).

λυμαίνομαι (λύμη· ἀποθετ. ἐνεργητ. βλάπτω, φθείρω), π. ἐλυμαινόμεν, μ. λυμανούμαι, ἀ. ἐλυμηνάμην, πρκ. λελύμασμαι, παθ. ἀόρ. ἐλυμάνθην, τετελεσμ. μ. λελυμασμένος ἔσομαι. Ῥηματ. λυμαντήρ.

λυπέω-ῶ (λύπη), π. ἐλύπουν, μ. λυπήσω, ἀ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα. Μέσ. λυπούμαι, μ. λυπήσομαι, (μὲ παθ. σημασίαν), ἀόρ. παθητ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσ.) ἐλυπήθην, πρκ. λελύπημαι (μὲ παθ. σημασίαν). Ῥηματ. λυπηρός, (ἀ)λύπητος, λυπητέον.

λυσιτελέω-ῶ (λυσιτελής. ὠφελῶ), π. ἐλυσιτέλουν, μ. λυσιτελέσω, ἀ. ἐλυσιτέλεσα, πρκ. λελυσιτέλεκα, ὑπ. ἐλελυσιτελέκειν.

λύω (λύω, ἐλευθερώνω, διαλύω), π. ἔλυον, μ. λύσω, ἀ. ἔλυσα, πρκ. λέλυκα. Παθ. καὶ Μέσ. λύομαι, π. ἐλύόμεν, μέσ. μ. λύσομαι-ἀ. ἐλυσάμην, π. μ. ἔλυθῆσομαι, ἀ. ἐλύθην, πρκ. λέλυμαι, ὑπ. ἐλελύ-

μην, τετελ. μ. λελύτομμι. Ῥημκτ. λῦμα, λύσις, λυτός, λυτέον, λυτήρ, λυτήριος, λύτρα.

Λωβάομαι-ῶμαι (λώβη· ἀποθ. ἐνεργ. βλάπτω, ἀτιμάζω), μ. λωβήσομμι, ἀόρ. ἐλωθήσάμην, πκθ. πρκ. λελώθημαι, ἀ. ἐλωθήθην.

M

μαίνομαι (μανηρομαι· ἀποθετ. παθ. τρελλάινομμι), π. ἐμαινόμην, ἀ. πκθ. (μέ σημκσ. μέσ. διαθέσ.) ἐμάνην, πρκ. (μέ σημκσ. ἐνεστῶτος) [μέμηνκ]. Ῥημκτ. μανία, μάντις.

μακαρίζω (μάκκρ. καλοτυχίζω), π. ἐμακαρίζον, μ. μακκριῶ, ἀ. ἐμακκάρισκ. Πκθ. μκκκρίζομμι, ἀόρ. ἐμακκρίσθην. Ῥημκτ. μακκρισμόσ, μακκκριστός.

μαλακίζομαι (μκλκκός· ἀποθ. μέσον. γίνομαι μαλακός, χαυνοῦμμι), π. ἐμκλκκίζόμην, ἀ. π. ἐμκλκκίσθην.

μανθάνω (μκθ. κκτὰ τὸ λκνθάνω), π. ἐμάνθκνον, μέσ. μ. (μέ ἐνεργητ. σημκσ.) μκθήσομμι, ἀ. εῖ ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκκ, ὑπ. ἐμεμαθήκκκιν. Πκθ. μκνθάνομμι (Πλάτ.), πρκ. [μεμάθημαι]. Ῥημ. μάθημκ, μάθησις, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

μαντεύομαι (μάντις· ἀποθετ. μέσον. ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον), π. ἐμαντευόμην, μ. μαντεύσομμι, ἀόρ. ἐμαντευσάμην, πρκ. μεμάντευμμι. Ῥημκτ. μάντευμκ, μαντεία, μαντεῖον, μαντευτός, μαντευτέον.

μαραίνω (μκράνζω), ἀ. ἐμάρακκ. Παθητ. μαρκίνομαι, π. ἐμαρκινόμην, πρκ. [μεμάρκκμμι καὶ μεμάρκκσμμι]. Ῥημ. μαρκσμός, μάρκκσις.

μαρτυρέω-ῶ (μάρτυς), π. ἐμκρτύρουκ, μ. μαρκτυρήσω, ἀ. ἐμαρκτύρησκ, πρκ. μεμαρκτύρηκκ, ὑπ. ἐμεμαρκτυρήκκκιν. Παθ. μαρκτυροῦμμι, π. ἐμαρκτυρούμην, μέσ. μ. (μέ κκθητ. σημκσίαν) μαρκτυρήσομμι, ἀ. ἐμαρκτυρησάμην, μ. πκθ. μαρκτυρηθήσομμι, ἀόρ. ἐμαρκτυρήθην, πρκ. μεμαρκτύρημμι. Ῥημκτ. μαρκτύρημκ, μαρκτύριον.

μαστύρομαι (ἀποθ. μέσ. ἐπικκλοῦμαί τινκ ὡς μάρτυρα) π. (δι)εμαρκτυρόμην, ἀ. (ἐπ)εμαρκτυράμην.

μαστιγώω-ῶ (μάστιξ. δέρνω), π. ἐμκστίγουν, μ. κμστιγώσω, ἄ. ἐμκστίγωσα. Πλθ. κμστιγοῦμαι, μέσ. μ. κμστιγώσομαι (μέ κμσθτ. σμκσσίαν), ἄ. ἐμκστιγώθην, πρκ. μεμκστίγωμαι. Ῥημκτ. κμστίγωσις, κμστιγωτέον.

μάττω (μάγῃω. ζυμώνω, σπογγίζω), ἄ. ἔμαξα. Παθ. πρκ. μέμαγγμαι, ἄορ. β' (ἐξ)εμάγγην. Ῥημ. μάγμα, μαγγμός, μάκτης, μακτός, μάζα, μάγειρος, μάκτρον, (χειρό)μακτρον, (ἐκ)μαγεῖον.

μάχομαι (μαχ. ἀποθετ. ἐνεργ. διχθέσ. συνάπτω μάχην), π. ἐμαχόμεν, μέσ. μ. μαχοῦμαι. ἄ. ἐμαχεσάμην, πρκ. μεμάχημαι. Ῥημκτ. μαχήμων, μάχιμος, μαχητής, (ἀκατα)μάχητος, μαχητικός, μαχητέον, (δυσ)μάχητος.

μεθύσκω (μέθυ (οἶνος). κάμνω τινά να μεθύση), ἄ. ἐμέθυσα. Μέσ. μεθύσκομαι, π. ἐμεθυσκόμεν, πρκ. [μεμέθυσμαι], ἄ. παθ. (μέ σμκσσίαν μέσης διχθέσ.) ἐμεθύσθην. Ῥημκτ. μεθυστικός.

μεθύω (εἶμαι μεθυσμένος), π. ἐμέθυον. Ῥημκτ. μέθυμα, μέθυσις, μεθυστής, (μεθύστρις).

[**μεῖρομαι**] (μέρjομαι. λκμβάνω τὸ μέρος μου). ἄχρηστος ὁ ἐνεστώς· πρκ. εἶμαρται (πρβλ. πέπρωται, εἶναι πεπρωμένον), ὑπ. εἶμαρτο. Ῥημκτ. μέρος, μερίς, μοῖρα.

μέλει (ὑπάρχει φροντίς), τριτοπρόσωπον. ὑποτακτικ. μέλη. εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρέμφ. μέλειν, μετοχ. μέλον, π. ἔμελε, μ. μελήσει, ἄ. ἐμέλησε, πρκ. μεμέληκε, ὑπ. ἐμεμελήκει. Τὸ δὲ μεταμέλει ἄνευ πκρκειμ. καὶ ὑπερσυντελικού. Ῥημκτ. (μέλημα, μετάμελος. ἴδ. μετκμέλομαι. μελέτη, μελητέον, (ἀμετα)μέλητος.

μελετάω-ῶ (μελέτη. ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι), π. ἐμελέτων, μ. μελετήσω. ἄ. ἐμελέτησα. πρκ. μεμελέτηκα ὑπ. ἐμεμελετήκειν. Πλθ. μελετάομαι-ῶμαι π. ἐμελεταόμεν-ώμην. μ. μελετηθήσομαι, ἄ. ἐμελετήθην, πρκ. μεμελέτημαι, ὑπ. ἐμεμελετήμην. Ῥημκτ. μελέτησις, (ἀ)μελέτητος, μελετητήριον.

μέλλω (μέλj. ἔχω σκοπόν, ὄκνω), π. ἔμελλον καὶ ἤμελλον, κ. μελλήσω, ἄ. ἐμέλλησα. Πλθτ. μέλλεται (Θουκ.). Ῥημ. μέλλημα, μέλλησις, (μελλητέον), (μελλητής).

υέμφομαι (ἀποθετ. ἐνεργητ. κατηγορῶ), π. ἐμεμφόμην, μ. μέμφομαι, ἀ. ἐμεμφάμην, παθ. (μέ σημασίαν μέσ. διαθέσεως) ἐμέμφθην. Ῥηματ. μομφή, μέμφεις, μεμπτός, μεμπτέος.

μένω (στέχω ἀκίνητος, περιμένω), π. ἔμεινον, μ. μενῶ, εὐκτ. (παρ.)μενοίην, (ὑπο)μενοίην, ἀ. ἔμεινα, πρκ. μεμένηκα. Ῥηματ. μόνος, μονή, μενετός (Θουκ.), μενετέος.

μερίζω (μερίδω, διαμοιράζω), μ. μεριῶ, ἀ. ἐμέρισκα. Παθ. μερίζομαι, μέσ. μ. μεριοῦμαι, ἀ. ἐμερισάμην. παθ. ἀ. ἐμερίσθην, πρκ. μεμέρισμαι. Ῥηματ. μερισμός, μεριστός, (ἀ)μέριστος.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι), ἀ. μετεχείρισκα. Μέσ. μεταχειρίζομαι, π. μετεχειριζόμην, μ. μεταχειριοῦμαι, ἀ. μετεχειρισάμην. παθ. μετεχειρίσθην, πρκ. μεταχειρίσμαι. Ῥηματ. (ἀ)μετεχείριστος, (δύσ)μεταχειρίστος.

μηκύνω (μῆκος. ἐκτείνω), π. ἐμήκυνον, μ. μηκυνῶ, ἀ. ἐμήκυνκα. Παθ. μηκύνομαι, π. ἐμηκυνόμην, μ. μηκυνθήσομαι, ἀ. ἐμηκύνθην, πρκ. μεμήκυσμαι.

μηνύω (δίδω εἰδήσιν), π. ἐμήνυσον, μ. μηνύσω, ἀ. ἐμήνυσκα, πρκ. μεμήνυσκα, ὑπ. ἐμεμηνύκειν. Παθ. μηνύομαι, π. ἐμηνυόμην, μ. μηνυθήσομαι, ἀ. ἐμηνύθην, πρκ. μεμήνυσμαι, ὑπ. ἐμεμηνύμην. Ῥηματ. μήνυμα, μήνυσις, μηνυτής, μηνύτωρ.

μηχανάομαι-ᾶμαι (μηχανή ἀποθετ. μέσον. ἐπινοῶ, μηχανεύομαι), π. ἐμηχανόμην, μ. μηχανήσομαι, ἀ. ἐμηχανησάμην, πρκ. μεμηχάνημαι, ὑπ. ἐμεμηχανήμην. Ῥηματ. μηχανήμα, μηχανητέον.

μιαίνω (μιάνω. μολύνω), π. ἐμίαινον, μέλ. μιανῶ. Παθητ. μιαίνομαι, μ. μιανθήσομαι, ἀ. ἐμιάνθην, πρκ. μεμιάσομαι. Ῥηματ. μίασμα, μιαρός.

μίγνυμι (μιγ. μετὰ προσφύμ. νυ. σμίγω), π. ἐμίγνυσον, μ. μίξω, ἀ. ἔμιξα. Παθητ. καὶ Μέσ. μίγνυμαι, π. ἐμιγνύμην, μ. μιχθήσομαι, ἀόρ. παθ. (μέ σημασι. μέσ. διαθέσ.) ἐμίχθην καὶ ἔ' ἐμίγην, πρκ. μέμιγμα. Ῥημ. μίγμα, μίξις, μιγάς, μικτός, μικτέον καὶ ἐπιρε. [μίγδην].

μῆμιόμαι·οὔμαι (μῆμος ἀποθετ. μέσον. πράττω τι κατὰ μίμησιν), π. ἐμιμούμην, μ. μιμήσομαι, ἀ. ἐμιμησάμην, παθ. μ. μιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐμιμήθην, πρκ. μεμίμημαι. Ῥηματ. μίμημα, μίμησις, μιμητής, μιμητός, μιμητέον.

μῆμνήσκω (θέμ. μνη μετὰ προσφύματος ισκ· ἐνθυμίζω), π. ἐμιμνησκον, μ. (ἀνα, ὑπο)μνήσω ἀ. ἔμνησα. Μέσ. μιμνήσκομαι, π. ἐμιμνησκόμην, μ. -μνήσομαι, παθ. μ. μνησθήσομαι (μὲ σημασίαν μέσ. διαθέσεως), καθὼς καὶ ὁ ἀόρ. ἐμνήσθην, πρκ. μέμνημαι (ἐνθυμοῦμαι) ἀντὶ ἐνεστῶτος. ὑποτ. μονολεκτικῶς μεμνώμαι, μεμνήται, μεμνώμεθα. εὐκτ. μεμνήῃ, μεμνήῃτο, μεμνήσθε (πρὸς κτῶμαι—κέκτημαι), ὑπ. ἐμεμνήμην, τετελ. μ. μεμνήσομαι. Ῥηματ. μνήμη, μνήμων, μνήμα, (ἀνά)μνησις, (ἀεί)μνηστος, ἐπιμνηστέον.

μῆδέω·ῶ (μῆσος). π. ἐμίσειν, μ. μισήσω, ἀ. ἐμίσησα, πρκ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι. ἀόρ. ἐμισήθην, πρκ. μεμίσημαι. Ῥηματ. μισητός, μισητέος.

μισθόω·ῶ (μισθός· δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), π. ἐμίσθουν, μ. μισθώσω, ἀ. ἐμισθώσα, πρκ. μεμισθώκα. Παθητ. καὶ Μέσ. μισθοῦμαι (λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ), π. ἐμισθούμην, μ. μισθώσομαι, ἀ. ἐμισθώσάμην, παθ. ἀόρ. ἐμισθώθην, πρκ. μεμισθώμαι, ὑπ. ἐμεμισθώμην. Ῥηματ. μίσθωμα, μίσθωσις, μισθωτός, μισθωτικός.

μνημονεύω (ἐνθυμοῦμαι), π. ἐμνημόνευον, μ. μνημονεύσω, ἀ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα, ὑπ. ἐμνημονεύκειν. Παθητ. μνημονεύομαι, π. ἐμνημονεύμην, μ. μνημονευθήσομαι, μέσ. μνημονεύσομαι (μὲ παθ. σημασίαν), ἀ. ἐμνημονεύθην, πρκ. ἐμνημόνευμαι. ὑπ. ἐμνημονεύμην, Ῥηματ. μνημόνευμα, (ἀ)μνημόνευτος, μνημονευτέον.

μνησικακέω·ῶ (μνησικάκος· ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, φυλάττω πάθος), μ. μνησικακήσω, ἀ. ἐμνησικάκησα.

μολέω ἴδ. βλώσκω.

μολύνω (λερώνω), π. ἐμόλυνον, μ. μολυνῶ, ἀ. ἐμόλυνα. Παθ. μολύνομαι, π. ἐμολυνόμην, μ. μολυνθήσομαι, ἀόρ. ἐμολύνθην, πρκ. μεμόλυμμαι, μεμόλυνσαι, μεμόλυνται, ὑπ. ἐμεμολύμην. Ῥηματ. μόλυσμα, μόλυνσις.

μορμολύττομαι (ἀποθετ. ἐνεργ. φοβίζω), π. ἐμορμολυτόμην. Ῥηματ. μορμολύκειον.

μοχθέω-ῶ (κοπιάζω), π. [ἐμόχθουν], μ. μοχθήσω, ἄ. ἐμόχθησα.
Ῥηματ. μοχθήρως.

μνέω-ῶ (εἰτάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ), μ. μνήσω, ἄορ. ἐ-
μύησα. Πχθ. μυσδομι, ἄορ. ἐμυθήην. πρκ. μεμύημαι. Ῥηματ.
[μύησις], ἀμύητος.

μυθέομαι-οὔμαι (μῦθος. ἀποθετ. μέσον σύνθετον μετὰ τῆς
παρά), π. (παρ)εμυθεόμην-ούμην, μ. (παρ)μυθήσομαι, ἄ. (παρ)ε-
μυθησάμην. Ῥηματ. (ἐ)μύθητος.

μυσάττομαι (μυσάγχομαι. ἀποθετ. ἐνεργητ. σιχαίνομαι), π.
[ἐμυσάττομην], μ. [μυσάχθησομαι], ἄ. (μὲ σημασ. μέσ. διχθέσεως)
ἐμυσάχθην. Ῥηματ. μύσαγμα, μυσαρός.

μύττω (μετὰ τῆς ἀπό. ἐκβάλλω τὴν μύξιν), π. (ἀπ)έμυττον,
μ. (ἀπο)μύξω, ἄ. (ἀπ)έμυξ. Μέσ. (ἀπο)μύττομαι, π. (ἀπ)εμυττό-
μην, ἄ. (ἀπ)εμυξάμην, π. (ἀπο)μέμυγμα. ὕπ. (ἀπ)εμεμύγμην.
Ῥηματ. (ἀπό)μυγμα, (ἀπο)μυκτέον.

μύω (κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), μ. [μύσω], ἄ. ἔμυσα,
πρκ. μέμυχα. Ῥηματ. μύστης, μυστήριον, μύωψ.

μωραίνω (μωρός. κάμνω τινὰ μωρόν), π. ἐμώρκινον, μ. μω-
ρανῶ, ἄ. ἐμώρκνχ. Πχθ. πρκ. μεμώραμμαι, μεμώρανσαι, μεμώ-
ρανται καὶ μεμώρημαι.

N

ναρκάω-ῶ (νάρκη. εἶμαι εἰς νάρκην, μουδιάζω), ἄ. ἐνάρκησα.
Ῥηματ. νάρκημα, νάρκησις.

ναυαγέω-ῶ (ναυαγός), ἄ. ἐναυάγησα, πρκ. [νεναυάγηκα].
Ῥηματ. ναυαγία, ναυάγιον.

ναυαρχέω-ῶ (ναύαρχος), π. ἐναυάρχουν, μ. [ναυαρχήσω], ἄ.
[ἐναυάρχησα].

ναυμαχέω-ῶ (ναυμάχος. κάμνω ναυμαχίαν), π. ἐναυμάχουν,
μ. ναυμαχήσω, ἄ. ἐναυμάχησα, πρκ. νεναυμάχηκα, παθ. ἄ. ἐναυ-
μαχήθην. Ῥηματ. ναυμάχημα, ναυμάχησις.

ναυπηγέω-ῶ (ναυπηγός. κατασκευάζω πλοῦτον). Μέσ. ναυπη-
γησάμην. Ῥηματ. ναυπηγία, ναυπηγία.

γοῦμαι, π. ἐνκυπηγούμην, μ. νκυπηγήσομαι, ἀ. ἐνκυπηγησάμην, παθ. ἐνκυπηγήθην, πρκ. νενκυπήγημαι. Ῥηματ. νκυπηγίαι, ναυκπύγιον, νκυπηγεῖον, νκυπηγήσιμος.

νάω-ῶ (γνέθω), νῆς, νῆ, κκτὰ τὸ ζάω-ῶ. ἀπαρέμφ. νῆν, ἀ. παθ. ἐνήθην.

νεανιεύομαι (νεανίας. ἀποθετ. μέσον. φέρομαι νεανικῶς), μέσ. μ. νεανιεύσομαι, ἀ. ἐνεανιευσάμην, πρκ. νενανιεύμαι. Ῥηματ. νεανιεύμα.

νέμω (μοιράζω, βόσκω), π. ἔνεμον, μ. νεμῶ, ἀ. ἔνειμα, πρκ. νενέμηκα. Παθ. κκι Μέσ. νέμομαι, π. ἐνεμόμην, μ. νεμοῦμαι, ἀ. ἐνειμάμην, παθ. ἀ. ἐνεμήθην, πρκ. νενέμημι, ὑπ. ἐνενεμήμην. Ῥημ. νόμος, νομή, νομάς, νέμησις, (ἀ)νέμητος, (δικ)νεμητέον.

νεύω (κάμνω νεῦμα), π. ἔνευον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν) νεύσομαι, ἀ. ἐνευσα, πρκ. νένευκα. Ῥηματ. νεῦμα, νεῦσις.

νέω (πλέω, κολυμβῶ), νεῖς, νεῖ, π. ἔνεον, μέσ. μ. μὲ ἐνεργητ. σημασίαν νεύσομαι, ἀ. ἐνευσα, πρκ. νένευκα. Ῥηματ. νευστέον.

νίζω (νίπτω), ἀ. ἔνιψα, μέσ. μ. νίφομαι, ἀ. ἐνιψάμην. Ῥηματ. (δυσέκ)νιπτος.

νικάω-ῶ (νίκη), π. ἐνίκων, μ. νικήσω, ἀ. ἐνίκησα, πρκ. νενίκηκα, ὑπ. ἐνενικήκειν, τετελ. μ. νενικηκῶς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι (ἰδ. ἠττώμαι), ἀ. ἐνικήθην, πρκ. νενίκημαι. Ῥηματ. νικητής, (ἀ)νίκητος, νικητέον.

νίφει (χιονίζει), Παθ. νίφεται. Ῥηματ. [νιφάς, νιφ(ε)τός μὲ ἐπένθεμα ε. πρβλ. ὕω].

νοέω-ῶ (νοῦς. ἔχω κκτὰ νοῦν, καταλαμβάνω), π. ἐνόουν, μ. νοήσω, ἀ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα. Παθ. κκι Μέσ. (δια)νοοῦμαι (ἀποθετικὸν μέσον)σκέπτομαι, π.(δι)ενοοῦμην, μ. (δια)νοήσομαι, παθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) (δι)ενοήθην, ἀ. ἐνοησάμην, πρκ. νενόημαι. Ῥηματ. νόημα, νόησις, νοητός, (ἀ)νόητος, (κατα)νοητέον.

νομίζω (νόμος. πιστεύω, στοχάζομαι), π. ἐνόμιζον, μ. νομιῶ, ἀ. ἐνόμισα, πρκ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, π. ἐνομιζόμην, μ. νομισθήσομαι, ἀ. ἐνομίσθην, πρκ. νενόμισμαι. Ῥηματ. νόμισμα, νόμισις, νομιστέον.

νοσέω-ῶ (νόσος, ἀσθενῶ), π. ἐνόσουν, μ. νοσήσω, ἀ. ἐνόσησα, πρκ. νενόσηκα. Ῥηματ. νόσημα, νοσηρός.

νουθετέω-ῶ (συμβουλεύω), π. ἐνουθέτουν, μ. νουθετήσω, ἀ. ἐνουθέτησα. Παθ. νουθετοῦμαι, ἀ. ἐνουθετήθην. Ῥηματ. νουθέτημα, νουθέτησις, νουθετικός, (ἀ)νουθέτητος.

νυκτερεύω (νύξ. πράττω τι ἐν καιρῷ νυκτός), π. ἐνυκτέρευον, μ. νυκτερεύσω, ἀ. ἐνυκτέρευσα. Τὸ δὲ (δια)νυκτερεύω=διέρχομαι ὅλην τὴν νύκτα εἰς τι μέρος. Ῥηματ. νυκτερεία, νυκτερευτής.

νυστάζω, π. ἐνύσταζον, μ. νυστάσω καὶ νυστάξω, ἀόρ. ἐνύστασα καὶ ἐνύσταξα. Ῥηματ. νύσταγμα, νυσταγμός, νύσταξις, νυσταλέος.

Ξ

ξαίνω (ξαίνω κυρίως μαλλίαι), π. ἐξαινον, μ. ξανῶ. Παθ. πρκ. ἐξασμαι. Ῥηματ. ξάσμα, ξάμμα, ξάνσις, ξάντης.

ξενίζω (ξένος. φιλοξενῶ), π. ἐξένιζον, ἀ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι, ἀ. ἐξένισθην. Ῥηματ. ξενισμός, ξένισις.

ξενόομαι-οὔμαι (ξένος. ἀποθετ. μέσον. κάμνω τινὰ φίλον, φιλοξενοῦμαι), ἀ. παθ. ἐξενώθην, πρκ. ἐξένωμαι. Ῥηματ. [ξένωσις].

ξέω (σκαλίζω, ξύω), ἀ. ἐξεσα. Ῥηματ. ξέσμα, ξεσμός, ξόανον, ξεστήρ, ξεστός.

ξηραίνω (ξηρός. ξηράννω), ἀ. ἐξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι, ἀ. ἐξηράνθην, πρκ. [ἐξήρασμαι καὶ ἐξήραμμαι]. πρβλ. μαραίνω. Ῥημ. ξηρασμός, [ξήρασις].

ξυρέω-ῶ (ξυρίζω), π. ἐξύρεον-ουν, ἀ. ἐξύρησα. Μέσ. ξυρέομαι-οὔμαι, π. ἐξυρέομην-οὔμην, μ. ξυρήσομαι, ἀ. ἐξυράμην, πρκ. ἐξήρημαι, ὑπ. ἐξυρήμην. Ῥηματ. ξύρησις, ξυρήσιμος.

ξύω (ξύω), ἀ. ἐξυσα, Μέσ. ξύομαι, ἀ. ἐξυσάμην, παθ. ἐξύσθην. Ῥηματ. ξύσμα, ξυσμός, ξυστής, ξυστήρ, ξυστός, ξύστρα. ξυστήριος.

ὁδοποιέω-ῶ (κάμνω ὁδόν), π. ὁδοποιοῦν, μ. ὁδοποιήσω, ἀόρ. ὁδοποίησα, πρκ. ὁδοποίηκα, ὑπ. ὁδοποιήκειν. Παθ. πρκ. μόνον ὁδοποιήται. Ῥηματ. ὁδοποίησις.

ὁδοιπορέω-ῶ (ὁδοιπόρος), π. ὁδοιπόρουν, μ. ὁδοιπορήσω, ἀόρ. ὁδοιπόρησα, πρκ. ὁδοιπόρηκα, ὑπ. ὁδοιπορήκειν. Παθ. πρκ. γ' ἐν. πρόσ. μόνον, ὁδοιπόρηται.

ὁδύρομαι (ὁδύρῃμαι ἀποθετ. μέσ. θρηγῶ), π. ὁδυρόμην, μ. ὁδυροῦμαι, μέσ. ἀ. ὁδυράμην. Ῥηματ. ὁδυρός, ὁδύρτης ὁδυρτέον.

ὄζω (ὄδζω. μυρίζω), πρκ. β' [ὄδωδα με σημασ. ἐνεστῶτος]. Ῥηματ. ὄσμή, (εὐ)ώδης, (δυσ)ώδης.

οἶδα (πρκ. β' με σημασ. ἐνεστῶτος. ἤξεύρω), οἶσθα, οἶδε, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι(ν). ὑποτ. εἰδῶ. εὐκτ. εἰδείην. προστ. ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστων. ἀπαρέμφ. εἰδέναι. μετοχ. εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός. ὑπ. με σημασίαν παρατατικοῦ ἤδη καὶ ἤδειν, ἤδεισθα καὶ ἤδης, ἤδει καὶ ἤδειν, ἤστον, ἤστην, ἤσμεν, ἤστε, ἤσαν καὶ ἤδεσαν, μέσ. μ. (με ἐνεργητικὴν σημασ.) εἴσομαι. Ῥηματ. ἴστωρ, ἴστορία, [εἶδησις], [εἰδήμην], ἰστέον.

οἰδέω-ῶ (πρήσκομαι), π. ᾠδουν, ἀ. ᾠδησα. Ῥηματ. οἶδημα, οἶδησις.

οἰκέω-ῶ (οἶκος. κατοικῶ), π. ᾠκουν. μ. οἰκήσω, ἀ. ᾠκησα, πρκ. ᾠκηκα, ὑπ. ᾠκήκειν. Παθητ. οἰκέομαι-οῦμαι, π. ᾠκούμην, μέσ. μ. (με παθ. σημασ.) οἰκήσομαι, μέσ. ἀ. (δι)ᾠκησάμην (Δημ.), ἀ. παθ. ᾠκήθην, πρκ. ᾠκημαι (με παθ. καὶ μέσην σημασίαν), ὑπ. ᾠκήμην. Ῥηματ. οἰκημα, οἰκησις, (ἀ)οἰκτητος.

οἰκίζω (οἶκος. βάλλω ἄλλον ἐν κατοικήσει), π. ᾠκίζον, μ. οἰκιῶ, ἀ. ᾠκησα. Παθ. καὶ Μέσ. οἰκίζομαι, π. ᾠκίζόμην, μέλ. παθ. οἰκισθήσομαι, ἀ. ᾠκίσθην, μέσ. μ. οἰκιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ᾠκισάμην. πρκ. ᾠκισμαι, ὑπ. ᾠκίσμην. Ῥηματ. οἰκισμός, οἰκιστής (Θουκ.).

οίκουορώ-ώ (μένω εις τόν οίκον), π. (χωρίς αύξησιν) οίκουο-ρεον-ουν. Ῥηματ. οίκουορημα.

οίκτίρω (οίκτος. οίκτέρβω. εὖσπλαγγνίζομαι), π. φκτιρον, ά. φκτιρα. Παθ. οίκτίρομαι. Ῥηματ. [οίκτιρμός, οίκτίρων, και επίρ. οίκτιρμώνω].

οίμώζω (οίμοι. θρηνώ), μεσ. μ. (μέ ενεργητ. σημασ.) οίμώζομαι, ά. φμώζω. Ῥηματ. οίμωγή, οίμωγμα, οίμωκτός.

οίνοχοέω-ώ (οίνοχόοσ. χύνω, κερνώ οίνον), μ. οίνοχοήσω.

οίομαι και οίμαι (άποθετ. ενεργητ. διαθέσσεωσ. νομίζω), π. φόμην. και φμην, μ. οίήσομαι, άορ. παθ. (μέ σημασ. μέσσησ διαθέσσεωσ) φήθην. Ῥηματ. οίημα, οίησισ.

οίχομαι (άποθετ. ενεργ. μέ σημασίν παρκακειμένου. έχω αναχωρήτει), π. φχόμην, μ. οίχόσομαι, Ῥηματ. οίχητέον.

οίωνίζομαι (οίωνώσ άποθετ. μέσον. μαντεύω από σημ εία), π. (άνευ αύξήσσεωσ), οίωνίζόμην, μέσ. ά. οίωνισάμην. Ῥηματ. οίωνισμα, οίωνισμός, οίωνιστής, οίωνιστήριον, οίωνιστικόσ, οίωνιστέον.

όκέλλω (όκέλλω. πλησιαζω ή ρίπτω τώ πλοίον εις τήν ξηράν), π. ώκελλον, ά. (έξ)ώκειλω.

όκνέω-ώ (όκνοσ. βρύνομαι, φοβοομαι), π. ώκνουν, μ. όκνήσω, ά. ώκνησα. Ῥηματ. όκνηρόσ, όκνητέον.

όλιγαορχέομαι-οομαι (άποθετ. παθητ. διοικοομαι όλιγαορχικόσ), ά. όλιγοορχήθην. Ῥηματ. όλιγοορχίω, όλιγοορχικόσ.

όλιγοορώ-ώ (όλίγοοροσ, όλίγον φροντίζω, άδικφοορώ), π. όλιγοορών, μ. όλιγοορήσω, ά. όλιγοορήσω. Παθ. όλιγοοροομαι, ά. όλιγοορήθην, παρ. όλιγοορήματι. Ῥηματ. όλιγοορητέον.

όλισθάνω (όλισθ. μετά προσφύκτοσ αν. γλιστρώ), ά. έ. [ώλισθον]. Ῥηματ. [όλίσθημα], [όλισθηρόσ].

όλλυμι (όλ. μετά προσφύκτοσ νυ (λλ.) άφκνίζω), πάντοτε σύνθετον ιδίωσ μετά τήσ άπό, π. άπόλλυν, μ. άπολω, ά. άπόλεσα, παρ. άπολώλεκω (μεταβκτικώσ) και άπόλωλω, (άμεταβ. = είμαι χαμένοσ), ύπ. άπολωλέκειν και άπολωλέειν, τετελ. μ. άπολωλεκόσ έσομαι. Παθ. άπόλλυμαι, π. άπολλύμην, μέσ. ά. άπολοομαι, μέσ.

ἀόρ. β' ἀπωλόμην. Ῥηματ. ἐξώλης, προώλης, πανώλης, ἀπώλεια, ἔλεθρος.

ὄλολύζω (ὄλολυγῶ. φωνάζω μεγαλοφώνως), π. ὠλόλυζον. ἄ. ὠλόλυξα. Ῥηματ. ὄλολυγή.

ὄλοφύρομαι (ὄλοφύρῃομαι ἀποθετ. μέσον. θρηνηῶ), π. ὠλοφυρόμην, μ. ὄλοφυροῦμαι, ἄ. ὠλοφυράμην, καὶ παθ. ὠλοφύρην. Ῥημ. ὄλοφυρμός, ὄλοφυρσις.

ὄμιλέω-ῶ (ὄμιλος. συναναστρέφομαι), π. ὠμίλου, μ. ὀμιλήσω, ἄ. ὠμίλησα, πρκ. ὠμίληκα, ὑπ. ὠμιλήκειν. Ῥηματ. ὀμίλημα, ὀμιλία, ὀμιλητής, ὀμιλητικός.

ὄμνυμι (ὄρκίζομαι), π. ὄμνου, μέσ. μ. ὀμοῦμαι, ἄ. ὄμοσα, πρκ. (μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμὸν) ὀμώμοκα. ὑπ. ὀμωμόκειν. Μέσ. ὄμνυμαι, π. ὠμνύμην, μέσ. ἄ. ὀμοσάμην, μ. παθ. ὀμοσθήσομαι ἄ. παθ. ὀμόθην πρκ. ὀμώμοται, μετοχ. ὀμωμοσμένος. Ῥηματ. (ἀν)ώμοτος, (ἀπ)ώμοτος, (συν)ωμότης, (ἀντ)ωμοσία, (ἀπ)ώμωσις.

ὄμοιόω-ῶ (ὄμοιος. κάμνω τι ὄμοιον), π. ὠμοίου. μ. ὀμοιώσω, ἄ. ὀμοίωσα. Παθ. καὶ Μέσ. ὀμοιοῦμαι, μ. ὀμοιωθήσομαι, ἄ. (μὲ παθητ. καὶ μέσσην σημασίαν) ὀμοιώθην, πρκ. ὀμοίωμα. Ῥηματ. ὀμοίωμα, ὀμοίωσις.

ὄμολογέω-ῶ (ὄμοῦ-λέγω. λέγω τὰ αὐτά, συμφωνῶ), π. ὠμολόγουν, ἄ. ὠμολόγησα, πρκ. ὠμολόγηκα, ὑπερ. ὠμολογήκειν. Παθητ. καὶ Μέσ. ὄμολογοῦμαι, π. ὠμολογούμην, μέσ. μ. (μὲ παθ. σημασ.) ὄμολογήσομαι, μέσ. ἄ. ὠμολογησάμην, παθ. ὠμολογήθην, πρκ. ὠμολόγημαι, ὑπ. ὠμολογήμην. Ῥημ. ὄμολόγημα, ὄμολογήσις, ὄμολογητέον.

ὄμονοέω-ῶ (ὄμόνους. εἶμαι σύμφωνος), π. ὠμονόουν, μ. ὀμονοήσω, ἄ. ὀμονόησα. Ῥηματ. ὀμονοητέον, ὀμονοητικός.

ὄνειδίξω (ὄνειδος. ὑβρίζω), π. ὠνειδίξον, μ. ὀνειδιῶ, ἄ. ὠνειδισα, πρκ. ὠνειδίκα. Παθ. ὀνειδίζομαι. Ῥηματ. ὀνειδιστέον, (ἐπ)ονειδιστός.

ὄνινημι (θίμ. ὄνα μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν, ὠφελῶ), ὄνινης,

ὀνίνησι, γ'. πληθ. πρόσ. ὀνιῶσιν. ἀπκρέμφ. ὀνιάνχι. μετ. θηλ. ὀνι-
νᾶσα. π. ὠφέλουν, μ. ὀνήσω, ἀ. ὠνησα. Μέσ. ὀνίναμι, π. ὀνινά-
μην, μ. ὀνήσομαι. ἀ. ὠνήμην, ὠνησο, ὠνητο. εὐκτ. ὀνίμην, -κιο,
-κίτα. ἀπκρέμφ. ὄνκσθι. ἀ. πκθ. ὠνήθην. Ῥηματ. ὄνησις, ὀνήσι-
μος, (ἀν)ὄνητος.

ὀνομάζω (ὄνομα), π. ὀνόμαζον, μ. ὀνομάσω, ἀ. ὀνόμασα, πρκ.
ὀνόμακκ, ὑπ. ὀνομάκειν. Παθ. καὶ Μέσ. ὀνομάζομαι, π. ὀνομαζό-
μην, μ. ὀνομάσομαι, ἀ. ὀνομασάμην πρκ. ὀνόμασμαι, ἀ. παθ. ὀνο-
μάσθην. Ῥηματ. ὀνόμασις, ὀνομαστός, ὀνομαστέον καὶ ἐπίρρημα
ὀνομαστί.

ὀξύνω (ὀξύς. ὀξύνω). κάμνω τι ὀξύ, πάντοτε σύνθ. (παρ)οξύνω,
π. (παρ)ῶξυον, μ. (παρ)οξύνω, ἀ. (παρ)ῶξυνχ. Μέσ. καὶ Παθ.
(παρ)οξυνομαι, π. (παρ)ῶξυνόμην, ἀ. (παρ)ῶξυνθην, πρκ. (παρ)ῶξυμ-
μαι, (παρ)ῶξυσι, (παρ)ῶξυνται, ὑπ. (παρ)ῶξυμμην. Ῥηματ. (παρ)-
οξυσμός.

ὀπλιζω (ὄπλον). π. ὄπλιζον, ἀ. ὄπλιτα. Μέσ. ὀπλίζομαι, π.
ὄπλιζόμην, ἀ. παθ. (μὲ μέσ. σημασ.) ὄπλίσθην, μέσ. ἀ. ὄπλισάμην,
πρκ. ὄπλισμαι, ὄπλισαι, ὄπλισται, ὑπ. ὄπλισμην. Ῥηματ. ὄπλι-
σμχ, ὄπλισις, ὄπλιστής, ὄπλιστέον.

ὀράω-ῶ (βλέπω), π. ἑώραν, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν)
ἄφομαι, ἀ. β'. εἶδον, πρκ. ἑώρακκ, ὑπ. ἑώρακειν. Παθ. καὶ Μέσ.
ἑρῶμαι, π. ἑωρώμην, μ. ὀφθήσομαι, ἀ. ὄφθην, μέσ. ἀ. β'. εἰδόμην,
πρκ. ἑώραμαι. Ῥηματ. ὄμμα, ὄψις, ὄφ(θ)αλμός, μὲ ἐπένθεμα θαλ,
ὄρμα, ὄρατός, (ἀ)όρατος, (ὑπ)οπτος, (περι)οπτέον, ὄπτασία, (ἐπ)ό-
πτης, (δί)οπτρα.

ὀργίζω (ὀργή. (παρ)οργίζω, θυμώνω τινά), μ. ὀργιῶ, ἀ. ὄργισα.
Μέσ. ὀργίζομαι, π. ὀργιζόμην, μ. ὀργιοῦμαι καὶ παθ. (μὲ σημασίαν
μέσ. διαθέσ. ὡς καὶ ὁ παθ. ἀ.) ὀργισθήσομαι, ἀ. ὀργίσθην, πρκ. ὄρ-
γισμαι. Ῥηματ. ὀργιστέον.

ὀρέγω (ἀπλώνω τὰς χεῖρας), μ. [ὀρέξω], ἀ. ὄρεξα. Μέσ. ὀρέ-
γομαι, π. ὀρεγόμην, μ. ὀρέξομαι, ἀ. παθ. (μὲ σημασ. μέσ. διαθέσ.)
ὀρέχθην καὶ μέσ. ἀ. ὀρεξάμην. Ῥηματ. ὀργυιά.

ὀρθόω-ῶ (ὀρθός. στήνω ὀρθόν), μ. ὀρθώσω, ἀ. ὄρθωσα. τοῦ δὲ

ἐπικνωρθῶ ἐπηνώρθωσα με διπλῆν αὔξησην, πρκ. ὄρθωακ. Μέσ. κχι Πκθ. ὀρθούμαι, π. ὠρθούμην, ἀ. ὠρθώθην, πρκ. ὄρθωμαι. Ῥηματ. (κκτ)ὄρθωμαι, (δι)ὄρθωσις, (ἀδι)ὄρθωτος.

ὀρίζω (ὄρος. βάλλω ὄρια, διαχωρίζω), π. ὄριζον, μ. ὄριῶ, ἀ. ὄρισσα, πρκ. ὄρικα, ὑπ. ὠρίκειν. Πκθ. κχι Μέσ. ὀρίζομαι, π. ὠρίζομαι, μ. ὄρισθήσομαι, ἀ. ὠρίσθην, μέσ. μ. ὄρισσομαι, ἀ. ὠρισάμην, πρκ. ὄρισμαι, ὑπ. ὠρίσμην. Ῥηματ. ὄρισμα, ὄρισμός, ὄριστεόν.

ὀρμάω-ῶ (ὄρμη. θέτω εἰς κίνησιν, παροτρύνω), π. ὄρμων, μ. ὄρμήσω, ἀ. ὄρμησα, πρκ. ὄρμηκα. Μέσ. ὀρμῶμαι, π. ὠρμάωμην, μ. ὄρμήσομαι, ἀ. πκθ. (με σημασίαν μέσης διαθέσεως) ὠρμήθην, πρκ. ὄρμημαι, ὑπ. ὠρμήμην. Ῥηματ. (παρ)ὄρμησις, ὄρμητήριον.

ὀρμέω-ῶ (ὄρμος. εἶμι ἀραγμένος), π. ὄρμεον-ὄρμου, μ. ὄρμήσω, ἀ. ὄρμησα, πρκ. ὄρμηκα, ὑπ. ὠρμήκειν. Μέσ. ὀρμέομαι-οῦμαι, μ. ὄρμήσομαι, ἀ. παθ. ὠρμήθην, πρκ. ὄρμημαι, ὑπ. ὠρμήμην.

ὀρμιζω (ὄρμος, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον), π. ὄρμιζον, ἀ. ὄρμισα. Πκθ. ὀρμιζομαι, π. ὠρμιζομαι, μ. ὄρμισομαι, ἀ. ὠρμισάμην, ἀ. πκθ. (με σημασίαν μέσ. διαθέσεως) ὠρμισθην.

ὀρύττω (ὀρύχτω. σκάπτω), π. ὠρυττον, μ. ὀρύξω, ἀ. ὠρυξα. Πκθ. ὀρύττομαι, π. ὠρυττόμην, μ. ὀρυχθήσομαι, ἀ. πκθ. ὠρύχθην, πρκ. (με ἀττικὸν ἀνχιδιπλασιασμόν) ὠρώρυγμαι, ὑπ. ὠρώρυκτο. Ῥηματ. ὄρυγμα, διῶρυξ, ὄρυκτός, ὄρυκτέον.

ὀρχέομαι-οῦμαι (ὄρχος. ἀποθετ. ἐνεργητ. χορεύω), π. ὠρχοῦμαι, μ. ὀρχήσομαι, ἀ. ὠρχησάμην. Ῥηματ. ὄρχησις, ὀρχηστής, ὀρχήστρα.

ὀσφραίνομαι (ὀσφράννομαι, ἀποθετ. ἐνεργ. διαθ. μυρίζομαι), μέσ. ἀόρ. β'. [ὀσφρόμην]. Ῥηματ. ὀσφρησις, [ὀσφραντός].

ὀφείλω (ὀφέλλω. χρεωστῶ), π. ὤφειλον, μ. ὀφείλῃσω, ἀ. ὠφείλῃσα, ἀόρ. β'. ὠφελον, ὑπ. ὠφειλήκειν. Πκθ. ὀφείλομαι, π. ὠφειλόμην, ἀόρ. παθ. μετοχῆς ὀφειληθεῖσα. Ῥηματ. ὀφείλημα.

ὀφθαλμικάνω (θέμ. ὀφλ. μετὰ προσφύμακτος ισκα καὶ αν. καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον), π. ὠφλίσκωνον, μ. ὀφλήσω ἀόρ. β'. ὠφλον, πρκ. ὠφληκα, ὑπ. ὠφλήκειν. Πκθ. πρκ. ὠφλημένος. Ῥηματ. ὠφλημα.

ὀχέω-ῶ (ὄχος. φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχήματος), μόνον ὁ ἐνεστώς. Μέσ. ὀχούμαι (=φέρομαι ἐπὶ ὀχήματος) καὶ π. ὠχούμην. Ῥηματ. ὀχημα, ὄχησις, ὀχετός.

Π

παιανίζω (παιάν ὕμνος) ψάλλω παιάνα, π. ἐπαιάνιζον, ἀ. ἐπαιάνισα.

παιδεύω (παῖς. διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα), π. ἐπαιδεύον μ. παιδεύσω, ἀ. ἐπικίδευσα, π. πεπκίδευσκα. Παθ. καὶ Μέσ. παιδεύομαι, π. ἐπαιδευόμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) παιδεύτομαι, π. μ. παιδευθήσομαι, ἀ. ἐπικιδεύθη, καὶ μέσ. ἐπαιδευσάμην, πρκ. πεπακίδευσμαι, ὑπ. ἐπεπαιδευόμην. Ῥηματ. παίδευμα, παίδευσις, παιδεία, παιδευτής, παιδευτός, (ἀ)παιδευτος, παιδευτέον.

παίζω (παῖδjω), π. ἔπαιζον, μ. ὄρω. παιζοῦμαι, ἀ. ἔπαιξα, παθ. πρκ. πέπαισομαι. Ῥηματ. παιδιά, παίγιον, (συμ)παίστωρ, παίκτης, παικτέον, παιστός, παιστέον.

παίω (κυτιπῶ), π. ἔπαιον, μ. παίσω, ἀ. ἔπαισα, πρκ. πέπαικα. Παθ. καὶ Μέσ. παίομαι, π. ἐπαιόμην, ἀ. ἐπαισάμην. Ῥηματ. (ἀνά)παιστος.

παλαίω (πάλη), π. ἐπάλοιον, ἀ. ἐπάλοισα. Ῥημ. πάλαισμα, παλκιστής, παλαίστρα.

πάλλω (πάλλω. σείω, κινῶ), παθ. πάλλομαι (μόνον ὁ ἐνεστώς). Ῥηματ. παλμός.

παραινῶ (συμβουλεύω), ἴδ. αἰνέω -ῶ.

παρακελεύομαι ἀποθετ. ἐνεργητ. ἴδ. κελεύω.

παραιτέομαι-οὔμαι (ἀποθ. μέσον. παρακαλῶ), π. παρητούμην, μ. παραιτήσομαι, ἀόρ. παρητησάμην. Ῥηματ. παραιτήσις, παραιτητός, (ἀ)παραίτητος.

παραμυθέομαι -οὔμαι (ἀποθετ. μέσον. παρηγορῶ). ἴδ. μυθέομαι -οὔμαι. Ῥηματ. παραμυθία, παραμύθιον, (εὐ)παραμύθητος, παραμυθητέον.

παρᾶνομέω -ῶ (παράνομος. κάμνω τι παράνομον), π. παρενόμουν, ἄορ. παρενόμῃσα, πρκ. παρᾶνενόμῃκα, ὑπ. παρᾶνενομήκειν. Παθητ. παρᾶνομοῦμαι, ἄορ. παρενομήθην, πρκ. παρᾶνενόμῃμαι. Ῥηματ. παρᾶνόμῃμα, παρᾶνόμῃσις.

παρᾶσκευάζω (παρᾶσκευή. ἐτοιμάζω), π. παρᾶσκευάζον, μ. παρᾶσκευάσω, ἄ. παρᾶσκεύασα, πρκ. παρᾶσκεύακα, ὑπ. παρᾶσκευάκειν. Παθητ. κλι Μῆσ. παρᾶσκευάζομαι, π. παρᾶσκευαζόμενην, μέλ. παρᾶσκευάσομαι, παθ. παρᾶσκευασθήσομαι, ἄορ. παρᾶσκευσάμην, παθ. παρᾶσκευάσθην, πρκ. παρᾶσκεύασμαι, ὑπ. παρᾶσκευάσμην, τετελ. μέλ. παρᾶσκευασμένος ἔσομαι. Ῥηματ. παρᾶσκεύασμα, παρᾶσκευαστός, παρᾶσκευαστέον, παρᾶσκευαστικός.

παρᾶοινέω -ῶ (πάροιος. ἀτακτῶ μεθύων, ὑβρίζω),* π. με διπλῆν αὐξῆσιν ἐπαρώνουν, ἄ. ἐπαρώνῃσα, πρκ. πεπαρώνῃκα, Παθητ. παρᾶοινοῦμαι. ἄ. ἐπαρῶνήθην, πρκ. [πεπαρῶνήμαι]. Ῥηματ. παρᾶοινημα.

παρᾶρρησιάζομαι (παρᾶρρησία. ἀποθετ. μέσ. μετὰ παρᾶρρησίας ἑμιλώ), π. ἐπαρᾶρρησιάζομένην, μ. παρᾶρρησιάζομαι, ἄορ. ἐπαρᾶρρησιάζομαι, πρκ. πεπαρᾶρρησιάζομαι καὶ μετοχ. τὰ πεπαρᾶρρησιασμένα (μετὰ παρᾶρρησίας εἰρημένα).

πάσχω (αὐτοπ. παθητ.), π. ἔπασχον, μέλ. πείσομαι, ἄ. ἔπασθον, πρκ. πέπονθα, ὑπ. ἐπεπόνθειν, τετελ. *μέλλ. πεπονθῶς ἔσομαι. Ῥηματ. πάθος, πένθος.

πατάσσω (κτυπῶ), ἄ. ἐπάταξα. Ῥηματ. πάταγος, πάταγμα.

παύω, π. ἔπαυον, μ. παύσω, ἄ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα. Παθητ. καὶ Μῆσ. παύομαι, π. ἐπαυόμενην, μ. παύσομαι, παθ. μ. παυθήσομαι, ἄ. ἐπαυσάμην, παθ. ἐπαύσθην (καὶ ἐπαύθην), πρκ. πέπαυμαι, ὑπ. ἐπεπαύμην. Ῥημ. παῦλα, (ἀνά)παυσις, (ἄ)παυστος, παυστέον, (ἀνα)παυτήριος.

παχύνω (παχύς. κάμνω τι παχύ), π. ἐπάχυνον, μ. παχυνῶ, ἄ. ἐπάχυνα. Παθ. καὶ Μῆσ. παχύνομαι, π. ἐπαχυνόμενην, μ. παχυνθήσομαι, ἄ. ἐπαχύνθην, πρκ. πεπάχυσμαι. Ῥηματ. πάχυνσις.

πεῖθω, π. ἔπειθον, μ. πείσω, ἄορ. ἔπεισα, πρκ. πέπεικα (μεταδικτικός) καὶ πέποιθα (ἀμετάβ.) ὑπ. ἐπεπείκειν καὶ ἐπεποίθειν. Παθ.

κχι Μέσον πείθομαι π. ἐπειθόμεν, μ. πείσομαι, παθ. πεισθήσομαι, ἀόρ. β' ἐπιθόμεν, παθ. ἐπέισθην, πρκ. πέπεισμαι, ὑπ. ἐπεπέισμην, τετελ. μ. πεπεισμένος ἔσομαι. Ῥηματ. πίστις, πειθῶ, πιθανός, (εὖ)-πειστος, δύσπειστος, πειστέον.

πεινῶ (πεῖνα). πεινάεις πεινῆς, π. ἐπείνων, ἐπείναες -ης, μέλλ. πεινήσω, ἀ. ἐπείνησα, πρκ. πεπείνηκα. Ῥηματ. [πειναλέος].

πειράω-ῶ (πεῖρα, λαμβάνω πεῖραν, δοκιμάζω), π. ἐπείρων, μ. πειράσω, ἀ. ἐπείρασα. Μέσ. κχι Παθ. πειρῶμαι, π. ἐπειρώμεν, μ. πειράσομαι, ἀ. παθ. (μὲ σημασ. μέσ. διαθ.) ἐπειράθην, μέσ. ἀ. ἐπιρασάμην, πρκ. πεπείραμαι. Ῥημ. πείρασις, (ἀ)πείρατος. περατέον.

πέμπω (στέλλω), π. ἔπεμπον, μ. πέμψω, ἀ. ἔπεμψκ, πρκ. πέπομφκ, ὑπ. ἐπεπόμφειν. Παθ. κχι Μέσ. πέμπομαι, π. ἐπεμπόμεν, μ. πέμψομαι, παθ. πεμφθήσομαι, μέσ. ἀ. ἐπεμφάμην, παθ. ἐπέμφθην, πρκ. μὲ ἀποβολήν ἑνός (τοῦ μεσαίου) μ. πέπεμμαι—πέπεμμαι, πέπεμψι, πέπεμπται. πρβλ. κάμπτω. ὑπ. ἐπεπέμμην. Ῥημ. πομπή, πομπός, πομπεύς, πέμψις, πεμπτός, πεμπτέον.

πενθέω-ῶ (πένθος. ἔχω πένθος), π. ἐπένθουν, μ. πενήθσω, ἀόρ. ἐπένθισα. Παθ. πενθοῦμαι. Ῥηματ. πένθημα, πενήθμων.

πένομαι (ἀποθετ. μέσ. εἶμαι πτωχός), π. [ἐπενόμεν]. Ῥηματ. πόνος, πενέστης.

[**πέπρωται**] (εἶναι πεπρωμένον, δεδομένον, ἀπὸ τὴν μοῖραν, [εἶμκρτσι] ἰδ. μείρομαι), πρκ. ἀχρήστου ῥήματος. μετοχ. τὸ πεπρωμένον, ἀ. β' ἔπορον, ἀπαρέμφ. πορεῖν.

περαίνω, (περάννω. τελειώνω τι), π. ἐπέραρινον, μέλ. περανῶς ἀόρ. ἐπέραρνα. Παθητ. περαρίνομαι, π. ἐπεραρινόμεν, ἀόρ. ἐπεράνθην, μέσ. μ. περανοῦμαι, ἀόρ. ἐπερανάμην. Παθητ. πρκ. πεπέρασμαι. Ῥηματ. [(ἀ)πέραρνος].

περάω -ῶ (πέρα. διαβαίνω, περνῶ), μ. περάσω, ἀόρ. ἐπέρασα, πρκ. πεπέρακα.

περαιώω-ῶ (πέρας), π. ἐπερακίον -ουν, μ. περαιώσω, ἀόρ. ἐπεραιώσα. Μέσ. περακίσομαι -οῦμαι, π. ἐπερακισόμεν -ούμην, μ. περαιώσομαι, ἀόρ. ἐπερακιώθην, πρκ. πεπεραιώμαι, ὑπ. ἐπεπερακιώμην. Ῥηματ. (δικκ)περακίσις.

πετάννυμι, πάντοτε σύνθετος, ἀναπετάννυμι (ἀνοίγω), π. ἀνεπεταννύμην, πρκ. ἀναπέπταμαι.

πέτομαι (ἀποθ. μέσ. πετώ), π. [ἐκετόμην], μ. πτήσομαι, ἀόρ. 6' ἐπτόμην. ὑπ. πτώμαι. ἀπαρέμφ. πτέσθαι, μετοχή πτόμενος καὶ πτάμενος. Ῥηματ. πτερόν, πτέρυξ, πτήμα, πτήσις πτηνός.

πήγνυμι (πάγος. ἐμπήγω, πήζω), καὶ πηγνύω, μ. [πήζω], ἀόρ. ἔπηξα. Παθ. καὶ Μέσ. πήγνυμαι, π. ἐπηγνύμην, παθ. μ. 6' παγήσομαι, ἀ. ἐπάγην, καὶ μέσ. ἐπηξάμην, παρ. 6' πέπηγα, ὑπ. ἐπεπήγειν. Ῥηματ. πῆγμα, πῆξις, πηκτός.

πηδάω-ῶ, π. ἐπήδων, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) πηδήσομαι. ἀ. ἐπήδησα, πρκ. πεπήδηκα, ὑπ. ἐπεπηδήκειν. Ῥηματ. πῆδημα, πῆδησις.

πιέζω (πιέδῃω. ζουλῶ, στενοχωρῶ), π. ἐπίεζον, ἀ. ἐπίεσα. Παθ. πιέζομαι, π. ἐπιεζόμην, ἀ. ἐπίεσθην.

πίμπλυμι (πλα πλε (ἔμπλεως) μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασιασμοῦ. γεμίζω), συνήθως σύνθ. μετὰ τῆς ἐν (ἐμ)πίμπλυμι, κατὰ τὸ ἴστημι, π. ἐνεπίμπλην, μ. ἐμπλήσω, ἀόρ. ἐνέπλησα, πρκ. ἐμπέπληκα. Παθ. καὶ Μέσ. ἐμπίμπλαμαι, π. ἐνεπιμπλάμην, μ. ἐμπλησθήσομαι, μέσ. [ἐμπλήσομαι], ἀόρ. ἐνεπλήσθην, μέσ. ἐνεπλησάμην, πρκ. ἐμπέπλησμαι. Ῥηματ. πλῆθος, πληθύς, πλησμονή, πληθώρα, πλημμύρα, (ἄ)πληστος, (ἐμ)πληστέος.

πίμπρημι (πρα μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ. καίω), συνήθως σύνθετον ἐμπίμπρημι, κατὰ τὸ ἴστημι, π. ἐνεπίμπρην, μ. ἐμπρήσω, ἀ. ἐνέπρησα. Παθ. ἐμπίμπραμαι, ἀ. ἐνεπρήσθην, πρκ. [ἐμπέπρησμαι], Ῥημ. πρήσμαι, ἐμπρησμός, πρήσις, πρηστήρ.

πίνω π. ἔπινον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργ. σημασι.) πίομαι. πρβλ. ἐσθίω, ἔδομαι. ἀόρ. 6' ἔπιον. προστακτ. πίθι, πιέτω), πρκ. πέπωκα. Παθ. [πίνομαι], π. ἐπινόμην, ἀόρ. ἐπόθην, πρκ. πέποται. Ῥηματ. πότος, πόσις, πῶμα, πότης ποτήριον, ποτόν, (ἄ)ποτος ποτέον.

[**πιπράσκω**] (πωλῶ), πρκ. πέπρακα, ὑπ. ἐπεπράκειν ὁ μέλλων καὶ ὁ ἀόρ. ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ ἀποδώσομαι καὶ ἀπεδόμην. Παθητ. πιπράσκομαι τετελ. μ. πεπράσομαι, ἀ. ἐπράσθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπ. ἐπεπράμην. Ῥημ. πρᾶσις, πρατήρ, (ἄ)πρατος, πρατέος.

πίπτω (θέμ. πετ. καὶ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλασ. πιπετ—πιπτ), π. ἐπιπτον, μ. πεσοῦμαι, ἀόρ. β. ἔπεσον (ἔπετον), πρκ. πέπτωκα, ὑπ. ἐπεπτώκεν. Ῥηματ. πτώμα, πτώσις.

πλανάω-ῶ (πλάνη. ἀπκτώ), π. ἐπλάνων, πρκ. πεπλάνηκα. Παθ. καὶ Μέσ. πλκνώμαι, π. ἐπλκνώμην, μ. πλκνήσομαι, ἀ. παθ. (μὲ μέσην σημασ.) ἐπλκνήθην, πρκ. πεπλκνήμαι. Ῥηματ. πλκνήεις, πλκνής, πλκνήτος, (ᾗ)πλκνής, πλκνήτεον.

πλάττω (πλατῶ· μορφώνω, σχηματίζω), π. ἔπλαττον, ἀόρ. ἔπλασα. Παθ. καὶ Μέσ. πλάττομαι, π. ἐπλάττομαι, μέσ. ἀ. ἐπλάσμαι, παθ. ἐπλάσθην, πρκ. πέπλασμα. Ῥημ. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, (εὔ)πλαστος.

πλέκω, ἀ. ἐπλεξ. Παθ. καὶ Μέσ. πλέκομαι, π. ἐπλεκόμην, ἀ. παθ. ἀ' ἐπλέχθην, καὶ β' (μὲ παθ. καὶ μέσ. σημασ.) ἐπλάκην, μὲ τροπὴν τοῦ εἰς α. πρβλ. κλέπτω—ἐκλάπην· πρκ. πέπλεγμαι. Ῥηματ. πλέγμα, πλοκή, πλεκτός, πλεκτάνη, [πλόκαμος].

πλεονεκτέω-ῶ (πλεονέκτης· ἔχω περισσότερον τοῦ δικαίου), π. ἐπλεονέκτου, μ. πλεονεκτήσω, ἀ. ἐπλεονέκτησα, πρκ. πεπλεονέκτηκα, ὑπ. ἐπεπλεονεκτήκειν. Παθητ. πλεονεκτοῦμαι, π. ἐπλεονεκτούμην, μ. πλεονεκτηθήσομαι, μέσ. (μὲ παθ. σημασίαν) πλεονεκτήσομαι (Πλάτ.), ἀόρ. ἐπλεονεκτήθην, πρκ. πεπλεονέκτημαι, ὑπ. ἐπεπλεονεκτήμην. Ῥηματ. πλεονεκτήμα. πλεονεκτήειν.

πλήττω (πλήγῃ· πκίω, τύπτω, ἵκτυπῶ), π. ἐπληττον, (ἔπαιον, ἔτυπτον), μ. πλήξω (πκίσω, τυπτήσω), ἀ. ἐπληξα, (ἔπαισα, ἐπάταξα), πρκ. (μὲ ἐνεργητ. σημασ.) πέπληγα. Παθ. καὶ Μέσ. πλῆττομαι, τύπτομαι, π. ἐπληττούμην, ἐτυπτούμην, μέλ. β' πληγήσομαι ἐν συνθ. (ἐκ)πληγήσομαι, ἀ. β'. ἐπλήγην, ἐν συνθ. (κατ)επλήγην, πρκ. πέπληγα, ὑπ. ἐπεπλήγην, τετελ. μ. πεπλήξομαι. Ῥηματ. πληγή, (ἔκ)πληξίς, (ἐπί)πληξίς, (ἐκ)πληκτικός, (κατ)πλήξ, (παρ)πλήξ, (ᾗ)πληκτος, (ἀπό)πληκτος, (κατ)πληκτέον.

πλουτίζω (πλοῦτος· κάμνω τινὰ πλούσιον), μ. πλουτιῶ, ἀ. ἐπλούτισα, πρκ. πεπλούτισα. Παθ. καὶ Μέσ. πλουτίζομαι, τὸ δὲ πλουτέω-ῶ εἶναι ἀμετάβητον (γίνομαι πλούσιος).

πλύνω, μ. πλυνῶ, ἄ. ἔπλυνα. Παθ. πρκ. πέπλυμαι, ἄ. [ἐπλύ-
θη]. Ῥηματ. πλύμα, πλύσις, πλυτέον, πλύτης, πλυντήρ, πλυν-
τήριον, (ἐκ)πλυτος, πλυντικός.

πνέω (φυσῶ), πνέεις-πνεῖς, πνέει-πνεῖ. πνεῖτε. π. ἔπνεον, ἔπνεις,
ἔπνει, ἔπνεῖτε. ἄ. ἔπνευσα, πρκ. πέπνευκα. Παθ. διαπνέομαι, πνεῖ-
ται. μετ. (κατα)πνεύμενος (Πλάτ.). Ῥημ. πνεῦμα, πνεύμων, πνοή,
πνεῦσις, πνεύστης.

πνίγω, ἄ. ἔπνιζα. Παθ. καὶ Μέσ. πνίγομαι, π. ἐπνιγόμεν, ἄ. ῥ'.
παθ. ἐπνίγην. Ῥημ. πνίγος, πνιγμός, πνίξις, πνικτός.

ποθέω-ῶ (πόθος. ἐπιθυμῶ), π. ἐπόθουν, μ. ποθήσω καὶ ποθή-
σομαι, ἄ. ἐπόθησα. Παθ. ποθοῦμαι. Ῥηματ. [ποθητός].

ποιέω-ῶ (κάμνω), π. ἐποίουν, μ. ποιήσω, ἄ. ἐποίησα, πρκ.
πεποίηκα, ὑπ. ἐπεποιήκειν. Παθ. καὶ Μέσ. ποιοῦμαι, π. ἐποιούμεν,
μ. ποιήσομαι, παθ. ποιηθήσομαι, μέσ. ἄ. ἐποιησάμην, ἄ. παθ. ἐ-
ποιήθην, πρκ. πεποίημαι, ὑπ. ἐπεποιήμην. Ῥηματ. ποίημα, ποίη-
εις, ποιητής, ποιητός, ποιητέον.

ποικίλλω (ποικίλλω. κάμνω ποικίλον, κεντῶ), ἄ. ἐποίκιλα.
Παθ. ποικίλλομαι, πρκ. πεποίκιλμαι. Ῥηματ. ποίκιλμα, ποίκιλις,
ποικιλτής, ποικιλτέον.

ποιμαίνω (ποιμάνω. βόσκω), π. ἐποίμαινον. Παθ. ποιμαίνο-
μαι. Ῥηματ. [ποιμάνσις, ποιμάντωρ].

πολεμέω-ῶ (πόλεμος. κάμνω πόλεμον), π. ἐπολέμουν, μ. πο-
λεμήσω, (ἐφετικὸν πολεμησεῖω), ἄ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμηκα.
Παθ. πολεμοῦμαι, π. ἐπολεμούμην, μέσ. μ. (μὲ παθητικὴν σημα-
σίαν) πολεμήσομαι, ἄ. παθ. ἐπολεμήθην, πρκ. πεπολέμημαι, τετελ.
μ. πεπολεμήσομαι. Ῥηματ. (δυσ)πολέμητος, πολεμητέον.

πολιορκέω-ῶ (πόλις-ἔρκος), π. ἐπολιόρκουν, μ. πολιορκήσω,
ἄ. ἐπολιόρκησα. Παθ. πολιορκοῦμαι, π. ἐπολιορκούμεν, μέσ. μ. (μὲ
παθητικὴν σημασίαν) πολιορκήσομαι (καὶ παθ. πολιορκηθήσομαι),
ἄ. παθ. ἐπολιορκήθην, πρκ. πεπολιόρκημαι. Ῥηματ. πολιορκησις,
πολιορκητέος, πολιορκητής.

πολιτεύω (πόλις. εἶμαι πολίτης), π. ἐπολίτευον, μ. πολι-
τεύσω, ἄ. ἐπολίτευσα. Μέσ. καὶ Παθ. πολιτεύομαι, π. ἐπολιτευό-

μην, μ. πολιτεύσομαι, ἀ. ἐπολιτευσάμην, παθ. ἀ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσεως) ἐπολιτεύθην, πρκ. πεπολίτευμαι. Ῥηματ. πολίτευμα, πολιτεία, [πολιτευτής].

πονέω-ῶ (πόνος. πονῶ, κοπιᾶζω), π. ἐπόνουν, μ. πονήσω, ἀ. ἐπόνησα, πρκ. πεπόνηκα, ὑπ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ Παθ. πονοῦμαι, π. ἐπονούμην, ἀ. ἐπονησάμην, παθ. ἀ. ἐπονήθην, πρκ. πεπόνημαι, ὑπ. ἐπεπονήμην. Ῥηματ. [πόνημα], (δικα)πόνημα, πονητέον.

πορεύομαι (πόρος. ἀποθ. μέσον), π. ἐπορεύομην, μ. πορεύσομαι, ἀ. παθ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) ἐπορεύθην, πρκ. πεπόρευμαι. Ῥηματ. πορεία, πορεύσιμος, πορευτέον, (δυσ)πόρευτος.

πορθέω-ῶ (κυριεύω διὰ πολιορκίας), π. ἐπόρθουν, μ. πορθήσω, ἀ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα. Παθ. πορθοῦμαι, π. ἐπορθούμην, πρκ. πεπόρθημαι. Ῥηματ. (ἀ)πόρθητος.

πορίζω (πόρος. προμηθεύω), π. ἐπόριζον, μ. ποριῶ, ἀ. ἐπόρισκα, πρκ. πεπόρικα. Μέσ. καὶ Παθ. πορίζομαι, π. ἐπορίζομην, μ. ποριοῦμαι, ἀ. ἐπορισάμην, πρκ. (μὲ παθητικὴν καὶ μέσσην σημασίαν) πεπόρισμαι, ὑπ. ἐπεπορίσμην. Ῥηματ. πόρισμα, ποριστής, ποριστικός.

πραγματεύομαι (ἀποθ. μέσον. ἀσχολοῦμαι εἰς τι), π. ἐπραγματευόμην, ἀ. ἐπραγματευσάμην, ἀ. παθ. (μὲ ἐνεργητ. σημασίαν) ἐπραγματεύθην, πρκ. πεπραγματεύμαι. Ῥηματ. πραγματεία.

πράττω (πράξιω), π. ἐπραττον, μ. πράξω, ἀ. ἐπραξα, πρκ. πέπραχα (μεταβατ.) καὶ β'. πέπραγα (ἀμετάβ.), ὑπ. ἐπεπράχην καὶ β'. ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ Παθ. πράττομαι, π. ἐπραττόμην, μ. πράξομαι, παθ. πραχθήσομαι, ἀ. ἐπραξάμην, παθ. ἐπράχθην, πρκ. πέπραγμα, ὑπ. ἐπεπράγμην, τετελ. μ. πεπράξομαι. Ῥημ. πράγμα, πράξις, πράκτωρ, (ἀ)πρακτος, πρακτέος, πρακτέον.

πραῦνω (πραῦς. ἡμερώνω), π. ἐπραῦνον, μ. πραῦνῶ, ἀ. ἐπραῦνα. Παθ. πραῦνομαι, ἀ. ἐπραῦνθην. Ῥηματ. (κατα)πραῦντικός.

πρέπω (δικ)πρέπω, διακρίνομαι), π. ἔπρεπον, μ. πρέψω, ἀ. ἔπρεψα. καὶ τριτοπροσώπως πρέπει καὶ πρέπον ἐστί, π. ἔπρεπε καὶ πρέπον ἦν.

προσβεύω (πρέσβυς. εἶμαι πρεσβύτης, στέλλομαι πρεσβευτής, τιμῶ, φρονῶ), π. ἐπρέσβευον, μ. πρεσβεύσω, ἄ. ἐπρέσβευσα, πρκ. πεπρέσβευκα, ὑπ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. καὶ Παθ. πρεσβεύομαι, (= πέμπω πρέσβεις καὶ παθ. πέμπομαι πρεσβευτής), π. ἐπρεσβεύω-μην, μ. πρεσβεύσομαι, ἄ. ἐπρεσβευσάμην, πρκ. πεπρέσβευμαι. Ῥημ. πρεσβεῖα, πρέσβευσις, πρεσβευτής.

προθυμοῦμαι (πρόθυμος. ἀποθ. μέσον. εἶμαι πρόθυμος), π. προθυμούμην, μ. προθυμήσομαι, παθ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσεως) προθυμηθήσομαι, ἄ. προθυμήθην. Ῥηματ. προθυμητέον.

προξενέω-ῶ (εἶμαι πρόξενος, γίνομαι αἰτίος τινος), π. προξένουν, ἄ. προξένησα. Ῥηματ. προξένησις, προξενητής.

προοιμιάζομαι (προοίμιον. ἀποθετ. μέσον. προτάσσω ἐν εἴδει προοιμίου), μ. προοιμιάσομαι, ἄ. ἐπροοιμιασάμην.

προσδοκάω-ῶ (περιμένω, ἐλπίζω), π. προσεδόκων, ἄ. προσεδόκησα. Παθ. προσδοκῶμαι, π. προσεδοκώμην, ἄ. προσεδοκήθην. Ῥηματ. προσδόκημα, προσδοκία, προσδύκιμος, (ἄ)προσδόκητος, προσδοκητέος.

προσकुνέω-ῶ (κυ(νέ)ω μὲ πρόσφυμα νε), π. προσεκύνουν, μ. προσκυνήσω, ἄ. προσεκύνησα. Παθ. προσκυνοῦμαι.

προσποιέομαι-οῦμαι (ἀποθ. μέσ. ὑποκρίνομαι), π. προσεποιούμην, μ. προσποιήσομαι, ἄ. προσεποιησάμην, πρκ. προσπεποιήμην, ὑπ. προσπεποιήμην. Ῥηματ. προσποίημα, προσποίησης, προσποιητός.

προφασίζομαι (πρόφασις. ἀποθ. μέσον. εὐρίσκω πρόφασιν), π. προφασιζόμην, μ. προφασιοῦμαι, ἄ. προφασισάμην καὶ παθ. προφασίσθην. Ῥηματ. (ἄ)προφασιστος, προφασιστέον.

πταίω (πτάω. σκοντάπτω), μ. πταίσω, ἄ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα. Ῥηματ. πταῖσμα, πταίστης, (ἄ)πταιστος.

πτύδω (πτήχῳ. ζαρώνω ἀπὸ φόβου), π. (ὑπ)έπτησον, ἄ. ἔπτηξα, πρκ. ἔπτηχα. ἐκ τῆς ρίζης πτώσσω (πτωκ) πτωχός (ζαρωμένος ἀπὸ φόβου), πτωχεύω (ἐπταιτῶ).

πτοέω-ῶ (φοβῶ), π. ἐπτέουν, μ. πτοήσω. Παθ. πτοέομαι

-οῦμαι (φοβοῦμαι), π. ἐπτοούμην, μ. πτοηθήσομαι, ἀ. ἐπτοήθην, πρκ. ἐπτόημαι, ὑπ. ἐπτοήμην. Ῥηματ. πτόησις.

πτύσσω (πτύχῳ. διπλώνω), ἀ. ἔπτυξα. Παθ. καὶ Μέσ. πτύσομαι, ἀ. ἐπτύχθην, πρκ. ἔπτυγμαί. Ῥηματ. πτυχή, πτύγμα, πτύξις, (ἀνά)πτυξις, πτυκτός.

πτύω (φτύνω), μέσ. μ. (μὲ ἐνεργ. σημασίαν) [πτύσομαι], ἀ. ἔπτυσσα. Ῥηματ. [πτύσις, πτύχλον], (κατά)πτυστος.

πυνθάνομαι (θέμ. πυθ. κατὰ τὸ μανθάνω. ἀποθ. μέσον. πληροφοροῦμαι), π. ἐπυνθανόμην, μ. πεύσομαι, ἀ. θ'. ἐπυθόμην, πρκ. πέπυσμαι, ὑπ. ἐπεπύσμην. Ῥηματ. πύσις, (ἔμ)πυστος, [πευθήν], πειστέον.

πωλέω-ῶ καὶ ἀποδίδομαι, π. ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἀ. [ἐπώλησα] καὶ ἀπεδόμην, πρκ. πέπρακα, ὑπ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, π. ἐπωλούμην, τετελ. μ. πεπράσομαι, ἀ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπ. ἐπεπράμην. Ῥηματ. πώλημα, πώλησις, πωλητής, πωλητήριον.

P

ῥαθυμῶ-ῶ (ῥάθυμος. εἶμαι ὀκνός. ἀμελῶ), μ. ῥαθυμήσω, ἀ. ἔρραθύμησα, πρκ. ἔρραθύμηκα.

ῥαΐζω (ἀνακλιμβάνω ἀπὸ ἀσθένειαν), μ. ῥάϊσω, ἀ. ἔρραϊσα.

ῥάπτω (ραφ. μὲ πρόσφυμα τ), μ. ῥάψω. Παθ. πρκ. ἔρραμμαι, ἀ. ἔρράφην. Ῥημ. ῥαφή, ῥάμμα, ῥαπτός, ῥάπτης, [(προσ)ραπτέον].

ῥέπω (κλίνω, γέρνω), π. [ἔρρεπον], ἀ. ἔρρεψα. Παθητ. μετοχ. ἔνεστ. μόνον ρεπόμενος. Ῥηματ. ῥοπή, (ἀντί)ρροπος, ῥόπτρον, ῥόπαλον.

ῥέω (τρέχω, ἐπὶ ὑγρῶν), ρεῖς, ρεῖ, ῥέομεν, ρεῖτε, ῥέουσι, π. ἔρρεον, ἔρρεις, ἔρρει, μ. θ'. ῥύησομαι, ἀ. ἔρρευσα καὶ συνήθ. ἔρρῦνη. (ἀπαρέμφ. ῥύησι. μετοχ. ῥυεῖς), πρκ. ἔρρῦηκα, ὑπ. ἔρρυήκειν. Ῥημ. ῥοή, ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥύσις, (ἐπί)ρρευτος, ῥυ(θ)μός, μὲ ἐπένθεμα θ, ρεῖθρον καὶ ἐπίρρ. ῥύδην.

ρήγνυμι (ράγ. ρηγ. με πρόσφυμα νυ. σχίζω), π. ἐρρήγνυν, μ. ρήξω, ἀ. ἔρρηξα, πρκ. (με τροπήν τοῦ η εἰς ω), ἔρρωγα, ὑπ. ἐρρώγειν. πρβλ. ἀρήγω (ἀρωγή). Μέσ. καὶ Παθ. ρήγνυμαι, π. ἐρρηγνύμην, ἀ. ἐρρηξάμην καὶ παθ. ἐρράγην. Ῥηματ. ρήγμα, [ρήξις], ῥώξ, (διαρ)ῥώξ, ῥωγή, ῥωγμὴ καὶ ἐπίρρ. ῥάγδην.

ρίγῶ-ῶ (ρίγος. κρυώνω). ὑποτ. ριγῶ, ριγῶς, ριγῶ. εὐκτ. [ρίγῶν] κατὰ συναίρεσιν τῆς οἰ εἰς ω. ἀπαρέμφ. ριγῶν κατὰ συναίρεσιν τῆς ου εἰς ῶ. μετοχ. ριγῶν ριγῶντος, ριγῶσα. Ῥηματ. ρίγωσις.

ρίπτω καὶ ριπτέω -ῶ, ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτουν, μ. ρίψω, ἀ. ἔρριψα, πρκ. ἔρριφα. Παθ. ρίπτομαι καὶ ριπτοῦμαι. ἀ. ἐρρίφθην καὶ ῥ' ἐρρίφην, πρκ. ἔρριμαι. Ῥημ. ριπή, ρίμμα, ρίψις, ρίψ(ασπις).

[ῥώννυμι] (ἐνδυναμώνω), μ. [ῥώσω], ἀφ. ἔρρωσα. Παθητ. [ῥώννυμαι], ἀ. ἐρρώσθην, πρκ. ἔρρωμαι. προστ. ἔρρωσο (ὕγιαινε). ἀπαρέμφ. ἐρρῶσθαι. μετοχ. ἐρρωμένος (καὶ παραθετ. ἐρρωμενέστερον, ἐρρωμενέστατος). ὑπ. ἐρρώμην. Ῥηματ. ῥώμη, ῥώσις, (ἄ)ρρωστος, (εὐ)ρωστος, ῥωστήρ.

Σ

δαίνω (σαίρω τὴν οὐράν μου, χολακείω), π. ἔσαινον, μ. σανῶ.

δαίρω (σαρώνω), π. ἔσαιρον, μ. σαρῶ, ἀ. ἔσηρα, πρκ. σέσηρα, (περιγελῶ), μετοχ. σεσηρῶς, -υῖα, -ός. Ῥηματ. σάρος, σαρμός.

δάττω (γεμίζω, φορτώνω), π. ἔσαττον, μ. σάξω, ἀ. ἔσαξα καὶ μέσ. ἐσαξάμην. Παθ. πρκ. σέσαγμα. Ῥημ. σάγμα, σάκος, σακτός, σακτήρ. σάκτωρ.

σαλπίζω (θέμ. σαλπίζῃ. σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος), ἀφ. ἐσάλπιγξα. Ῥημ. σαλπιγκτής, σάλπισμα.

δέννυμι (θέμ. σθέσ κατὰ τὸ ἐννυμι, (ἀμφιέννυμι). σθήνω), μ. [σθέσω], ἀ. ἔσθεσα, καὶ ῥ' ἔσθην (με παθ. σημασίαν καθὼς καὶ ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ.), πρκ. ἔσθηκα, ὑπ. ἐσθήκειν. Παθητ. σθέννυμαι, π. ἐσθεννύμην, μέσ. μ. (με παθητ. σημασίαν) σθήσομαι, ἀφ. ἐσθέσθην. Ῥηματ. [σθέσις, (ἄ)σθεστος], σθεστήριος.

δέβω (συστέλλομαι, σέβομαι). Μέσ. σέβομαι, π. έσεβόμην, πκθ. ά. έτέφθην (Πλάτ.). Ῥηματ. σέβεις, σεμνός, σεπτός.

δείω (κουνῶ), π. έσειον, μ. [σεισω], ά. έσεισα. Παθ. και Μέσ. σείομαι, ά. έσεισθην, μέσ. ά. έσεισάμην. Ῥηματ. σεισμός, σεΐμα, σειστός.

δεμνύνω (σεμνός. μεγαλύνω), π. έσέμνυον. Μέσ. σεμνύνομαι (ύπερρηκνεύομαι), π. έσεμνυόμην, ά. έσεμνυάμην.

[**δηκάζω**] (μκνδρίζω), πκθ. άόρ. έσηκάσθην. μετοχ. σηκασθέντες (Ξεν.).

δημαίνω (σημάνω. δίδω σημαίνω), π. έσήμαινον, μ. σημκνῶ, ά. έσήμηνκ. Παθητ. και Μέσ. σημαίνομαι, ά. έσημάνθην, πρκ. σεσήμασκμαι, μ. σημανούμαι, ά. έσημηνάμην. Ῥημ. σήμανσις, [σημασία], σημαντήρ, σημαντήριον, σήμαντρον.

δήπω (σαπίζω), π. [έσηπον], πρκ. σέσηπα, (άμετάβ.). Παθητ. σήπομαι, μ. β' σαπήσομαι, ά. β'. έσάπην. Ῥηματ. σήψις, σαπρός, (ά)σηπτος.

διγάω-ῶ (σιγή. σιωπῶ), π. έσίγων, μέσ.μ. (μέ ένεργητ. σημασίην) [σιγήσομαι], ά. έσίγησα, πρκ. σεσίγηκκ. Παθ. σιγάομαι -ῶμαι, μ. σιγηθήσομαι, ά. έσιγήθην. πρκ. σεσίγημαι. τετελ. μ. σεσιγήσομαι. Ῥηματ. σιγητέον, [σιγηλός].

δίνομαι (άποθ. ένεργητ. βλάπτω), π. έσινόμην, Ῥηματ. σίνις -ιδος (κλέπτης).

διτέω-ῶ (σίτος. τρέφω), π. έσίτουν, ά. έσίτησα, πρκ. σεσίτηκκ. Μέσ. σιτέομαι -ούμαι, π. έσιτούμην. Ῥημ. σίτησις.

διτίζω (σίτος. δίδω τροφήν), π. έσίτιζον, μ. σιτήσω, ά. έσίτισα, πρκ. σεσίτικα, ύπ. έσεσιτίκειν. Παθητ. και Μέσ. σιτίζομαι, (έπι)σιτίζομαι (άποθετ. μέσ. προμηθεύομαι τροφάς), π. έσιτιζόμην, μ. σιτισθήσομαι, ά. έσιτίσθην, μέσ. έσιτισάμην, πρκ. σεσίτισμαι, ύπ. έσεσιτίσμην. Ῥηματ. σίτισμα, σιτισμός, σίτισις, σιτιστός, σιτιστέον.

διωπάω-ῶ (σιωπή. σιωπαίνω), π. έσιώπων, μέσ. μ. (μέ ένεργ. σημασ.) σιωπήτομαι, ά. έσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκκ. Παθ. σιωπῶ-

μαι, μ. σιωπηθήσομαι, ἀ. ἐσιωπήθην καὶ μέσ. ἐσιωπησάμην. Ῥημ. σιωπηρός, [σιωπητέον].

δικάπτω, π. ἔσκαπτον, μ. σκάψω, ἀ. ἔσκαψα, πρκ. ἔσκαφα. Παθ. σκάπτομαι, π. ἐσκαπτόμην, ἀ. β' ἐσκάφη, πρκ. ἐσκαμμαι. μετοχ. τὰ ἐσκαμμένα (ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα εἰς τὸ πένταθλον). Ῥημ. σκαφή, σκάφη, σκάφος, σκαφεύς, σκαφεῖον, [σκαπάνη], σκάμμα, σκαπτέον.

σκεδάννυμι (σκεδασ. σκορπίζω), π. ἐσκεδάννυν, ἀ. ἐσκέδασα. Μέσ. καὶ Παθητ. σκεδάννυμι (καὶ σκίδνυμαι), π. ἐσκεδαννύμην, παθ. ἀόρ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσεως) ἐσκεδάσθην, μέσ. ἀ. ἐσκεδασάμην, πρκ. ἐσκέδασμαι, ὑπ. ἐσκεδάσμην. Ῥηματ. σκεδαστός.

[**σκέλλω**] (σκέλ)ω. ξηραίνω), π. ἔσκελλον, μ. σκελῶ, ἀόρ. β. ἔσκλην (ἀμεταβ.), εὐκτ. σκληίν, ἀπαρέμφ. σκληῖναι, πρκ. ἔσκληκα, ὑπ. ἐσκήκειν. Μέσ. μέλ. σκλήσομαι (πάντοτε συνθέτως). Ῥηματ. σκέλος, σκελετός, σκλημα, σκληρός.

δέκτομαι (ἀποθ. μέσ.), π. ἐσκεπτόμην, μ. σκέψομαι· ἀόρ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἔσκεμμαι, ἔσκεψαι, ἔσκεπται. Ῥηματ. σκεπτός, σκέμμα, σκέψις, σκεπτέον.

σκευάζω (σκευή. (κατ)σκευάζω), π. ἐσκεύαζον, μ. σκευάσω, ἀ. ἐσκεύασα, πρκ. ἐσκεύακα, ὑπ. ἐσκευάκειν. Παθητ. καὶ Μέσ. (δια)σκευάζομαι, π. (παρ)εσκευαζόμην, μ. (παρ)σκευασθήσομαι, μέσ. (παρ)σκευάσομαι, ἀ. (παρ)εσκευασθην, καὶ μέσ. παρεσκευασάμην, πρκ. (παρ)εσκεύασμαι, ὑπ. (παρ)εσκευασμην. Ῥηματ. σκεύασμα, σκεύασις, σκευαστός, σκευαστέον.

σκευωρόομαι -οὔμαι (ἀποθ. μέσον. βραδουροῦ), π. ἐσκευωρούμην, μ. σκευωρήσομαι, ἀ. ἐσκευωρησάμην, πρκ. (παθητικῶς) ἐσκευώρημαι, ὑπ. ἐσκευωρήμην. Ῥηματ. σκευώρημα.

σκηνώω -ῶ (σκήνωσι. στήνω σκηνήν, στρατοπεδεύω), π. ἐσκήνουν, μ. σκηνώσω, ἀ. ἐσκήνωσα, πρκ. ἐσκήνωκα. Μέσ. σκηνοῦμαι, πρκ. ἐσκήνωμαι. Ῥηματ. σκηνωμα.

δικήπτω (ἐπι)σκήπτω, στηρίζω, ἐπιπίπτω, παραγγέλλω), π. ἔσκηπτον, μ. σκήψω, ἀ. ἔσκηψα. Μέσ. σκήπτομαι, (προφασίζομαι),

π. ἐσκηπτόμην, μέσ. μ. σκήψομαι. ἄ. ἐσκηψάμην, πρκ. ἔσκημμαι, παθ. ἄ. ἐσκήφθην. ῥηματ. σκήψις, σκηπτός.

δικιάζω (δικιάς. σκεπάζω μὲ σκιάν), π. ἐσκίαζον, μ. σκιδῶ, ἄ. ἐσκίασα. Παθ. σκιάζομαι, π. ἐσκιαζόμενῃ, πρκ. ἐσκίκομαι. ῥηματ. σκίασμα, σκισμός.

σκοπέω -ῶ (σκοπός. παρατηρῶ), π. ἐσκόπουν, μ. [σκοπήσω]. Μέσ. καὶ Παθ. σκοποῦμαι, π. ἐσκοπούμην, μ. σκέψομαι, ἄ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἔσκεμμαι, τετελ. μ. ἐσκέφομαι. ῥημ. σκέψις, σέμμεμα, (ἄ)σκεπτος, σκεπτός, σκεπτέον.

σκώπτω (περιπικίζω), π. ἔσκωπτον, ἄ. ἔσκωψα. Παθ. σκώπτομαι, π. ἐσκοπτόμην, ἄ. ἐσκώφθην, πρκ. [ἔσκωμμαι], ὑπ. ἐσκώμμην. ῥηματ. σκῶμμα, (φιλο)σκώμμων, σκῶψις, σκώπτης.

σμῶω -ῶ (σφογγίζω), σμῆς, σμῆ, π. ἔσμων, μ. σμήσω, ἄρ. ἔσμησα. Μέσ. σμῶμαι, π. ἐσμώμην, ἄ. ἐσμησάμην. ῥημ. σμῆμα.

σπαράττω (σπαράγγω. καταξερσίζω), π. ἐσπάραττον. ῥηματ. σπάραγμα, σπαραγγμός, σπάραξις.

σπάω -ῶ (τραβῶ, σύρω), π. ἔσπων, ἄ. ἔσπασα, πρκ. ἔσπακκ. Μέσ. καὶ Παθ. σπῶμαι, π. ἐσπώμην, μ. σπάσομαι καὶ παθ. σπασθήσομαι, ἄ. ἐσπασάμην καὶ παθ. ἐσπάσθην, πρκ. ἔσπασμαι. ῥηματ. σπασμός, [σπάσις]. σπάθη, (ἀνά)σπαστος.

σπειράομαι -ῶμαι (σπεῖρα. ἀποθετ. μέσον. κουλουριάζομαι), ἄ. ἐσπειράθην, (συν)εσπειράθην (μὲ σημασίαν μέσ. διαθέσεως), πρκ. ἐσπείραμαι.

σπεῖρω, μ. σπερῶ, ἄ. ἔσπειρα. Μέσ. καὶ Παθ. σπείρομαι, π. ἐσπειρόμην, παθ. ἄ. (μὲ σημασίαν μέσης διαθέσεως) ἐσπάρην, πρκ. [ἔσπαρμαι]. ῥηματ. σπορά, σπορητός, σπόρος, σπέρμα, σπαρτός.

σπένδω (χύνω τι, κάμνω σπονδήν), π. ἔσπενδον, ἄ. ἔσπεισα. Μέσ. σπένδομαι (κάμνω σπονδάς), π. ἐσπενδύμην, μ. σπείσομαι, ἄ. ἐσπείσάμην, πρκ. ἔσπειςμαι, ὑπ. ἐσπείσμην. ῥημ. σπονδή, ἄσπονδος, ἄσπειςτος, σπείστέον.

σπεύδω (βιάζομαι), π. ἔσπευδον, μ. σπεύσω, ἄ. ἔσπευσα, πρκ. [ἔσπευκα]. ῥηματ. σπουδή, σπειςτέον καὶ ἐπίρρ. ἐσπευσμένως.

σπουδάζω (σπουδή. ἀσχολοῦμαι μετὰ σπουδῆς), π. ἐσπούδαζον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργ. σημασίαν) σπουδάσομαι, ἀ. ἐσπούδασα, πρκ. ἐσπούδακα, ὑπ. ἐσπουδάκειν. Πκθ. σπουδάζομαι, πρκ. ἐσπούδαμαι. Ῥηματ. σπούδασμα, σπουδαστής, σπουδαστός, σπουδαστέος, σπουδαστικός.

σταθμάουαι-ῶμαι (στά(θ)μη. ἀποθ. μέσ. ζυγίζω), μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) σταθμήτομαι. Ῥηματ. σταθμητός.

στασιάζω (στάσις. κάμνω στάσιν), π. ἐστασίαζον, μ. στασιάσω, ἀ. ἐστασίασα, πρκ. ἐστασίακα, ὑπ. ἐστασιάκειν. Ῥηματ. στασιασμός, στασιαστής, (ἀντι)στασιώτης (Ξεν.).

στέγω (στεγάζω), π. ἔστεγον. Ῥηματ. στέγη, στέγος.

στείβω (πατῶ), π. ἔστειβον. Πκθ. στείβομαι (Ξεν.), π. ἐστειβόμην, πρκ. ἔστειπται. Ῥηματ. στίβος, στιβάς.

στέλλω (στέλλω. τακτοποιῶ, στέλλω), π. ἔστελλον, μ. στελῶ, ἀ. ἔστειλα, πρκ. ἔσταλκα, ὑπ. ἐστάλκειν. Μέσ. καὶ Παθ. στέλλομαι, π. ἐστελλόμην, μ. ἔ. πκθ. σταλήσομαι, ἀ. ἐστάλην, καὶ μέσ. ἐστελάμην, πρκ. ἔσταλμαι, ὑπ. ἐστάλμην. Ῥηματ. στολή, στόλος, σταλτέον.

[**στενάζω**] (στενάγιω. ἀνκστενάζω), μ. στενάζω, ἀ. ἐστενάξα, Ῥηματ. στεναγμός, στέναγμα, [στενακτός], ἀστενακτος, καὶ ἐκ τοῦ στένω στόνος.

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀγαπῶ), π. [ἔστεργον], μ. στέρξω, ἀ. ἔστερξα. Πκθ. στέργωμαι, ἀ. [ἔστέρχθην]. Ῥηματ. στοργή, (ἄ)στοργος, στερκτέον.

στερέω-ῶ (ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος) καὶ στερίσκω, π. ἐστέρου, μ. στερήσω, ἀ. ἐστέρησα, πρκ. ἐστέρηκα. Πκθ. στεροῦμαι, (στερίσκομαι καὶ στέρομαι), π. ἐστερούμην καὶ ἐστερόμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) στερήσομαι, πκθ. μ. στερηθήσομαι, ἀ. ἐστερήθην, πρκ. ἐστέρημαι, ὑπ. ἐστερήμην. Ῥηματ. στέρησις, [στέρημα], ἀποστερητής.

στεφάνω-ῶ (στέφανος. στεφκνώνω), π. ἐστεφάνουν καὶ ἔστε-

ρον, μ. στεφρνώσω κκι στέψω, ἀ. ἐστεφάνωσα κκι ἔστεψα, πρκ. ἐστεφάνωκα. Μέσ. κκι Πκθ. στεφρνοῦμαι, π. ἐστεφρνούμην, μ. στεφρνωθήσομαι κκι στεφρήσομαι, ἀ. ἐστεφρνώθην κκι ἐστέφρην, μέσ. ἀ. ἐστεφρνωσάμην κκι ἐστεψάμην, πρκ. ἐστεφάνωμαι. Ῥημ. [στεφάνωσις], (ἀ)στεφάνωτος.

στίζω (στιγ. βάλλω στίγμα), π. ἔστιζον, μ. στίζω, ἀ. ἔστιξα. Πκθ. κκι Μέσ. στίζομαι, ἀ. ἐτίχθην, πρκ. ἔστιγμαί. Ῥηματ. στιγμή, στίγμα, στικτός, στικτέον.

στοχάζομαι (στόχος. ἀποθ. μέσον. σκοπεύω, σημεδεύω), π. ἐστοχαζόμην, μ. στοχάσομαι, ἀόρ. ἐστοχασάμην, πρκ. ἐστόχασμαι. Ῥηματ. στοχασμός, στόχαις, στοχαστικός, [στοχαστέον].

στρατεύω (στρατός. ἐκστρατεύω), π. ἐστράτευον, μ. στρατεύσω, ἀ. ἐστράτευσα. Μέσ. στρατεύομαι, π. ἐστρατεύομην, μ. ἀ. ἐστρατευτάμην, κκι πκθ. ἐστρατεύθην (μὲ σημασ. μέσης δικθές.), πρκ. ἐστράτευμαι, ὑπ. ἐστρατεύμην. Ῥηματ. στρατεία, στρατεύμα, στρατεύσιμος, στρατευτέον.

στρατηγέω-ω (στρατὸν—ἄγω. εἶμαι στρατηγός· κκι ἐφετικὸν στρατηγιάω (ἐπιθυμῶ νὰ γίνω στρατηγός), π. ἐστρατήγουν, μ. στρατηγήσω, ἀ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγηκα, τετελ. μ. ἐστρατηγηκώς ἔσομαι. Πκθητ. στρατηγοῦμαι, πρκ. ἐστρατήγημαι. Ῥηματ. στρατήγημα, στρατήγησις, στρατηγητέον.

στρατοπεδεύω (στρατόπεδον. στήνω στρατόπεδον), π. ἐστρατοπέδευον, ἀ. ἐστρατοπέδευσα. Μέσ. στρατοπεδεύομαι, π. ἐστρατοπεδεύομην, μ. στρατοπεδεύσομαι, ἀόρ. ἐστρατοπεδευσάμην, πρκ. ἐστρατοπέδευμαι, ὑπ. ἐστρατοπεδεύμην. Ῥηματ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις.

στρεβλώω-ω (στρέβλη. βασχνίζω διὰ τῆς στρέβλης), μ. [στρεβλώσω], ἀ. ἐστρέβλωσα. Πκθ. στρεβλοῦμαι, μέσ. μ. (μὲ καθ. σημασίαν) στρεβλώσομαι. ἀόρ. ἐστρεβλώθην. Ῥηματ. [στρέβλωσις], στρέβλωμα.

στρέφω (γυρίζω), π. ἔστρεφον, μ. στρέψω, ἀ. ἔστρεψα. Μέσ. κκι Πκθ. στρέφομαι, π. ἐστρεφόμην, μ. στρέφομαι, ἀ. ἐστρεψάμην, πκθ. μ. ὄ' στραφήσομαι, ἀ. (κκι μὲ μέσσην σημασίαν) ἐστράφην

(καὶ ἐστρέφθη), πρκ. ἔστραμμαι, ὑπ. ἐστράμμην. Ῥηματ. στροφή, στροφᾶς -άδος, στρέμμα, στρεπτός, στρεπτέον.

στρώννυμι (στορ. στρώνω), π. ἐστρώννυ α. ἐστόρετα. Παθητ. στρώννυμαι, πρκ. ἔστρωμαι, ἄ. [ἐστρώθη]. Ῥηματ. στρώμα, στρωμνή, (ἄ)στρωτος, στρωτήρ.

συκοφάντέω -ῶ (συκοφάντης. δικθάλλω, κατηγορῶ ψευδῶς), π. ἐσυκοφάντων, μ. συκοφάντησα, ἄ. ἐσυκοφάντησα, πρκ. σεσυκοφάντηκα. Παθ. συκοφαντούμαι, π. ἐσυκοφαντούμην, ἄ. ἐσυκοφάντηθην, πρκ. σεσυκοφάντημαι. Ῥηματ. συκοφάντημα, συκοφάντησις, ἄσυκοφάντητος.

συλλάω -ῶ (σύλη. ξεγυμνώνω, πέρνω ὡς λάφυρον), μ. συλήσω, ἄ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα. Παθ. συλωμαι, ἄ. ἐσυλήθη, πρκ. σεσύλημαι, ὑπ. ἐσεσυλήμην. Ῥηματ. σύλησις.

συλλέγω (συναθροίζω), π. συνέλεγον, μ. συλλέξω, ἄ. συνέλεξα, πρκ. συνείλεχα. Παθητ. καὶ Μέσ. συλλέγομαι, π. συνελεγόμην, μ. συλληθῆσομαι καὶ θ' συλληθήσομαι, ἄ. συνελέχθη καὶ θ' συνελέγη, μέσ. μ. συλλέξομαι, ἄορ. συνελεξάμην, πρκ. συνείλεγμα, ὑπ. συνειλέγμην. Ῥηματ. συλλογή, συλλογεύς, σύλλεξις, συλλεκτός, καὶ ἐπίρρ. συλλέγδην.

συμμαχέω -ῶ (εἶμαι σύμμαχος), π. συνεμάχουν, μ. συμμαχήσω, ἄ. συνεμαχῆσα.

δυνατάω -ῶ ἴδ. ἀπαντάω -ῶ. Ῥημ. συνάντημα, συνάντησις.

συνηγορέω -ῶ (συνήγορος), π. συνηγόρεον -ουν, μ. συνηγορήσω, ἄ. συνηγόρησα, πρκ. συνηγόρηκα, ὑπ. συνηγορήκειν. Ῥηματ. συνηγόρημα, συνηγορητέον.

δυνίημι (ἐννοῶ), ἴδ. ἴημι.

δυσρίττω (συρίγῃω. σφυρίζω), π. ἐσύριττον, μ. [συρίξομαι], ἄ. ἐσύριξα. Ῥηματ. συριγῆ, [σύριγμα], συριγμός.

δύρω, π. ἔσυρον, ἄ. ἔσυρα, πρκ. σέσυρα. Παθ. καὶ Μέσ. σύρομαι, π. ἐσυρόμην ἄ. θ' ἐσύρη, πρκ. σέσυρμαι. Ῥηματ. σύρμα, συρμός, σύρτης, σύρτις -εως, συρτίς -ίδος.

δυδῶνιτέω -ῶ (συντρώγω μέ τινα), π. συνεσίτουν, μ. συσσιτήσω,

ἀόρ. συνεσίτησα, πρκ. συσσεσίτηκα, ὑπ. συνεσεσίτηκειν. Ῥηματ. συσσίτησις.

σφαγιάζομαι (σφάγιον. ἀποθετ. ἐνεργητ. θυσιάζω), π. ἐσφαγιαζόμεν, ἀ. ἐσφαγιασάμην.

σφάλλω (σφάλῃω. κάμνω γὰ παραπατήση τις καὶ πέση), μέλ. σφκλῶ. ἀ. ἐσφηλα. Μέσ. καὶ Παθ. σφάλλομαι (κάμνω σφάλμα). π. ἐσφαλλόμεν, μ. σφκλοῦμαι, καὶ παθ. β' σφκλήσομαι, ἀ. β' (μὲ παθητ. σημασι.) ἐσφάλην, πρκ. ἐσφκλμαι. ὑπ. ἐσφάλμην. Ῥηματ. σφάλμα. σφκλερός, (ἀ)σφκλής, (ἐπι)σφκλής.

σφάττω (σφάγῃω. σφάζω), π. ἐσφκττον καὶ ἐσφαζον, ἀ. ἐσφαζα. Παθητ. σφάττομαι, μ. β' σφαγήσομαι, ἀόρ. β. ἐσφάγην, πρκ. ἐσφαγμαί. Ῥηματ. σφαγή, σφάγιον, [σφαγίς, σφαγεύς].

σφενδονάω -ῶ (σφενδόνη. ῥίπτω διὰ τῆς σφενδόνης), π. ἐσφενδῶν, ἀ. ἐσφενδόνησα. Παθ. [σφενδονῶμαι], π. ἐσφενδονώμην. Ῥηματ. σφενδόνησις, σφενδονήτης.

σφετερίζομαι (σφέτερος. ἀποθετ. μέσον. κάμνω ἰδικόν μου τὸ ξένον πρᾶγμα), ἀ. ἐσφετερισάμην.

σφίγγω, π. ἐσφιγγον, ἀ. ἐσφιγγα. Παθ. πρκ. ἐσφιγμαί μὲ ἀποβολὴν τοῦ β' γ (ἐσφιγγμαι), ἐσφιγγίαι, ἐσφιγγεται. Ῥηματ. σφίγμα, σφίγγεις, σφιγγτός.

σφύζω (κινουῖμαι μὲ παλμούς), π. ἐσφυζον, μ. σφύζω, ἀόρ. ἐσφυζα. Ῥηματ. σφυγμός, σφύγμα, σφύζεις.

σχάζω (σχίζω), π. ἐσχαζον, μ. σχάσω, ἀ. ἐσχασα καὶ μέσ. ἐσχασάμην. Ῥηματ. σχάσμα, σχασμός, σχάσις.

σχετλιάζω (σχέτλιος. ἀγανακτῶ), π. ἐσχετλιάζον, μ. σχετλιάσω, ἀ. ἐσχετλίασα. Ῥηματ. σχετλιασμός, [σχετλιαστικός].

σχίζω (σχίδῃω), π. ἐσχιζον, μ. σχίσω, ἀ. ἐσχισα. Παθ. καὶ Μέσ. σχίζομαι, π. ἐσχιζόμεν, μ. σχισθήσομαι, ἀ. ἐσχίσθην, πρκ. ἐσχισμαι, τετελ. μ. ἐσχισμένος ἔσομαι. Ῥηματ. σχίσις, σχιστός, [σχίσμα].

σχολάζω (σχολή. ἀπρακτῶ, εὐκαιρῶ, κατάγινομαι), π. ἐσχόλαζον, ἀ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα. Ῥηματ. σχολαστής.

σώζω (σῶδ. διατηρῶ, φυλάττω σῶον), π. ἐσῶζον, μ. σώσω, ἀ.

ἔσωσα, πρκ. σέσωχα. ὑπ. ἐσεσώκειν, τετελ. μ. σεσφικώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ Παθ. σφίζομαι, π. ἐσφίζομαι, μέλ. παθ. καὶ μὲ μέσσην σημασίαν σφθήσομαι, ὡς καὶ ὁ ἄ. ἐσώθη. μέσ. μ. (μὲ παθ. σημασ.) σφώσομαι, ἄ. ἐσφάμην. πρκ. σέσωσμαι καὶ σέσωμμαι, ὑπ. ἐσεσώμην καὶ ἐσεσώσμην. Ῥηματ. σῶμα, σωτήρ, σώτειρα, σωστός, (ἄ)σωτος, σῶστης, σῶστρον.

δωφρονέω -ῶ (σῶος-φρήν. εἶμαι σῶφρων), π. ἐσωφρόνου, μ. σωφρονήσω, ἄ. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα. Ῥημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, [σωφρονητέον].

δωφρονίζω (κάμνω τινὰ σῶφρονα), π. ἐσωφρονίζω, μ. σωφρονιῶ, ἄ. ἐσωφρόνισα, πρκ. σεσωφρόνισα, ὑπ. ἐσεσωφρονίσκειν Παθητ. σωφρονίζομαι, π. ἐσωφρονίζομαι, μ. σωφρονισθήσομαι, ἄ. ἐσωφρονίσθη. πρκ. σεσωφρόνισμαι, ὑπ. ἐσεσωφρονίσμην. Ῥηματ. σωφρονισμα, σωφρόνημα, σωφρονισμός σωφρονιστήριον.

T

ταγεύω (ταγός. εἶμι ἄρχων), ἄ. ἐτάγευσα. Παθ. ταγεύομαι. Ῥηματ. ταγεία.

ταλαιπωρέω -ῶ (ταλαίπωρος. ἀμεταβ. κκοκχθῶ.—μεταβ. καταπονῶ, βασανίζω), π. ἐταλαιπώρουν, ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα. Μέσ. καὶ Παθ. ταλαιπωροῦμαι. π. ἐταλαιπωρούμην, ἄ. παθ. (μὲ μέσσην σημασ.) ἐταλαιπωρήθη, πρκ. τεταλαιπώρημαι.

ταμιεύω (ταμίης. εἶμι ταμίης), π. ἐταμίευν, μ. ταμιεύσω, ἄ. ἐταμίευσα. Μέσ. ταμιεύομαι, μ. [ταμιεύσομαι], ἄ. ἐταμιευσάμην, πρκ. τεταμιεύμαι. Ῥημ. ταμιεία, ταμιεῖον, ταμίευμα, (ἄ)ταμίευτος.

ταράττω (ταράχῃ. ἀνκατῶν), π. ἐτάραττον. μ. ταραξῶ, ἄ. ἐτάραξα. Μέσον καὶ Παθ. ταραττομαι, π. ἐταραττόμην, μ. ταραξομαι μὲ παθητ. καὶ μέσσην σημασίαν, ὡς καὶ ὁ ἀόρ. ἐταράχθη, πρκ. τετάραγμα, ὑπ. ἐτεταράγμην. Ῥηματ. ταραχή, ταραχος, (ἄ)τάρακτος.

τάττω (τάχῃ. βάλλω τι εἰς τάξιν), π. ἐταττον, μ. ταξω, ἀόρ. ἐταξα, πρκ. τέταχα, ὑπ. ἐτετάχειν. Μέσ. καὶ Παθ. τάττομαι,

π. ἐταττίμην. μ. τάξιμαι, πθ. ταχθήσομαι, ἀόρ. ἐταξάμην, πκθ. ἐτάχθην καὶ μὲ μέσον σιμασίαν, πρκ. τέταγμα, ὑπ. ἐτετάγμην, τετελ. μ. τετάξομαι. Ῥημκτ. τάγμα, τάξις, ταγός, τακτός, τακτέος.

ταχύνω (ταχύς, τελειώνω ταχέως), π. ἐτάχυνον, ἀ. [ἐτάχυνα]. τὸ δὲ (ἐπι)ταχύνω μεταβατικὸν=βιαζώ.

τείνω (τέννω, τεντώνω), π. ἔτεινον, μ. τενῶ, ἀ. ἔτεινα, πρκ. τέτανα. Πκθ. καὶ Μέσ. τείνομαι, π. ἐτεινόμην, μ. ταθήσομαι, ἀ. ἐτάθην, μέσ. μ. τενοῦμαι, μέσ. ἀ. ἐτεινάμην, πρκ. τέτχημι, ὑπ. ἐτετάμην. Ῥημκτ. τόνος, (σύν)τονος, (ἐν)τονος, τάσις (ἐν συνθ.), (ἀ)τενής, (ἐκ)τακτός, (συν)τακτέον.

τειρίζω (κτίζω τεῖχος), π. ἐτείριζον, μ. τειριῶ, ἀόρ. ἐτείρισα, πρκ. τετείριχα, τετελ. μέλ. τετειρικῶς ἔσομαι. Πκθ. καὶ Μέσ. τειρίζομαι, π. ἐτειρίζομην, μ. τειροῦμαι, ἀ. ἐτειρισάμην. παθητ. ἐτειρίσθην, πρκ. τετείριχμι, ὑπ. ἐτετειρίσομην. Ῥημκτ. τείριμα, τειριμός, τείρισις, ἀτειριστός. Τεῖχος (τό) τὸ τῆς πόλεως, τοῖχος (ὁ) ὁ τῆς οἰκίας.

τεκμαίρομαι (τεκμός; μα. ἀποθετ. μέσον. συμπερκίνω), π. ἐτεκμηρόμην, μ. τεκμηροῦμαι, ἀόρ. ἐτεκμηράμην. Ῥημκτ. τέκμησις, τεκμήριον. (ἀ)τέκμηρος, τεκμηρτέον.

τεκνοποιέω -ῶ (ἐπὶ γυναικός, γεννῶ), π. ἐτεκνοποῖον, μέλ. τεκνοπιήσω, ἀ. ἐτεκνοποίησα, πρκ. τετεκνοποίηχα, ὑπ. ἐτετεκνοποιήκειν. Μέσον τεκνοποιῶμαι (ἐπὶ ἀνδρός), π. ἐτεκνοποιούμην, μ. τεκνοποιήτομαι, ἀόρ. ἐτεκνοποιησάμην, πρκ. τετεκνοποίημι, ὑπ. ἐτετεκνοποιήμην. Ῥημκτ. τεκνοποίησις.

τεκνώω -ῶ (τέκνον. ἐπὶ ἀνδρός, κήνω τέκνον), π. ἐτέκνωον -ουν, μ. τεκνώσω, ἀ. ἐτέκνωσα. Μέσον καὶ Πκθ. τεκνώομαι -οῦμαι (ἐπὶ γυναικός), π. ἐτεκνώομην -οῦμην, μ. τεκνώσομαι, ἀ. ἐτεκνωσάμην, πκθ. ἐτεκνώθην (ἀπέκτητα τέκνα). Ῥημκτ. τέκνωμα, τέκνωσις.

τεκταίνω (τεκτά; νω. κατασκευάζω), π. ἐτέκταινον, μ. τεκτανώ, ἀ. ἐτέκτηνα. Μέσ. τεκταίνομαι, π. ἐτεκταινόμην, μ. τεκτανούμαι, ἀ. ἐτεκτηνάμην.

τελευτάω -ῶ (τελευτή. τελειώνω, ἀποθνήσκω), π. ἐτελεύτων, μ. τελευτήσω, ἀ. ἐτελεύτησα, πρκ. τετελεύτηκα. ὑπ. ἐτετελευτήκειν.

τελέω -ῶ (τέλος. ἐκτελῶ, πληρώνω), π. ἐτέλουν, μ. τελῶ, ἀ. ἐτέλεσα, πρκ. τετέλεκα, ὑπ. ἐτετελέκειν. Παθητ. τελοῦμαι, π. ἐτελούμην, μ. τελεσθήσομαι, ἀ. ἐτελέσθην, μέσ. ἀ. ἐτελεσάμην. πρκ. τετέλεσκα, ὑπ. ἐτετελέσμην. Ῥηματ. τέλεσμα, τέλεσις, τελετή, (ἄ)τέλεστος, τελεστήρις, τελεστικός.

τέμνω (τεμ. κόπτω), π. ἔτεμνον, μ. τεμῶ, ἀ. ἕ. ἔτεμον, πρκ. τέτμηκα. Παθ. καὶ Μέσ. τέμνομαι, π. ἐτεμνόμην, μ. τμηθήσομαι, ἀ. ἐτμήθην, μέσ. μ. τεμοῦμαι, ἀ. ἕ. ἐτεμόμην, πρκ. τέτμηκα, ὑπ. ἐτετμήμην, τετελ. μ. τετμήσομαι. Ῥηματ. τμήμα, τμήσις, τομή, τομίς, ταμίς, τέμενος, (ἄ)τμητος, τμητός.

τέρπω (εὐφραίνω), μ. τέρψω, ἀ. ἔτερψα. Μέσων τέρπομαι, παθ. ἀ. ἐτέρφην (Ξεν.) με σημασίαν μέσης διαθέσεως. Ῥηματ. τέρψις, τερπνός.

τεχνάομαι-ῶμαι (τέχνη. ἀποθετ. μέσ. κάμνω τι μετέχνη), π. ἐτεχνόμην, ἀόρ. ἐτεχνησάμην. Ῥηματ. τέχνημα, τεχνήτης, τεχνητός, καὶ ἐπίρρ. (ἄ)τέχνως καὶ (ἄ)τεχνῶς.

τήκω (μεταβητ. λυώνω), π. ἔτηκον, ἀόρ. ἔτηξα, πρκ. τέτηκα (ἄμεταβ.), ὑπ. ἐτετήκειν. Παθ. τήκομαι, ἀ. ἀ' ἐτηχθην καὶ ἕ' ἐτάκην. Ῥημ. τήξις, τηκεδών, τηκτός.

τηρέω -ῶ (φυλάττω, παρατηρῶ), π. ἐτήρουν, μ. τηρήσω, ἀόρ. ἐτήρησα. Παθ. τηροῦμαι, π. ἐτηρούμην, μέλ. (με παθ. σημασίαν) τηρήσομαι, ἀ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρηκα. Ῥηματ. τήρησις, (συν)-τήρησις, τηρητής, (παρα)τηρητής, τηρητέον.

τιθασεύω (ήμερώνω), π. ἐτιθάσειον, μ. τιθασεύσω, ἀ. (ἐτιθάσεισα, πρκ. τετιθάσεικα, ὑπ. ἐτετιθασεύκειν. Ῥηματ. τιθάσειμα, τιθάσεισις, τιθασευτός, τιθασευτής.

τίθημι, τιθεῖς, τίθησι, τίθεμεν, τίθετε, τιθέασιν. (θε μετ' ἐνεστωτ. ἀνδιπλοκισμοῦ = θέτω), π. ἐτίθην, ἐτίθεις, ἐτίθει, μέλ. θήσω, ἀ. ἔθηκα, -ας, -ε, ἔθετον, ἐθέτην. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν. ὑποτ. θῶ. εὐχτ. θείην. προστ. θές. ἀπαρέμ. θεῖναι. μετ. θεῖς, θεῖσα, θέν.

πρκ. τέθεικα. Μέσ. καὶ Παθ. τίθειμι, π. ἐπιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο.
 μ. θήσομαι, ἀ. ἐθέμην. ὑποτ. θῶμι. εὐκτ. θείμην, θεῖτο, θεῖτο. προσ.
 θεῖ, θέσθω. ἀπαρ. θέσθι. μετοχ. θέμενος, μ. πκθ. τεθήσομαι, ἀόρ.
 ἐτέθην, πρκ. τέθειμαι. Ῥηματ. θῆμα, (σύν)θημα, [θέμα], θέσις,
 θε(σ)μός, θέμις, θήκη, θετός, θέτης, (νομο)θέτης, θετέος, θετέον.

τίκτω (ἐπὶ γυναικίως. γεννώ), π. ἔτικτον, μέλ. (μὲ ἐνεργητ. ση-
 μασίαν) τέξομαι, ἀ. β' ἔτεκον, πρκ. τέτοκα. πρβλ. γεννώ. Ῥηματ.
 τόκος, τέκνον, τέχνη, τοκεύς, τοκ(ε)τός.

τίλλω (τίλ|ω. μαδῶ), ἀ. [ἔτιλχ], Μέσ. π. [ἐτιλλόμεν], Παθ.
 πρκ. [τέτιλμαι], ἀ. [ἐτίλθην]. Ῥηματ. τίλμα, τιλμός. τίλσις, τιλ-
 τός, τίλτέος.

τιμάω -ῶ (τιμή), π. ἐτίμαων -ων, μ. τιμήσω, ἀόρ. ἐτίμησα,
 πρκ. τετίμηκα. ὑπ. ἐτετιμήκειν. Παθ. καὶ Μέσον. τιμάομαι -ῶμαι,
 μ. τιμηθήσομαι καὶ μέσ. (μὲ παθ. σημασίαν) τιμήσομαι, ἀ. ἐτιμή-
 θην, πρκ. τετίμημαι, ὑπ. ἐτετιμήμην. Ῥηματ. τίμημα, τίμησις,
 τιμητός, (ἄ)τίμητος, τιμητέος.

τιμωρέω -ῶ (τιμωρός. βοηθῶ), π. ἐτιμώρουν, μ. τιμωρήσω,
 ἀ. ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα, τετελ. μ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι.
 Παθ. καὶ Μέσ. τιμωροῦμαι (ἐκδικουῦμαι) (μὲ μέσ. σημασ. μόνον), π.
 ἐτιμωρούμην, μ. τιμωρήσομαι, πκθ. τιμωρηθήσομαι, ἀ. ἐτιμωρησά-
 μην, παθ. ἐτιμωρήθην, πρκ. τετιμώρημαι, ὑπ. ἐτετιμωρήμην, τε-
 τελ. μ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥηματ. τιμώρημα, (ἄ)τιμώρητος,
 τιμωρητέος, τιμωρητέον.

τίνω (πληρώνω), π. ἔτινον, μ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, πρκ. τέτικα.
 Παθ. παρ. τέτισμαι, ὑπ. ἐτετίσμην, ἀόρ. ἐτίσθην, μέσ. ἐτίσαμην.
 Ῥηματ. τιμή, τίσις.

τιρώσκω (τρω μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ προσφύμ. σκ.
 πρβλ. γινώσκω. πληγώνω), π. ἐτίτρωσκον, μ. τρώσω, ἀ. ἔτρωσα.
 Παθ. τιτρώσκομαι, π. ἐτιτρωσκόμεν, μ. τρωθήσομαι, ἀ. ἐτρώθην,
 πρκ. τέτρωμαι, ὑπ. ἐτετρώμην, τετελ. μ. [τετρώσομαι]. Ῥηματ.
 τραῦμα, τραυματίας, τρωτός, (ἄ)τρωτος.

[**τλάω -ῶ**] (ἀνέχομαι, τολμῶ), ἀ. β' ἔτλην, ἀπαρέμφ. τλήναι.
 Ῥηματ. τλήμων.

τολμάω -ῶ (τόλμη), π. ἐτόλμων, μ. τολμήσω, ἄ. ἐτόλμησα, πρκ. τετόλμηκα, ὑπ. ἐτετολμήκειν, παθ. πρκ. προστ. τετολμήσθω (Πλάτ.). Ῥημ. τόλμημα, τόλμησις, τολμητής, τολμητέος.

τοξεύω (τόξον), π. ἐτόξευον, μ. τοξεύσω, ἄ. ἐτόξευσα. Παθ. πρκ. τετόξευμαι, ἄ. ἐτοξεύθην (Ξεν.). Ῥηματ. τόξευμα, τόξευσις, τοξευτός, τοξευτής.

τραχύνω (τραχύς· κάμνω τι τραχύ, σκληρύνω). Παθ. πρκ. τετραχυσμαι, τετραχυνσαι, τετράχυνται, ἄ. ἐτραχύνθην. Ῥηματ. τραχυσμα, τραχυσμός.

τρέμω (σειομαι, φοβοῦμαι), π. ἔτρεμον. Ῥηματ. τρόμος.

τρέπω (στρέφω, γυρίζω), π. ἔτρεπον, μ. τρέψω, ἄ. ἔτρεψα, πρκ. τετροφα. Μέσ. καὶ Παθ. τρέπομαι, π. ἐτρεπόμην, μ. τρέψομαι, ἄ. ἀ' ἐτρεψάμην, ἄ. β' ἐτραπόμην, μ. παθ. β' τραπήσομαι, ἄ. ἐτρέφθην καὶ β' ἐτράπην, πρκ. τέτραμμικι, πληθ. γ' πρὸς. τετράφχται, ὑπ. ἐτετράμμην. Ῥηματ. τρόπος, τροπή, (ἀνα)τροπεύς, τρεπτέον.

τρέφω, π. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα, πρκ. [τέτροφα]. Παθητ. καὶ Μέσ. τρέφομαι, π. ἐτρεφόμην, μέσ. μ. (μὲ παθητ. σημασίαν) θρέψομαι, ἄ. ἐθρέψάμην, μ. παθ. β' τραφήσομαι, μὲ τροπὴν τοῦ ε εἰς α (ὡς καὶ ὁ ἄ. β' καὶ ὁ πρκ. καὶ ὑπ. πρὸς. στέλλω). ἄορ. ἐθρέφθην, καὶ β' ἐτράφην, πρκ. τέθραμμικι, ὑπ. ἐτεθράμμην. Ῥημ. τροφή, [θρέψις], τροφός, τροφεύς, τρόφιμος, τροφεῖα, θρέμμα, θρέπτρα, θρεπτέος, θρεπτέον, θρεπτήριον.

τρέχω, π. ἔτρεχον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασι.) δραμοῦμαι, ἄ. β' ἔδραμον, πρκ. δεδραμήκα, ὑπ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. θέομαι, πρκ. ἐπιδεδραμήκα. Ῥηματ. δρόμος, δρομεύς, (ἐπι)δρομή, δρομαῖος, (περι)θρεχτέον.

[**τρέω**] (φοβοῦμαι), τρεῖς, τρεῖ, τρεῖτε. π. ἔτρεον, ἔτρεως, ἔτρει. ἄ. ἔτρεσα. Ῥηματ. (ἄ)τρε(σ)τος.

τριβώ, π. ἔτριβον, μ. τρίψω, ἄ. ἔτριψα, πρκ. τέτριφα. Παθητ. καὶ Μέσ. τρίβομαι, π. ἐτριβόμην, μ. τρίψομαι, ἄ. ἐτριψάμην, παθ. μ. β' τριβήσομαι, ἄορ. ἐτρίφθην καὶ β' ἐτρίβην, πρκ. τέτριμμικι. Ῥηματ. τριβή, τρίβων, τριψις, τριμμός, (ἐν)τριβής, (ἐξ)τριπτος, (παιδο)τριβής.

τρίζω (τρίγῳ), π. ἔτριζον, μ. τρίζω, πρκ. ἀντι ἐνεστώτος τέτριγκ. μετοχ. τετριγῶτες (ἀντι τετριγότες). Ῥημ. τρισμός.

τριηραρχέω-ῶ (εἶμι τριηράρχος), π. ἐτριηράρχουν, μ. τριηραρχήσω, ἀ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκκ. Παθ.ητ. και Μέσ. τριηραρχέομαι - οὔμαι, πρκ. τετριηράρχημαι. ὑπ. ἐτετριηραρχήμην. Ῥηματ. τριηράρχημα.

τροπήω -ῶ (κάννω τρέπην), μ. τροπήσω, Παθ. παρκ. τετρέπημαι. Ῥηματ. [τρέπησις], τροπητής, τρέπιον.

τροφήω -ῶ (τροφή. ζῶ με τροφήν), π. [ἐτρέφω], ἀ. ἐτρέφησα, πρκ. τετρέφηκκ. Ῥηματ. [τρέφημα].

[**τροχώω -ῶ**] και τρύχω (φθείρω, πιέζω), μ. (ἐκ)τροχώσω, ἀ. (ἐξ)ετρέχωσα. Παθ. τρύχομαι, πρκ. τετρέχωμαι.

τρώγω (ἐπί ὠμῶν και σκληρῶν. κοκκιλίζω), μ. τρώξομαι, ἀ. β' [ἔτραγον]. πρῶλ. ἐσθίω. Ῥηματ. τράγημα, τρωκτός, τρώκτης.

τυγχάνω (τυχίνω) κατὰ τὸ λαγγάνω. π. ἐτύγγνον, μέσ. μ. (με ἐνεργητ. σημασ.) τεύξομαι, ἀ. β' ἔτυχιν, πρκ. τετύγηκκ (και τέτευχ), ὑπ. τετυχηκώς ἦν. Ῥηματ. τύχη, τευχος, (ἔν)τευξις, (ἐπί)τευξις, και ἐπίερ. τυχόν.

τύπτω (τύπ. μετὰ πρυσφίματος τ. κτυπῶ), π. ἔτυπτον, μ. τυπτήσω, ἀ. ἔπκισα και ἐπάτηξικ, πρκ. (με ἐνεργ. σημασ.) πέπληγκ. Παθ.ητ. τύπτομαι. Ῥηματ. τύπος, τύψις, τύ(μ)πανον (με ἐπένθεμα μ), τυπτέος.

τυραννεύω και τυραννέω -ῶ (εἶμι τύρηνος), π. ἐτυράννου, μ. [τυραννήσω], ἀ. ἐτυράννευσα και ἐτυράννησα, πρκ. τετυράννευκα. Παθ. τυραννεύομαι και τυρηννοῦμαι, μέσ. μ. τυραννήσομαι, ἀ. πκθ. ἐτυρηννήθην και ἐτυρηννεύθην. Ῥημ. (ἄ)τυράννητος.

τυφλώω -ῶ (τυφλός. τυφλώνω). ἀ. ἐτύφλωσα. Παθ. τυφλοῦμαι, ἀ. ἐτυφλώθην, πρκ. [τετύφλωμαι]. Ῥηματ. [τύφλωσις].

τύφω (κακνίζω, σκοτίζω). Παθ. τύφομαι, πρκ. τετύφωμαι και τέθυμαι. Ῥηματ. τύφος, τυφώς, τυφών, τυφλός.

Υ

ὑδροίζω (ὑδρις), π. ὑδριζον, μ. ὑδριῶ, ἀ. ὑδρισκ, πρκ. ὕβρικκ, ὑπ. ὑδρίκειν. Παθ. ὑδριζόμενι, π. ὑδριζόμενῃ, μ. ὑδρισθήσομαι, ἀόρ. ὑδρίσθην, πρκ. ὕβρισμικι, ὑπ. ὑδρίσμενῃ. ῥηματ. ὑδριστής, ὑδριστικός, ὑδριστέος.

ὑγιαίνω (εἶμαι ὑγιής), π. ὑγίαινον, μ. ὑγιαίνω, ἀόρ. ὑγίαινα, παθ. [ὑγιαίσθην].

ὑγραίνω (ὑγρός. κάμνω τι ὑγρόν), ἀ. [ὑγρανκ]. Παθ. ὑγραίνομαι, ἀ. ὑγρανθην. ῥηματ. [ὑγρανσαι, ὑγρασία].

ὑδροεύομαι (ὑδωρ. πείρω νερόν), μόνον ὁ ἐνεστώς εὐχρηστος.

ὑμνέω -ῶ (ὑμνος. ἐγκωμιάζω, ψάλλω ὕμνους), π. ὕμνου. μ. ὕμνήσω, ἀ. ὕμνησκ, πρκ. ὕμνηκκ. Παθ. ὕμνοῦμαι, π. ὕμνούμενῃ, πρκ. ὕμνηκκ. Παθ. ὕμνοῦμαι, π. ὕμνούμενῃ, πρκ. ὕμνημικι. ῥηματ. ὕμνητής, ὕμνητέον.

ὑπηρετέω -ῶ (εἶμαι ὑπηρετής), π. ὑπηρετέου, μ. ὑπηρετήσω, ἀ. ὑπηρετήσα, πρκ. ὑπηρετήκκ, ὑπ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετεῖσθαι, ἀ. [ὑπηρετήθην]. ῥηματ. ὑπηρετήμικ, ὑπηρετήσαι, ὑπηρεσία, ὑπηρεσίον.

ὑποσχοῦμαι (ισχ μετὰ προσφύματος νε. (πρβλ. ἀφικνέομαι-οῦμαι). ἀποθετ. μέσ. ὑποσχομαι), π. ὑποσχοῦμενῃ, μ. ὑποσχέσομαι, ἀ. ἔ' ὑπεσχόμενῃ, πρκ. ὑπέσχημικι, ὑπ. ὑπεσχήμενῃ. ῥηματ. ὑπόσχεσις.

ὑπνώτω (ὑπνος. κοιμῶμαι), μ. [ὑπνώσω], ἀόρ. ὑπνωσα, [πρκι ὑπνωκκ]. Παθ. [ὑπνοῦμαι].

ὑποκοριζομαι (κόρος (παῖς). ἀποθετ. μέσον. ὀμιλῶ χαίδευτικά), ἀ. [ὑπεκορισάμενῃ]. ῥηματ. ὑποκορισμα, ὑποκορισμός.

ὑποκρίνομαι (ἀποθ. μέσον. προσποιῶμαι), π. ὑπεκρινόμενῃ, μ. ὑποκρίνομαι, ἀ. ὑπεκρινάμενῃ, πρκ. ὑποκέκριμαι. ῥηματ. ὑποκριτής, ὑπόκρισις.

ὑποπτεύω (ὑποπτος. ἔχω ὑπεψίαν), π. ὑπώπτευν, ἀόρ. ὑπώ-

πτουσα, πρκ. [ὑπόπτουσα]. Παθητ. ὑποπτεύομαι, π. ὑποπτεύομαι, ἄ. ὑποπτεύθην.

ὑποτοπέω -ῶ (τύπος. ὑποπτεύω, εἰλάζω), π. ὑπετόπεον -ου, ἄ. ὑπετόπησα. Μέσ. [ὑποτοποῦμαι], π. ὑπετοπούμαι.

ὑπουργέω -ῶ (ὑπουργός. ὑπηρετῶ), μ. [ὑπουργήσω], ἄ. ὑπουργήσα. Ῥηματ. ὑπουργήμα.

ὑστερέω -ῶ (ὑστερος. ἔρχομαι ὑστερον, μένω ὀπίσω), μ. ὑστερήσω, ἄ. ὑστέρησα, πρκ. [ὑστέρηκα], ὑπ. ὑστερήκειν.

ὑφαίνω (ὑφάνω). π. ὑφαίνω, ἄ. ὑφηναι. Παθητ. ὑφαίνομαι, πρκ. ὑφαίνωμαι, ἄ. ὑφάνθη, μέσ. ὑφηνάμην. Ῥηματ. ὑφαίνω, (συν)ὑφανσις, ὑφάντης, ὑφαντός.

ὑώ (βρέχω) μ. [ὑσω]. Παθητ. πρκ. ὑσμαι. Ῥηματ. ὑ(ε)τός.

Φ

φαγεῖν ἰδ. ἐσθίω.

φαιδρύνω (φαιδρός. καθιρίζω, εὐφραίνω), ἄ. ἐφιδρύνω. Μέσ. [φαιδρύνωμαι], ἄ. ἐφιδρυνάμην. παθητ. ἄ. (μέ σημασ. μέσης διαθέσ.) ἐφιδρύνθη.

φαίνω (φάνω). φανερώω, φέγω, π. φαίνω, μέλ. φανῶ, ἄρ. ἔφηναι, πρκ. φ' ἐφηναι (ἀμεταβ.). Μέσ. καὶ Παθητ. φαίνομαι, π. ἐφαίνομαι, μέλ. φανοῦμαι, ἄ. ἐφηνάμην, μ. παθητ. φ' (μέ μέσην σημασίαν) φανήσομαι, ἄ. α' (μέ παθητ. σημασίαν) ἐφάνθη καὶ φ' ἐφάνθη (ἀμεταβ.), πρκ. ἐφασμαι, ἐφασσαι, ἐφασσονται. Ῥηματ. φάσμα, φάσις, (ἄ)φαντος, (ἐπι)φανής, (συκο)φάντης.

φαντάζομαι (ἀποθετ. παθητ.), π. ἐφανταζομαι, μ. φαντάσομαι, ἄ. παθητ. ἐφαντάσθη. Ῥηματ. φαντασμαι, φαντασμός. φανταστός, φανταστής.

φάσκω (λέγω) κατὰ μετοχὴν μόνον, φάσκων, π. ἐφασκων. Ῥηματ. (ἀπό)φασσις, (κατά)φασσις (πρό)φασσις.

φείδομαι (ἀποθετ. μέσ. λυποῦμαι καὶ ἐξοδεύω), π. ἐφειδομαι, μ. φείσομαι, ἄ. ἐφεισάμην. Ῥηματ. φειδώ, φειδωλός, φειστέον.

φενακίζω (φενάκη (πρόσθετος κόμη). ἀπατῶ), π. ἐφενάκιζον, μ. φενακιδῶ, ἀ. ἐφενάκισα, πρ. πεφενάκισα. Παθ. φενακίζομαι, ἀ. ἐφενακίσθη, πρ. πεφενάκισμαι. Ῥηματ. [φενακιστής].

φέρω (ἐπὶ ἀψύχων.—ἄγω ἐπὶ ἐμψύχων. βασταίζω, παράγω), π. ἔφερον, μ. οἶσω, ἀ. ἀ' ἤνεγκα, β' ἤνεγκον, πρ. ἐνήνοχα (μὲ ἀττικὸν ἀνχνδιπλασιασμόν), ὑπ. ἐνηνόχειν. Μέσ. καὶ Παθ. φέρομαι, π. ἐφερόμην, μ. οἶσομαι, ἀ. ἤνεγάμην, παθ. μ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι, ἀ. ἤνέχθη, πρ. ἐνήνεγμα, ὑπ. ἐνηνέγμην. Ῥηματ. φήρος, φορά, φερνή, φόρτος, φέρετρον, φρέτρα, οἰστός, οἰστέον, (ἐν)εκτέος, (δι)ηνεκῆς.

φεύγω (φυγ. φεύγω, ἐξορίζομαι, ἐνάγομαι), π. ἔφευγον, μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασ.) φεύζομαι καὶ δωρ. φευζοῦμαι, ἀ. β' ἔφυγον, πρ. πέφευγα εὐκτ. (ἐκ)πεφευγοίην, ὑπ. ἐπεφεύγειν. Ῥηματ. φυγή, φυγάς, (πρὸς)φυξ, (ἄ)φυκτος, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον καὶ ἐπίρρ. φυγίνδα.

φήμι (φα. λέγω), φής, φησί, φκτόν, φκμέν, φκτέ, φκσί, π. ἔφην, ἔφησθα καὶ ἔφης, ἔφη, ἔφκτον, ἐφάτην, ἔφκμεν, ἔφκτε, ἔφασαν. ὑποτ. φῶ, φῆς, φῆ. εὐκτ. φκίην, φκίης, φκίη, φκίητον καὶ φκίτον, φκίημεν καὶ φκίμεν, φκίητε καὶ φκίτε, φκίηεν καὶ φκίεν. προστ. φκθί, φάτω (μόνον), ἀπαρέμφ. φάναι. μετοχ. φάσκων, φάσκουσα, φάσκον (οὐχὶ φάς), μέλ. φήσω, ἀ. ἔφησα. Ῥηματ. φάσις, φήμη, (προ)φήτης, φκτέον.

φθάνω (φθα. προφθάνω, προκάμνω), π. ἔφθانون, μ. φθάσω καὶ καὶ μέσ. (μὲ ἐνεργητ. σημασ.) φθήσομαι, ἀόρ. ἔφθασα καὶ β' ἔφθην. ὑποτ. φθῶ. ἀπαρέμφ. φθῆναι. προστ. δὲν ἔχει. ἢ εὐκτ. φθαίην καὶ ἢ μετοχῆ φθάς παρὰ ποιηταῖς.

φθέγγομαι (φθέγγομαι. ἀποθετ. ἐνεργητ. ἐκβάλλω φωνήν, ὁμιλῶ) π. ἐφθειγγόμην, μ. φθέγξομαι, ἀ. ἐφθειγξάμην, πρ. ἐφθειγμα (μὲ ἀποβολὴν ἐνὸς γ), ἔφθειγξαι, ἔφθειγκται. πρβλ. σφίγγω. Ῥηματ. φθέγμα, (ἀπό)φθειγμα, φθύγγος.

φθειρω (φθέρῃω. ἀφκνίζω, καταστρέφω), π. ἐφθειρον, μ. φθερῶ, ἀ. ἔφθειρα, πρ. ἐφθαρκα, ὑπερ. ἐφθάρκειν. Παθ. φθειρομαι, π.

ἐφθειρόμην, μέσ. μ. (μέ πχθ. σημαστ.) φθεροῦμι, πχθ. μ. ῥ' φθκρησομι, ἄ. ἐφθάρην, πρκ. ῥφθκρμι, ὑπ. ἐφθάρμην. Ὶηματ. φθορά, φθόρος, (ἄδιά)φθκρτος.

ῥθίνω (μκρκίνομι, φθείρομι), π. ῥθινον, μέσ. ἄ. ῥ' φθίμενος. Ὶηματ. φθίσις, φθόνος.

ῥθονέω ὤ (φθόνος. ζηλεύω), π. ῥθόνουν, μ. φθονήσω, ἄ. ἐφθόνησα. Πχθ. φθονοῦμι. μέσ. μ. (μέ σημασίην πχθητ.) φθονήσομαι, πχθ. μ. φθονηθήσομαι, ἄ. ἐφθονήθην. Ὶηματ. φθονερός.

φιλέω -ῶ (φίλος. ἀγαπῶ, φιλῶ, συνειθίζω), π. ἐφίλου, μ. φιλήσω, ἄ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίληκα. Πχθητ. φιλοῦμαι, π. ἐφιλούμην, μέσ. μ. (μέ πχθ. σημαστ.) φιλήσομαι, ἄ. πχθ. ἐφιλήθην, πρκ. πεφίλημαι. Ὶηματ. φίλημα, φιλήμων, φίλησις, φίλητρον, φίλτρον.

φιλονεικέω -ῶ (φιλόνεικος. ἀγαπῶ τὰς λογομαχίας, ἐρίζω), π. ἐφιλονείκουν, μ. φιλονεικῶ, ἄ. ἐφιλονείκησα. Ὶηματ. φιλονεικία, φιλονεικητέον.

φιλοπονέω -ῶ (φιλόπονος. ἀγαπῶ τὰ κοπιᾶζω), π. ἐφιλοπόνουν, μ. φιλοπονήσω, ἄ. ἐφιλοπόννησα, πρκ. πεφιλοπόννηκα, ὑπ. ἐπεφιλοπονήκειν. Πχθ. φιλοπονοῦμι, π. ἐφιλοπονούμην, μ. φιλοπονηθήσομαι, ἄ. ἐφιλοπονήθην. πρκ. πεφιλοπόννημαι, ὑπ. ἐπεφιλοπονήμην. Ὶηματ. φιλοπόνημα.

φιλοσοφῶ -ῶ (φιλόσοφος), π. ἐφιλοσόφουν, μ. φιλοσοφήσω, πρκ. πεφιλοσόφηκα, ὑπ. ἐπεφιλοσοφήκειν. Ὶηματ. φιλοσόφημα.

φιλοτιμέομαι -οῦμαι (φιλότιμος. εἶμαι φιλότιμος), π. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μ. φιλοτιμήσομαι. πχθ. ἄ. (μέ σημασίην μέσης διαθέσεως) ἐφιλοτιμήθην, πρκ. πεφιλοτίμημαι.

φιλοφρονέομαι -οῦμαι (φιλόφρων. ἀποθετ. μέσον. φέρομαι φιλοφρόνως), π. ἐφιλοφρονούμην, ἄ. ἐφιλοφρονησάμην, πχθ. (μέ σημαστ. μέσης διαθέσεως) ἐφιλοφρονήθην. Ὶηματ. φιλοφρόνημα.

φιλοψυχῶ -ῶ (φιλόψυχος. ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου), π. ἐφιλοψύχουν, μ. φιλοψυχῶ, ἄ. ἐφιλοψύχησα, πρκ. πεφιλοψύχηκα, ὑπ. ἐπεφιλοψυχῆκειν. Ὶηματ. φιλοψυχητέον.

ῥλέγω (κρίω), ἄ. ῥφλεξα. Πχθ. φλέγομαι, π. ἐφλεγόμην, ἄ. ἐφλέχθην. Ὶηματ. φλόξ, φλέγμα, φλεγμονή. φλέξις.

ὄλναοέω -ὄ (φλύαρος), π. ἐφλύαρουο, μέλ. φλυαρήσω, ἀόρ. ἐφλυάρησα.

ὄοδέω -ὄ (φύδοο. φουδίζω), π. ἐφύδοουο, μ. φουδήτω, ἀ. ἐφύδησα. Μέσοο φουδοῦμαι, π. ἐφουδοῦμεη, μ. φουδήσομαι, ἀ. παθ. (μέ σηματο. μέσηο δικηέσεωο) ἐφουδήθηη, πρκ. πεφούδημαι, ὑπ. ἐπεφουδήμεη. Ῥηματο. φύδημα, φύδητροο, φουδητέοο.

ὄοιτάω -ὄ (συαυάζω), π. ἐφούτωο, μ. φουιτήσω, ἀ. ἐφούτησα, πρκ. πεφούτηκα. Ῥηματο. φούτησιοο, φουιτητήο, φουιτητέοο.

ὄονεύω (φουεύοο), π. ἐφόνεουοο, μ. [φουεύωω], ἀ. ἐφόνεουσα. Παθ. φουεύομαι, ἀ. ἐφουεύθηη.

ὄοοέω -ὄ (φέρω), π. ἐφούρουοο, μ. φουρήτω. ἀ. ἐφούρησα, πρκ. πεφούρηκα. Παθ. καὶ Μέσο. φουροῦμαι, ἀ. ἐφουρήθηη, μέσο. ἀ. ἐφουρησάμεη, πρκ. πεφούρημαι. Ῥηματο. φούρημα, φούρησιοο.

ὄοράζω (φουάδjω, λέγω). π. ἔφουαζοο, μ. φουάσω, ἀ. ἔφουασα, πρκ. πέφουακα. Παθ. φουάζομαι, πρκ. πέφουακα. Ῥηματο. φουάσιοο, φουαστέοο, (ἄ)φουαστοο.

ὄοράτω (φουάγjω. φουαυκλείω μέ φουάκτjη), π. ἔφουαττοο, ἀ. ἔφουαζα, παθ. πρκ. πέφουαγαμαι, ἀ. ἐφουάχθηη καὶ μέσο. ἀ. ἐφουαζάμεη. Ῥηματο. φουάγμα, φουαγμύοο, (ἄπύ)φουαζιοο, φουάκτjηο, δρούφουακτοο (ἀντή δρούφουακτοο), (ἄ)φουακτοο.

ὄορέω μόνου ἐν συηθέσει (εἰτ)φουρέω-ὄ, (εἰτ)φουρεῖο, (εἰτ)φουρεῖ. (ἐμ-βάζω), π. (εἰτ)ἐφουρουοο, -εἰο, -εἰ, μ. (εἰτ)φουρήσω, ἀ. (εἰτ)ἐφουρησα. Μέσο. (εἰτ)φουροῦμαι, π. (εἰτ)εφουρούμεη, μ. (εἰτ)φουρήσομαι, παθ. ἀ. (εἰτ)εφουρήθηη, καὶ μετοαῖοο ἔ' (ἐπ)εἰσφουρεῖο (Εὐρηπ.).

ὄορίτω (φουρίjω. ἀνατρηυιάζω, φουδοῦμαι), μ. [φουρίζω], ἀ. ἔφουριζα, πρκ. πέφουρικα. Ῥηματο. φουρίκη, φουρικτόο.

ὄορονέω -ὄ (φουρήη. ἔαω φουρήημα), π. ἐφουρόουοο, μέλ. φουρηήσω, ἀ. ἐφουρήησα, πρκ. πεφουρήηκα. Ῥηματο. φουρήημα, φουρηήσιοο, φουρηητέοο.

ὄοροντίζω (φουροντήο. ἐνοουιάζομαι), π. ἐφουρόντιζοο, μ. φουροντιῶ, ἀ. ἐφουρόντισα, πρκ. πεφουρόντικα. Ῥηματο. φουροντιστήο, φουροντιστέοο, φουροντιστήριου.

φρουρέω -ῶ (φρουρός. φυλάττω), π. ἐφρούρουν, μ. φρουρήσω, ἄ. ἐφρούρησα. Παθ. φρουροῦμαι, π. ἐφρουρούμην, μέσ. μ. (μὲ παθ. σημασ.) φρουρήσομαι. Ῥηματ. φρούρημα, φρούρησις, φρουρητός.

φρουάττωμαι (ἀποθετ. μέσ. κομπάζω), π. ἐφρουαττόμην, μ. φρουάξομαι, ἄορ. ἐφρουαξάμην, πρκ. πεφρουάγμαι. Ῥηματ. φρουάγμα, φρουαγμός.

φρούγω (ξηραίνω), π. ἔφρουγον, μ. φρούξω, ἄ. ἔφρουξα. Παθητ. πρκ. πέφρουγμαι, ἄ. ἐφρούχθην καὶ β' ἐφρούγην. Ῥηματ. φρουκτός.

φυγάνω (ποιητ. προσχηματισμός τοῦ φεύγω) κατὰ τὸ τυγχάνω. ἴδ. φεύγω.

φυλάττω (φυλακῆ. φρουρῶ, φυλάγω), π. ἐφύλαττον, μέλ. φυλάξω, ἄορ. ἐφύλαξα, πρκ. πεφύλαχα. Παθητ. καὶ Μέσ. φυλάττομαι, π. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλ. (μὲ παθητ. σημασίαν) φυλάξομαι, ἄ. ἐφυλαξάμην, παθητ. ἐφυλάχθην, πρκ. πεφύλαγμαι. Ῥηματ. φυλακή, φυλακεῖον, φυλακτέον.

φύρω (φύρῃ. ζυμών). Μέσ. καὶ Παθητ. φύρομαι, π. ἐφυρόμην, πρκ. πέφυρμαι. Ῥηματ. φύρμα, φύρσις, φυρτός καὶ ἐπίρρ. φύρδην. ἴδ. μίγδην (μίγνυμι).

φυτεύω (φυτόν), π. ἐφύτευον, μ. φυτεύσω, ἄ. ἐφύτευσα. Παθ. καὶ Μέσ. φυτεύομαι, π. ἐφυτεύόμην, μ. φυτευθήσομαι, ἄ. ἐφυτεύθην καὶ μέσ. ἐφυτευσάμην. Ῥηματ. φύτευμα, φύτευσις, φυτευτός, φυτευτήριον.

φύω (φύῃ. κάμνω καὶ φυτρώση, φυτρώνω), π. ἔφυον, ἄ. ἔφυσα καὶ β' (μὲ μέσην καὶ παθητ. σημασ.) ἔφυν. ὑποτ. φύω. εὐκτ. φύοιμι. ἀπαρέμφ. φύνασι. Μετοχ. φύς, φύσα, φύν. πρκ. πέφυκα (εἶμαι φυσικά), ὑπ. ἐπεφύκειν. Μέσ. καὶ Παθ. φύομαι, π. ἐφύόμην, μέσ. μέλ. (μὲ παθητ. σημασίαν) φύσομαι. Ῥηματ. φύμα, φύσις, φυτόν, φύτης, φύλον, φυλή.

φωνέω -ῶ (φωναίζω), μ. φωνήσω, ἄ. ἐφώνησα, παθ. ἐφωνήθην. Ῥηματ. [φώνημα, (προσ)φώνησις].

φωράω -ῶ (φώρ (κλέπτης). συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω), π. ἐφώρων, ἄορ. ἐφώρασα. Παθητ. φωρῶμαι, π. ἐφωρώμην, ἄ. ἐφωράθην.

X

χαίρω (χαίρω), π. ἔχαιρον, μ. χαίρῃσω, ἀ. παθ. ἕ' (μὲ ἐνεργ. σημασ.) ἐχάρην, πρκ. γέγηθα. ὁ μέσ. ἐνεστώδως χαίρομαι, εἶναι ὁ διαβόητος βραββαρισμός, λεγόμενος Δατισμός. ἔμεινε δὲ καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ῥηματ. χαρά, χάρις, χαρμονή, χαρτός.

χαλάω -ῶ (χαλαρώνω), μ. [χαλάσω], ἀόρ. ἐχάλασα. Παθητ. χαλῶμαι, ἀ. ἐχάλασθην. Ῥηματ. χάλασμα, χάλασις, χαλαρός.

χαλεπαίνω (χαλεπός. ἀγανακτιῶ, ὀργίζομαι), π. ἐχαλέπαινον, μ. χαλεπανῶ, ἀ. ἐχαλέπηνα. Μέσ. χαλεπαίνομαι, ἀ. παθ. (μὲ σημασίαν μέσ. διαθέσ.) ἐχαλεπάνθη. προστ. δὲν ἔχει.

χαρίζομαι (χάρις. ἀποθετ. μέσον. κάμνω χάριν), π. ἐχαριζόμην, μ. χαιριόμην, ἀ. ἐχαρισάμην, πρκ. (μὲ ἐνεργητ. καὶ παθητ. σημασίαν) κεχάρισμαι, τετελ. μ. κεχαρισμένος ἔσομαι. Ῥηματ. (ἀ)-χάριστος, χαριστέον.

χάσκω (χά-σκ. ἀνοίγω τὸ στόμα. χάσκω), π. ἔχασκον, πρκ. κέχνηνα.

χασμάομαι -ῶμαι (χάσμη (χασμούρημα). ἀποθ. μέσον. χασμουριόμην), π. [ἐχασμώμην], μ. χασμήσομαι, Ῥηματ. [χάσμησις].

χειμάζω (χειμών. ξεχειμάζω), π. ἐχείμαζον, μ. χειμάσω, ἀ. ἐχείμασα. Παθητ. χειμάζομαι, π. ἐχειμαζόμην, ἀόρ. ἐχειμάσθην. Ῥηματ. [χείμασις], χειμάδιον.

χειροδομαι -οῦμαι (χείρ. ἀποθετ. ἐνεργητ. κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω), π. ἐχειρούμην. μ. χειρώσομαι, ἀ. ἐχειρωσάμην, παθ. μ. χειρωθήσομαι, ἀ. ἐχειρώθην, πρκ. κεχειρώμαι. Ῥηματ. χείρωσις, χειρωτικός.

χερσεύω (χέρσος. εἶμι ἢ μένω ἀκαλλιέργητος), π. ἐχέρσευον, μ. χερσεύσω, ἀ. ἐχέρσευσα, πρκ. κεχέρσευκα, ὑπ. ἐκεχερσεύειν.

χέω, χεῖς, χεῖ (χύνω), π. ἔχεον, ἔχεις, ἔχει, μ. ὡς ὁ ἐνεστώδης, χέω, χεῖς, χεῖ, ἀ. ἔχεα. ὑποτ. χέω, εὐκτ. χέαιμι. προστ. χέον, χεάτω. ἀπαρέμφ. χέαι. μετοχ. χέας. Παθ. καὶ Μέσ. χέομαι, π. ἐχεόμην, μ.

χυθήσομαι, ἀ. ἐχύθην, πρκ. κέχυμαι, ὑπ. ἐκεχύμην, μέσ. μέλ. ὡς ὁ ἐνεστώς, μέσ. ἀ. ἐχεάμην. Ῥηματ. χοή, χοῦς, χυτός, χοεύς, χεῦμα, χύμα, χυμός, χύσις, χυτήρ, χυτός, χύτρα, χυλός, χειμών και ἐπίρρημα χύδην.

χλευάζω (χλεύη. περιγελῶ, περιπαίζω), π. ἐχλευάζον, ἀ. ἐχλευάσα, πρκ. κεχλεύακκ. Ῥηματ. χλευασμός, χλευασία.

χορεύω (χορός), π. ἐχόρευον, μ. χορεύσω, ἀόρ. ἐχόρευσα, πρκ. κεχόρευακκ. Παθ. ἀ. ἐχορεύθην. Ῥηματ. χορεία, χορευτής, χόρευμα, (ἀ)χόρευτος.

χορηγέω -ῶ (χορηγός. διακινῶ πρὸς καταρτισμὸν θεατρικοῦ χοροῦ), π. ἐχορήγουν, μ. χορηγήσω. ἀόρ. ἐχορήγησα, πρκ. κεχορήγηακκ. Μέσ. και Παθητ. χορηγοῦμαι, πρκ. [κεχορήγημαι]. Ῥηματ. χορηγεῖον.

χόω (ἐπισωρεύω χῶμα), ἀπκρέμφ. χῶν, π. ἔχουν. μέλ. κτλ. ἴδ. χώννυμι.

χράομαι -ῶμαι χράη χρῆ, χράεττι χρῆται, (ἀποθετ. μέσον. μεταχειρίζομαι), π. ἐχρώμην, ἐχράου ἐχρῶ, ἐχράετο ἐχρήτο, μέλ. χρήσομαι, ἀ. ἐχρησάμην, πρκ. κέχρημαι, ὑπ. ἐκεχρήμην. Ῥηματ. χρήμα, χρήσις, χρηστός, χρηστέον.

[**χράω -ῶ**] χράεις χρῆς, χράει χρῆ, (χρησιμοδοτῶ), π. ἔχραον -ων, ἔχραες -ης, ἔχραε -η, μέλ. χρήσω, ἀόρ. ἔχρησα. Μέσ. χρωμαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον), ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκ. [κέχρημαι], ἀόρ. παθ. ἐχρήσθην. Ῥηματ. χρησμός, χρήσις, χρήστης, χρηστήριον, (πιθό)-χρηστος.

χρῆν (τριτοπρόσωπον. πρέπει, εἶναι ἀνάγκη), ὑποτακτ. χρῆ. εὐκτικ. χρεῖη, ἀπκρέμφ. χρῆναι, μετοχ. τὸ χρεῶν (ἄκλιτον), π. ἐχρήν και χρῆν, μέλ. χρήσει. ἴδ. ἀπόχρη.

χρήζω (ἔχω χρεῖαν), π. ἐχρήζον.

χρηματίζω (χρήμα. διαπραγματεύομαι, συζητῶ), π. ἐχρημάτιζον, μ. χρηματιῶ, ἀόρ. ἐχρημάτισα, πρκ. κεχρημάτικα. Μέσ. χρηματίζομαι (συλλέγω χρήματα), μ. χρηματιοῦμαι, ἀ. ἐχρηματισάμην, πρκ. κεχρημάτισμαι. Ῥηματ. χρηματισμός, χρημάτισις, χρηματιστής, χρηματιστικός, χρηματιστέον.

χρίω (ἀλείφω), ἀ. [ἔχρισα]. Μέσ. καὶ Παθ. χρίομαι, π. ἐχρίο-
μην. ἀ. ἐχρισάμην, πρκ. κέχρισμαι, ὑπ. ἐκεχρίμην. Ῥηματ. χρίμα
χρίσις, χριστός, χρίστης, χριστήριον.

χωλαίνω (χολός. εἶμαι χολός) καὶ [χωλεύω], ἀόρ. ἐχώλευσα.
Παθητ. χωλεύομαι, πρκ. κεχώλευμαι. Ῥηματ. χωλεία.

χώννυμι (χῶς-νυμι. (πρβλ. ἀμφιέννυμι, σβέννυμι) σκεπάζω μὲ
χῶμα), μ. χῶσω, ἀ. ἔχωσα, πρκ. κέχωκα. Παθ. ἐνεστ. [χοῦμαι κα.
χώννυμαι], π. ἐχούμην, ἀ. ἐχῶσθην, πρκ. κέχωσμαι. Ῥηματ. χῶμα,
χῶσις, [χωστός].

χωρέω -ῶ (χῶρος. (προ)χωρῶ, περιλχμβάνω), π. ἐχώρουν, μέλ
χωρήσω, καὶ μέσ. μ. (μὲ ἐνεργητ. σημασ.) χωρήσομαι, ἀ. ἐχώρη-
σα, πρκ. κεχώρηκα, ὑπ. ἐκεχωρήκειν. Παθητ. [(συγ)χωροῦμαι], π.
(συν)εχωρούμην, ἀόρ. (συν)εχωρήθην, πρκ. (συγ)κεχώρηται. Ῥηματ.
(συγ)χώρησις, (συγ)χωρητέον.

χωρίζω (χωρίς. ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω), π. ἐχώριζον, ἀ. ἐχώ-
ρισα. Παθητ. καὶ Μέσ. χωρίζομαι, π. ἐχωρίζομην, παθ.ἀ. (μὲ σημ.
μέσ. διαθέσεως) ἐχωρίσθην, πρκ. κεχώρισμαι. Ῥηματ. χωρισμός,
(ἀ)χώριστος, χωριστέον.

Ψ

ψαύω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω), μ. [ψάυω], ἀ. ἔψαυσα. Ῥηματ. [ψαῦ-
σις], (ἄ)ψαυστος.

[**ψάω -ῶ**] ψάεις ψῆς, ψάει ψῆ, (τρίβω, ψάω), π. ἔψαον-ων, ἔψαες
ἔψης, ἔψαε, ἔψη, ἀ. ἔψησα. Μέσ. (ἀπο)ψῶμαι (= σπογγίζομαι).
Ῥηματ. ψῆφος.

ψέγω (κατηγορῶ), π. ἔψεγον, μ. ψέξω, ἀ. ἔψεξα. Παθ. ψέγομαι,
Ῥηματ. ψόγος, ψέκτης, ψεκτός, ψεκτέον.

[**ψεύδω**] (ἀποδεικνύω ψεύστην), μ. ψεύσω καὶ δωρικῶς ψευσῶ,
ἀ. ἔψευσα, Μέσ. ψεύδομαι (λέγω ψεύδη), π. ἐψεδόμην, μ. ψεύσομαι,
ἀ. ἐψευσάμην, ἀ. παθ. (μὲ σημασ. μέσης διαθέσεως) ἐψεύσθην, (ἡπα-
τήθην), πρκ. μέσ. καὶ παθητ. ἔψευσμαι, ὑπερ. ἐψεύσμην, τετελ. μ.
ἐψευσμένος ἔσομαι. Ῥηματ. ψεῦδος, ψευδής, ψεῦσμα, ψεύστης.

ψηφίζω (ψηφος. λογαριαζω με ψήφους), π. ἐψηφίζον, μ. ψηφιδῶ, ἄ. ἐψήφισα, πρκ. ἐψήφικα. Μέσ. καὶ Παθητ. ψηφίζομαι, (δίδω ψήφον, ἐκφράζω γνώμην), π. ἐψηφίζομαι, μ. ψηφιοῦμαι, ἄ. ἐψηφισάμην, πρκ. ἐψηφισαί, ὑπ. ἐψηφίσμην, τετελ. μ. ἐψηφισμένος ἔσομαι, ἄ. ἐψηφίσθην. Ῥηματ. ψήφισμα, ψήφισις (σύνθ.), ψηφιστέον (σύνθ.).

ψήχω (τρίβω), π. ἔψηχον, μ. ψήξω, ἄ. ἔψηξ. Παθ. ψήχομαι, π. ἐψηχώμην, ἀόρ. ἐψήχθην, πρκ. ἔψηγμαί, ὑπ. ἐψήγμην. Ῥηματ. ψῆγμα, ψῆξις, ψηκτός, ψηκτῆρ, ψήκτρα.

ψιθυρίζω (ψίθυρος. κρυφομιλῶ), ἄ. ἐπιθύρισα. Ῥηματ. ψιθυριστής.

ψύχω (φυσῶ, ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω), π. [ἔψυχον], ἀόρ. ἔψυξα. Παθ. ψύχομαι, ἄ. ἐψύχθην, πρκ. ἔψυγμαί. Ῥηματ. ψύγμα, ψύξις, ψύχος, ψυχῆ, ψυκτῆρ, [ψυκτός].

Ω

ώδίνω (ώδις -ίνος. κοιλοπονῶ, γεννῶ), μόνον κατ' ἐνεστώτα.

ώθειω=ῶ (Ἔωθ. σπρώχνω) π. (μετὰ συλλαβικῆς ἀνξήσεως διὰ τὸ δίγαμμα) ἐώθουν, μ. ὠσω, ἄ. ἔωσα, πρκ. [(ἔξ)έωκα], ὑπ. [(ἔξ)έωκειν].

Μέσ. καὶ Παθ. ὠθοῦμαι, π. ἐωθούμην, μ. ὠσομαι. πκθ. ὠθήσομαι, ἄ. ἐωσάμην. ἄ. πκθ. ἐώσθην, πρκ. ἔωσαί. Ῥηματ. (ἄπ)ωσις.

ώνεομαι -οῦμαι (ἀποθετ. ἐνεργητ. ἀγοράζω), π. ἐωνούμην, μέσ. μ. ὠνήσομαι, μέσ. ἄ. ἐπριάμην, ἄ. πκθ. ἐωνήθην, πρκ. ἐώνημαι. Ῥηματ. ὠνή, ὠνημα, ὠνησις, ὠνητής, ὠνιος, ὠνητός, ὠνητέος.

ώφελέω -ῶ (φέρω ὄφελος), π. ὠφέλουν, μέλ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφέλησα, πρκ. ὠφέληκα, ὑπ. ὠφελήκειν. Παθητ. ὠφελούμαι, π. ὠφελούμην, μέλ. μέσ. (με πκθητ. σημασίαν) ὠφελήσομαι, πκθητ. μ. ὠφεληθήσομαι, ἄ. ὠφελήθην, πρκ. ὠφέλημαι, ὑπ. ὠφελήμην, τετελ. μέλ. ὠφελημένος ἔσομαι. Ῥηματ. ὠφέλειξ, ὠφέλιμος, ὠφελητέος, ὠφελητέον.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Α

ἀγαθός συγχρ. βελτίων, ἀμείνων, κρείστων, λώων. ὑπερθ. βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος, λῦστος.

ἀηδών (ή), Γεν. ἀηδόνας καὶ ἀηδοῦς (ποιητ.), Δοτ. ἀηδόνι καὶ ἀηδοῖ (ποιητ.), Αἰτ. ἀηδόνα καὶ ἀηδῶ (ποιητ.), Κλητ. ὦ ἀηδών καὶ ἀηδοῖ· τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσειν τῶν περιττοσυλλάβων.

ἀἴη (ό), Γεν. ἀέρος, Δοτ. ἀέρι, Αἰτ. ἀέρα, Κλητ. ὦ ἀήρ.

ἄθως (ό), Γεν. ἄθω, Δοτ. ἄθω, Αἰτ. (ἄθων) καὶ ἄθω, Κλητ. ὦ ἄθως.

αἰδώς (ή), (ἐντροπή), Γεν. αἰδώς -οῦς, Δοτ. αἰδοῖ -οῖ, Αἰτ. αἰδοῖα -ῶ, Κλητ. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκ. τὰ αἰδώ, ταῖν αἰδοῖν. Πληθ. αἶ αἰδοῖ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδούς, ὦ αἰδοῖ.

αἰθήρ (ό) (καθαρὸς ἀήρ), Γεν. αἰθέρος, Δοτ. αἰθέρι, Αἰτ. αἰθέρα, Κλητ. ὦ αἰθήρ.

ἄλς (ή), (θάλασσα), Γεν. ἄλός, Δοτ. ἄλί, Αἰτ. ἄλα, Κλητ. ὦ ἄλας. Πληθ. ἄλας (οἶ), (τὸ ἄλας), Γεν. ἄλων, Δοτ. ἄλσί, Αἰτ. ἄλας, Κλητ. ὦ ἄλας.

ἄλλως (ή), (ἄλωνι), Γεν. ἄλλω, Δοτ. ἄλλω, Αἰτ. (ἄλων) καὶ ἄλλω, κλπ. κατὰ τὴν β' ἄττ. κλίσειν, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ἄλλωνος, ἄλλωνι, κατὰ τὴν γ'.

ἄμφω (ἀντωνυμ. ἐπιμεριστ.). Γεν. καὶ Δοτ. ἀμφοῖν.

ἄναξ (ό), Γεν. ἀνακτος, Δοτ. ἀνακτι, Αἰτ. ἀνακτα, Κλητ. ὦ ἀναξ (ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἐπὶ θεοῦ), ὦ ἄνα (ἐπὶ θεοῦ)· τὰ δυϊκὰ καὶ πληθ. ὁμαλῶς.

Ἄναχαρσις (ό), Γεν. Ἄναχάρσιος καὶ -εως Δοτ. Ἄναχάρσει-ει, Αἰτ. Ἄναχαρσιν, Κλητ. ὦ Ἄναχαρσι.

ἄνηρ (ό), Γεν. ἀνδρός, Δοτ. ἀνδρί, Αἰτ. ἀνδρα, Κλητ. ὦ ἀνερ. Δυϊκ. τῷ ἀνδρε, τοῖν ἀνδροῖν. Πληθ. ἀνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἀνδρας, ὦ ἀνδρες.

Ἄπόλλων (ὁ), Γεν. Ἄπόλλωνος, Δοτ. Ἄπόλλωνι, Αἰτ. Ἄπόλλωνα καὶ συνηθέστ. Ἄπόλλω, Κλητ. ὦ Ἀπολλον.

[**ἄρην**], (ὁ ἄρνος). Γεν. ἄρνος, Δοτ. ἄρνι, Αἰτ. ἄρνα. Πληθ. ἄρνες, Γεν. ἄρνων, Δοτ. ἄρνάσι, Αἰτ. ἄρνας, Κλητ. ὦ ἄρνες.

Ἄρης (ὁ), Γεν. Ἄρεως καὶ Ἄρεος (ποιητ.), Δοτ. Ἄρεϊ -ει, Αἰτ. Ἄρεα -η καὶ Ἄρην, Κλητ. ὦ Ἄρες.

ἄστηρ (ὁ), Γεν. ἀστέρος, Δοτ. ἀστέρι, Αἰτ. ἀστέρα. Κλητ. ὦ ἀστήρ. Δυϊκ. ἀστέρε, ἀστέροιν. Πληθ. ἀστέρες, Γεν. ἀστέρων, Δοτ. ἀστράσι, Αἰτ. ἀστέρας, Κλητ. ὦ ἀστέρες.

B

βλήχων (ἡ) (εἶδος φυτοῦ), βλήχωνος, βλήχωνι. καὶ ἡ βληχώ, τῆς βληχοῦς, τῆ βληχοῦ κλπ. οὕτω κλίνεται καὶ τὸ γλήχων.

βοῦς (ὁ, ἡ), Γεν. βοός, Δοτ. βοί, Αἰτ. βοῦν, Κλητ. ὦ (βοῦ). Δυϊκ. βόε, βοῶν. Πληθ. βόες καὶ (βοῦς). Γεν. βοῶν, Δοτ. βοοσί. Αἰτ. βοῦς. Κλητ. ὦ βόες καὶ (βοῦς).

βρέτας (τὸ) (εἶδωλον), Γεν. βρέτεος -ους, Δοτ. βρέτει -ει, Αἰτ. βρέτας, Κλητ. ὦ βρέτας. Δυϊκ. βρέτεε-η, βρετέοιν-οῖν. Πληθ. βρέτεα -η. Γεν. βρετέων -ῶν, Αἰτ. βρέτεα -η, Κλητ. ὦ βρέτεα -η.

Γ

γάλα (τὸ), Γεν. γάλκκος, Δοτ. γάλκκτι, Αἰτ. γάλα, Δοτ. πληθ. γάλκξι (Πλάτ.).

γαστήρ (ἡ) (κοιλία), Γεν. γαστρός, Δοτ. γαστρί, Αἰτ. γαστέρα, Κλητ. ὦ γαστήρ. Δυϊκ. γαστέρε, γαστέροιν. Πληθ. γαστέρες, Γεν. γαστέρων, Δοτ. γαστράσι, Αἰτ. γαστέρας, Κλητ. ὦ γαστέρες.

γέλως (ὁ), Γεν. γέλωτος, Δοτ. γέλωτι, Αἰτ. γέλωτα, Κλητ. ὦ γέλως. Δυϊκ. γέλωτε, γελώτοιιν. Πληθ. γέλωτες, Γεν. γελώτων, Δοτ. γέλωσι, Αἰτ. γέλωτας, Κλητ. ὦ γέλωτες.

γέρας (τὸ), Γεν. γέρκος -ως. (οὐδέποτε μετὰ τοῦ τ ὡς καὶ τὸ γῆρας γεν. γήρως). Δοτ. γέρκι γέρκ. Αἰτ. γέρκς. Κλητ. ὦ γέρας. Δυϊκ. γέρκε -α, γεράοιν -ῶν. Πληθ. γέρκε -α, Γεν. γεράων -ῶν, Δοτ. γέρκσι, Αἰτ. γέρκα -α, Κλητ. ὦ γέρκα -α.

γῆ ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ μόνον.

γόνυ (τὸ), Γεν. γόνατος, Δοτ. γόνατι, Αἰτ. γόνυ, Κλητ. ὦ γόνυ.

Δυϊκ. γόνατε, γονάτοι. Πληθ. γόνατα, Γεν. γονάτων, Δοτ. γόνασι, Αἰτ. γόνατα, Κλητ. ᾧ γόνατα.

γοργῶν (ή), Γεν. γοργόνος καὶ ἡ γοργῶ τῆς γοργός -οῦς κλπ.

γραῦς (ή), Γεν. γραός, Δοτ. γραί, Αἰτ. γραῦν, Κλητ. ᾧ γραῦ. Δυϊκ. γραε, γραοῖν. Πληθ. γραές καὶ (γραῦς), Γεν. γραῶν, Δοτ. γραυσί, Αἰτ. (γραῦς) καὶ γραῦς, Κλητ. ᾧ γραῦς καὶ (γραῦς).

γυνή (ή), Γεν. γυναικός, Δοτ. γυναικί, Αἰτ. γυναικα, Κλητ. ᾧ γύνχι. Δυϊκ. γυναικε, γυναικοῖν. Πληθ. γυναικες, Γεν. γυναικῶν, Δοτ. γυναιξί, Αἰτ. γυναικας, Κλητ. ᾧ γυναικες.

Δ

δάκρυον (τό), Γεν. δακρύου κλπ. Δοτ. πληθ. δάκρυσι (ἀπό τοῦ ποιητ. δάκρυ).

δάκτυλος (ό), οἱ δάκτυλοι καὶ τὰ δάκτυλα (Θεοῦρ.).

δεῖνα (ό, ή, τό), Γεν. δεῖνος, Δοτ. δεῖνι, Αἰτ. δεῖνα. Πληθ. οἱ δεῖνες, Γεν. δεῖνων, Δοτ. δεῖνα, ὡς ἄκλιτον, Αἰτ. δεῖνας.

δέλεαρ (τό δόλωμα), Γεν. δελέατος δέλητος, Δοτ. δελέατι δέλητι.

δένδρον Γεν. δένδρου κλπ. Δοτ. πληθ. δένδροις καὶ δένδρεσι.

δέπας (τό), (ποτήριον). Γεν. δέπας, Δοτ. δέπαί δέπα, Αἰτ. δέπας. Πληθ. δέπαα-α, Γεν. δεπάων-ῶν, Δοτ. δέπασι, Αἰτ. δέπαα-α.

δεσμός (ό), πληθ. οἱ δεσμοὶ καὶ τὰ δεσμὰ (αἱ ἀλύσεις).

Δημήτηρ (ή), Γεν. Δήμητρος, Δοτ. Δήμητρι, Αἰτ. Δήμητρα καὶ Δήμητραν, Κλητ. ᾧ Δήμητερ.

Διός. ἴδε Ζεύς.

δόρυ (τό), Γεν. δόρατος, Δοτ. δόρατι καὶ δορί (Θουκ.), Αἰτ. δόρυ. Δυϊκ. δόρατε κτλ.

δρεπάνη (ή), καὶ τὸ δρέπανον ἑτερογενῶς.

δυσμαί (αἱ), μόνον ἐν πληθ. ἀριθμῶ.

Ε

ἔαρ ἦρ (τό), Γεν. ἔαρὸς ἦρος, Δοτ. ἔαρι ἦρι, Αἰτ. ἔαρ ἦρ, Κλητ. ᾧ ἔαρ ἦρ.

ἔγγελος (ή), Γεν. ἐγγέλου, Δοτ. ἐγγέλυι, Αἰτ. ἐγγελον, Κλητ. ᾧ ἐγγελος. Δυϊκ. ἐγγέλυε, ἐγγελοῖν. Πληθ. ἐγγέλεες-εις, Γεν. ἐγγελέων, Δοτ. ἐγγέλεσι, Αἰτ. ἐγγέλεας -εις, Κλητ. ᾧ ἐγγέλεες -εις.

εἰκῶν (ἡ), Γεν. εἰκόνας, Δοτ. εἰκόνι, Αἰτ. εἰκόνα κλπ. (ἡ δὲ Γεν. εἰκοῦς, Αἰτ. εἰκῶ, καὶ πληθ. τὰς εἰκοῦς εἶνε τῶν Ἰώνων καὶ τῶν ποιητῶν.

ἔμπλεως (ὁ), πληθ. ὄνομ. ἔμπλεω καὶ ἔμπλεοι, οὐδέτ. τὸ ἔμπλεον πληθ. ἔμπλεα.

ἔρωσ (ὁ), Γεν. ἔρωτος, Δοτ. ἔρωτι, Αἰτ. ἔρωτα, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσιν.

ἐτησῖαι (οἱ), μόνον ἐν τῷ πληθ. ἀριθμῷ, οἱ περιοδικοὶ ἄνεμοι. Γεν. πληθ. ἐτησίων.

Z

Ζεὺς (ὁ), Γεν. Διός, Δοτ. Δί, Αἰτ. Δία, Κλητ. ὦ Ζεῦ· τὰ δὲ Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα εἶνε ποιητικά.

ζυγός (ὁ), μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ· πληθ. ἀείποτέ τὰ ζυγά.

H

ἦρωσ (ὁ), Γεν. ἦρωος, Δοτ. ἦρωι καὶ ἦρω (ποιητ.), Αἰτ. ἦρωα καὶ ἦρω. Πληθ. ἦρωες καὶ ἦρωσ (ποιητ.), Γεν. ἠρώων, Δοτ. ἦρωσι, Αἰτ. ἦρωας, Κλητ. ὦ ἦρωες.

Θ

Θαλῆς (ὁ), Γεν. Θάλεω, Δοτ. Θαλῆ, Αἰτ. Θαλῆν· ἡ δὲ Γεν. Θαλοῦ καὶ Θάλητος, Δοτ. Θάλητι, Αἰτ. Θάλητα εἶνε τῶν μεταγεν.

θεμέλιος (ὁ), συνήθως ἐν πληθ. ἀριθ. οἱ θεμέλιοι.

θέμις (ἡ), (τὸ δίκαιον), Γεν. θέμιδος, Δοτ. θέμιδι, Αἰτ. θέμιν. ἄκλιτον δὲ ἐν τῇ φράσει θέμις εἶναι· παρὰ ποιηταῖς κλίνεται καὶ οὕτω· θέμις, θέμιστος, θέμιστι, θέμιστιν, θέμιστες, θεμίστων, θέμιστας.

θεράπων (ὁ), Γεν. θεράποντος κλπ. πληθ. ὄνομ. θεράποντες (καὶ θέρκτες (Εὐριπ.) ἀπὸ τῆς ἀχρήστου ὀνομ. θέρκψ).

Θραξ (ὁ), Γεν. Θραξός, Δοτ. Θραξί, Αἰτ. Θραξα. Δυϊκ. Θραξε, Θραχοῦν. Πληθ. Θραξες, Θραξῶν, Θραξί, Θραξας, ὦ Θραξες.

θριξ (ἡ), Γεν. τριχός, Δοτ. τριχί, Αἰτ. τρίχα, Κλητ. ὦ θριξ. Δυϊκ. τρίχε, τριχοῦν. Πληθ. τρίχες, τριχῶν, θριξί, τρίχας, ὦ τρίχες.

Θυγάτηρ (ἡ), Γεν. θυγατρός. Δοτ. θυγατρί, Αἰτ. θυγατέρα, Κλητ. ὦ θυγατερ. Δυϊκ. θυγατέρε, θυγατέροιν. Πληθ. θυγατέρες, θυγατέρων, θυγατράσι, θυγατέρας, ὦ θυγατέρες.

I

ἰδρῶς (ὁ), Γεν. ἰδρῶτος, Δοτ. ἰδρῶτι καὶ ἰδρῶ. Αἰτ. ἰδρῶτα καὶ ἰδρῶ· τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσιν.

Ἴφικλος, τοῦ Ἴφίκλου καὶ Ἴφικλέης -ῆς τοῦ Ἴφικλέους, τῷ Ἴφικλεῖ, τὸν Ἴφικλέα.

K

κακός, κακίων, κάκιστος καὶ χείρων, χείριστος καὶ κακώτερος παρ' Ὀμήρῳ· τὸ δὲ χειρότερος μεταγενέστερον.

κάλως (ὁ), Γεν. κάλω καὶ κάλου (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρήστου ὁ κάλος) καὶ κάλωος, Δοτ. κάλω, Αἰτ. κάλων καὶ κάλον (Ἡρόδ.), Κλητ. ὦ κάλως. Δυϊκ. κάλω, κάλων. Πληθ. οἱ κάλω καὶ (κάλωες καὶ κάλοι), Γεν. κάλων, Δοτ. κάλωος, Αἰτ. κάλως καὶ (κάλους), Κλητ. ὦ κάλω.

κέρως (τὸ), Γεν. κέρως -ως (ἐπὶ κέρως), Δοτ. κέραι -α, Αἰτ. κέρως. Δυϊκ. κέρως -α, κεράσιν, -ῶν. Πληθ. κέρως -α, Γεν. κεράων κερῶν. Δοτ. κέρωσι, Αἰτ. κέρως -α, Κλητ. ὦ κέρως -α. Κλίνεται καὶ διὰ τοῦ τ οἶον, κέρως, κέρωτος, κέρωτι, κλπ.

κλειῖς (ἡ), Γεν. κλειδός, Δοτ. κλειδί, Αἰτ. κλειῖν καὶ κλειῖδα μεταγεν. Κλητ. ὦ κλειῖς. Δυϊκ. κλειῖδε, κλειδοῖν. Πληθ. κλειῖδες καὶ κλειῖς, Γεν. κλειδῶν, Δοτ. κλεισί, Αἰτ. κλειῖδας καὶ κλειῖς, Κλητ. ὦ κλειῖδες καὶ κλειῖς· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς καὶ κλής, κληδός, κληδί, κληῖδα, κληῖδας.

κοινωνός (ὁ, ἡ), Γεν. κοινωνοῦ κλπ. Πληθ. κοινωνοὶ καὶ κοινωνῶνες (Ξενοφ.), Αἰτ. κοινωνοὺς καὶ κοινωνῶνας (Ξενοφ.).

κρέας (τὸ), Γεν. κρέως -ως (καὶ οὐδέποτε μετὰ τοῦ τ), Δοτ. κρέαι -α, Αἰτ. κρέας, Κλητ. ὦ κρέας. Δυϊκ. κρέως -α κρεάσιν -ῶν. Πληθ. κρέως -α, Γεν. κρεάων -ῶν, Δοτ. κρέωσι, Αἰτ. κρέως -α, Κλητ. ὦ κρέως -α.

κρίνον (τὸ), Γεν. κρίνου, κλπ. Πληθ. ὄνομ. κρίνα καὶ κρίνεα, Δοτ. κρίνεσι (Ἀριστοφ.), ὡς ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου τὸ κρίνος.

κτεῖς (ὁ), Γεν. κτενός, Δοτ. κτενί, Αἰτ. κτένχ Κλητ. ὦ κτεῖς Δυϊκ. κτένε, κτενοῖν. Πληθ. κτένες, κτενῶν, κτεσί, κτένας ὦ κτένες.

κύων (ὁ, ἡ), Γεν. κυνός, Δοτ. κυνί, Αἰτ. κύνα, Κλητ. ὦ κύον. Δυϊκ. κύνε, κυνοῖν. Πληθ. κύνες, Γεν. κυνῶν, Δοτ. κυσί, Αἰτ. κύνας, Κλητ. ὦ κύνες.

Λ

λίπα (τὸ) μόνον κατ' αἰτιατικὴν ἐνικήν· εὐρίσκειται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ῥήματος ἀλείφειν ἐν τῇ φράσει· «λίπα ἀλείφεισθαι».

λύχνος, πληθ. οἱ λύχνοι καὶ τὰ λύχνα. Δ. λύχνοις καὶ λύχνοισι.

Μ

μακρός, μακρότερος, μακρότατος καὶ μάσσων, μήκιστος.

μάλη (ἡ), (μασχάλη), μόνον κατὰ ἐνικ. γενικήν ἐν τῇ φράσει· «ὑπὸ μάλης».

μάρτυς (ὁ, ἡ), Γεν. μάρτυρος, Δοτ. μάρτυρι, Αἰτ. μάρτυρα καὶ σπαν. μάρτυν, Κλητ. ὦ μάρτυ καὶ μάρτυς. Δυϊκ. μάρτυρε, μαρτύροιν. Πληθ. μάρτυρες, Γεν. μαρτύρων, Δοτ. μάρτυσι, Αἰτ. μάρτυρας. Κλητ. ὦ μάρτυρες.

μέγας (ὁ), Γεν. μεγάλου, Δοτ. μεγάλω, Αἰτ. μέγχι Κλητ. ὦ μέγα. Οὐδετ. τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλω, τὸ μέγα· τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ πληθ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν β' κλίσιν· καὶ θηλυκὸν ἢ μεγάλη, τῆς μεγάλης.

μέλε, κλητικὴ προσφωνηματικὴ λεγομένη θωπευτικῶς ἢ ὕβριστικῶς ἐπὶ ἀρσ. καὶ θηλ. γένους· γίνεται δὲ κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ μέλεε (κλητ. τοῦ ὁ μέλεος)· οἶον, ὦ μέλε (ὦ καλέ, ἢ ὦ μωρέ).

μήτηρ (ἡ), Γεν. μητρός, Δοτ. μητρί, Αἰτ. μητέρα, Κλητ. ὦ μήτηρ. Δυϊκ. μητέρε, μητέροιν. Πληθ. μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας, ὦ μητέρες.

Μίνως (ὁ) κατὰ τὴν β' ἀττ. κλίσιν καὶ κατὰ τὴν γ'. Γεν. Μίνω καὶ Μίνωσ, Δοτ. Μίνω καὶ Μίνωι, Αἰτ. Μίνων καὶ Μίνωα (Μίνω).

μόδον (ὁ) (ξύλινος πύργος), Γεν. μόσουνο κλπ. Πληθ. μόσουνοι, Δοτ. μοσούνοις κατὰ τὴν β' κλίσιν.

μύκης (ὁ) (μανιτάρι), Γεν. μύκητος, Δοτ. μύκητι, Αἰτ. μύκητα καὶ μύκην. Πληθ. μύκητες καὶ μύκαι, μυκήτων, μύκησι καὶ μύκαις, μύκητας.

N

νάπη (ἡ), καὶ τὸ νάπος.

ναῦλος (ὁ), καὶ τὸ ναῦλον (σπανιώτερον).

ναῦς (ἡ) (πλοῖον), Γεν. νεώς, Δοτ. νηί, Αἰτ. ναῦν, Κλητ. ὦ ναῦ. Δυϊκ. Γεν. καὶ Δοτ. νεοῖν. Πληθ. νῆες, (Φρύν.), Γεν. νεῶν, Δοτ. ναυσί, Αἰτ. ναῦς (Φρύν.), Κλητ. ὦ νῆες.

νέωτα, Αἰτ. μετὰ τῆς ἐς ἐν τῇ φράσει «ἐς νέωτα» = τοῦ χρόνου.

νοῦς, νοῦ, νῶ κλπ. κατὰ τὴν β' συνηρημ. κλίσει, καὶ μεταγεν. κατὰ τὴν γ' νοῦς, νοός, νοί, νόες, νόας.

νυξ(ἡ), νυκτός, κλπ. Δοτ. πληθ. νυξί, κλπ.

νώτος (ὁ) καὶ συνήθ. τὸ νῶτον. Πληθ. ἀείποτε τὰ νῶτα.

O

Οἰδίπους, Γεν. Οἰδίποδος καὶ Οἰδίπου, Δοτ. Οἰδίποδι, Αἰτ. Οἰδίποδα καὶ Οἰδίπουν, Κλητ. ὦ Οἰδίπου Οἰδίποδες, Οἰδιπόδων. (Ἀριστοφ.).

(ὄϊς) οἷς (ἡ), (προβατίνι), Γεν. (ὄϊος) οἷός, Δοτ. (ὄϊ) οἷί, Αἰτ. (ὄϊν) οἷν, Κλητ. ὦ ὄϊς. Πληθ. (ὄϊες) οἷες (οἷς), Γεν. (ὄϊων) οἷων, Δοτ. (ὄϊσι) οἷσί, Αἰτ. (ὄϊας) οἷς, Κλητ. ὦ ὄϊες οἷες.

ὄναρ (τὸ), (ὄνειρον) μόνον κατ' Ὀνομαστ. καὶ Αἰτ., πολλάκις δὲ εὔρηται ἄκλιτον καὶ ἐπέχει τόπον ἐπιρρήματος = καθ' ὕπνον· καὶ φράσις ὄναρ καὶ ὕπαρ. ἴδ. ὕπαρ.

ὄνειρος (ὁ), Γεν. ὄνειρου, Δοτ. ὄνειρῳ κτλ. καὶ ὄνειρατος. ὄνειρατι. Πληθ. ὄνειρατα, ὄνειράτων, ὄνειρασι, ὄνειρατα.

ὄρνις (ὁ, ἡ), (πτηνόν), Γεν. ὄρνιθος, Δοτ. ὄρνιθι, Αἰτ. ὄρνιθα καὶ ὄρνιν, Κλητ. ὦ ὄρνι. Πληθ. (ὄρνιθες), καὶ ὄρνεις, Γεν. (ὄρνίθων) καὶ ὄρνεων, Δοτ. ὄρνισι, Αἰτ. (ὄρνιθας) καὶ ὄρνεις καὶ ὄρνις, Κλητ. ὦ (ὄρνιθες) καὶ ὄρνεις.

ὄυς (τὸ), (αὐτίον), Γεν. ὠτός, Δοτ. ὠτί. Αἰτ. οὔς. Δυϊκ. ὦτε, ὦτοι. Πληθ. ὦτα, Γεν. ὦτων, Δοτ. ὠσί, Αἰτ. ὦτα.

ὄφελος (τὸ). (ὠφέλεια) μόνον κατ' Ὀνομαστ. καὶ Αἰτιατικήν.

Π

παῖς (ὁ), Γεν. παιδός, Δοτ. παιδί, Αἰτ. παῖδα, Κλητ. ὦ παῖ. Δυϊκ. παῖδε, παῖδوين. Πληθ. παῖδες, Γεν. παιδων, Δοτ. παισί, Αἰτ. παιδας, Κλητ. ὦ παῖδες.

πᾶς (ὁ), Γεν. παντός, Δοτ. παντί, Αἰτ. πάντα, Κλητ. ὦ πᾶς. Δυϊκ. πάντε, πάντοιιν. Πληθ. πάντες, Γεν. πάντων, Δοτ. πᾶσι, Αἰτ. πάντας, Κλητ. ὦ πάντες· καί κατ' οὐδέτερον γένος, τὸ πᾶν, τοῦ παντός κλπ.

πατήρ (ὁ), Γεν. πατρός, Δοτ. πατρί, Αἰτ. πατέρα, Κλητ. ὦ πάτερ. Δυϊκ. πατέρε, πατέρωιν. Πληθ. πατέρες, Γεν. πατέρων, Δοτ. πατράσι, Αἰτ. πατέρας, Κλητ. ὦ πατέρες.

πάτριος (ὁ), (ἐκ πατρός πάππος, ἢ θεός), Γεν. πάτρω κατὰ τὴν β' ἄττ. κλίσειν καὶ κατὰ τὴν γ' πάτριος, Δοτ. πάτρω καὶ πάτρωϊ. Πληθ. συνήθως κλίνεται κατὰ τὴν γ'. πάτριος κλπ. Οὕτω κλίνεται καὶ τὸ μήτριος (ὁ ἐκ μητρός πάππος ἢ θεός).

πέρας (τὸ), πέρατος, πέρατι κλπ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσειν.

πλέω, πλέα, πλέων· κλίνεται ὁμαλῶς κατὰ τὴν β' ἄττικὴν κλίσειν. ἐν συνθέσει δὲ εἶνε δικατάληκτον· οἶον, ὁ, ἡ ἀνάπλεως, τὸ ἀνάπλεων· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνάπλεως, ἡ ἀναπλέα, τὸ ἀνάπλεων· οὐδέτ. πληθ. ἀπλοῦν μὲν τὰ πλέα, σύνθ. δὲ τὰ ἔκπλεα καὶ τὰ ἔκπλεω.

Πνύξ (ἡ), (τόπος ἐν Ἀθήναις), Γεν. Πυκνός, Δοτ. Πυκνί, Αἰτ. Πύκνα, Κλητ. ὦ Πνύξ· καὶ μεταγεν. Πνυκός, Πνυκί, Πνύκα.

πολύς (ὁ), Γεν. πολλοῦ, Δοτ. πολλῶ, Αἰτ. πολύν, Κλητ. ὦ πολύ. Δυϊκ. πολλῶ, πολλοῦιν. Πληθ. πολλοί, Γεν. πολλῶν, Δοτ. πολλοῖς, Αἰτ. πολλούς, Κλητ. ὦ πολλοί· οὕτω καὶ τὸ οὐδέτερον. πολύ, πολλοῦ, πολλῶ, πολύν· πολλά, πολλῶν, πολλοῖς· πολλά.

Ποσειδῶν (ὁ), Γεν. Ποσειδῶνος, Δοτ. Ποσειδῶνι, Αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, Κλητ. ὦ Ποσειδῶν.

πούς (ὁ), ποδός, ποδί, πόδα, ὦ ποῦ. Δυϊκ. πόδε, ποδοῦιν. Πληθ. πόδες, ποδῶν, ποσί, πόδας ὦ πόδες.

πλοῦς (ὁ), πλοῦ, πλῶ.

πρῶτος (ὁ), Γεν. πρώτου, Δοτ. πρώτῳ, Αἰτ. πρώτον, Κλητ. ὦ πρώτος καὶ ὦ πρώτε. Δυϊκ. πρώτῳ, πρώτοιιν. Πληθ. πρώτοι καὶ πρώταις, Γεν.

πράεων, Δοτ. πράοις καὶ πράεσι, Αἰτ. πράους καὶ πράεϊς, Κλητ. ὦ πράοι καὶ πράεϊς. Οὐδ. τὸ πρᾶον, Γεν. πράου, Δοτ. πράω, Αἰτ. πρᾶον. Δυϊκ. πράω πράοιν. Πληθ. πράεα, πράεων, πράεσι, πράεα.

πρεσβευτής (ὁ ἀπεσταλμένος), Γεν. πρέσβεως, Δοτ. πρέσβεϊ -ει, Αἰτ. πρεσβευτήν, Κλητ. ὦ πρεσβευτά. Δυϊκ. πρέσβее, πρεσβείον, Πληθ. πρέσβееς -εις, Γεν. πρέσβεων, Δοτ. πρέσβεσι, Αἰτ. πρέσβεας πρέσβεις, Κλητ. ὦ πρέσβееς -εις· καὶ σπαν. πρεσβευταί, πρεσβευτῶν, πρεσβευτάς.

πρέσβυς (ὁ), (ὁ γέρον), Γεν. πρεσβύτου, Δοτ. πρεβύτη, Αἰτ. πρέσβυν καὶ πρεσβύτην, Κλητ. ὦ πρέσβυ καὶ πρεσβῦτα. Δυϊκ. πρεσβύτα, πρεσβύταιν. Πληθ. πρεσβῦται, Γεν. πρεσβυτῶν, Δοτ. πρεσβύταις, Αἰτ. πρεσβύτας, Κλητ. ὦ πρεσβῦται.

πρόχοος (ή), ἀττ. πρόχους, Γεν. πρόχου, Δοτ. πρόχῳ, Αἰτ. πρόχουν κλπ. Δοτ. πληθ. πρόχουσι.

πῦρ (τὸ), Γεν. πυρός, Δοτ. πυρί, Αἰτ. πῦρ. Πληθ. (κατὰ τὴν β' κλίσι.) πυρά (πυρσοὶ φυλάκων), Γεν. πυρῶν, Δοτ. πυροῖς, Αἰτ. πυρά.

Ρ

ῥάδιος, ῥαδιώτερος (Πολυδ.), ὑπερθ. ῥᾶστος.

ῥοῦς (ὁ), ῥοῦ, κατὰ τὴν β' συνηρημ. κλίσιν.

ῥύπος (ὁ), Πληθ. οἱ ῥύποι καὶ συνήθως τὰ ῥύπα.

Σ

σέβας (τὸ), μόνον κατ' ὄνομασπ. καὶ αἰτιατικὴν.

σέλας (τὸ) (φῶς, λάμψις), Γεν. σέλαος, Δοτ. σέλαϊ -α, Αἰτ. σέλας. Πληθ. σέλαα -α, Γεν. σελάων -ῶν, Δοτ. σέλασι, Αἰτ. σέλαα-α.

σῆς (ὁ), Γεν. σεός, καὶ μεταγεν. σητός. Πληθ. σέες, σέων, σέας.

σῆτος (ὁ), σῆτου, σῆτον, κλπ. Πληθ. οἱ σῆτοι καὶ τὰ σῆτα.

σκότος (ὁ), τοῦ σκότου κατὰ τὴν β' κλίσιν, καὶ τὸ σκότος, τοῦ σκύτεος -ους κατὰ τὴν γ'.

σκύφος (ὁ), (ποτήριον), τοῦ σκύφου, καὶ τὸ σκύφος, τοῦ σκύφους-ους.

σκάω (τὸ), Γεν. σκατός, Δοτ. σκατί, κλπ.

στάδιον (τὸ), τοῦ σταδίου, κλπ. πληθ. οἱ στάδιοι καὶ σπανιώτ. τὰ στάδια, σταδίους καὶ στάδια.

σταθμὸς (ὁ), πληθ. οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ σταθμὰ (αἰ ζυγαριαί).

στέαρ -στέῃρ (τὸ), (ξύγγι), στέατος (στητός), στέατι (στητί), στέαρ στήρ. Πληθ. στέατα, στεάτων, στέασι, στέατα.

στέγη (ἡ), καὶ τὸ στέγος (ποιητ.).

σῶος καὶ σῶς (ἐκ τοῦ σώος), Γεν. σώου, Δοτ. σώφ, Αἰτ. σῶον. καὶ σῶν. Πληθ. σῶοι, Γεν. σώων, Δοτ. σώοις, Αἰτ. σώους, καὶ σῶς. Οὐδ. σῶον καὶ σῶν, Γεν. σώου, Δοτ. σώφ, Αἰτ. σῶον καὶ σῶν. Πληθ. σῶα καὶ (σᾶ), Γεν. σώων, Δοτ. σώοις, Αἰτ. σῶα καὶ σᾶ. Θηλ. σώα καὶ (σᾶ), Γεν. σώας, Δοτ. σώφ, αἰτ. σώων καὶ σῶν. Πληθ. σῶαι, Γεν. σώων, Δοτ. σώοις, Αἰτ. σώας.

σωτήρ (ὁ), σωτήρως, Κλητ. ὦ σωτερ.

T

τὰν μόνον κλητ. ἐπὶ κοινῶν προσφωνήσεων· οἶον, ὦ τὰν=ὦ σύ, ὦ φίλε ἢ ὦ φίλοι.

τάριχος (ὁ), καὶ τὸ τάριχος.

ταῶς (ὁ), (παγῶνι), Γεν. ταῶ, Δοτ. ταῶ, κλπ. κατὰ τὴν β' ἄττ. κλίσειν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν γ' ταῶνος, ταῶνι. Πληθ. ταῶνες, ταῶσι.

τέρας (τὸ), (πράγμα παράδοξον), Γεν. τέρατος. Δοτ. τέρατι, Αἰτ. τέρας. Πληθ. τέραα-α, Γεν. τεράων-ων, Δοτ. τέρασι. Αἰτ. τέραα-α.

τίγρις (ὁ, ἡ), Γεν. τίγριος, Δοτ. τίγρι καὶ τίγρι, Αἰτ. τίγριν, Κλητ. ὦ τίγρι. Πληθ. τίγριες-εις, τίγρεων, τίγρεσι, τίγριος -εις.

τυφῶς, τυφῶ, τυφῶ, κατὰ τὴν β' ἄττ. κλίσειν ἀλλὰ καὶ τυφῶνος -ωνι -ωνα κατὰ τὴν γ'.

Υ

ὑδωρ (τὸ), Γεν. ὑδχτος, Δοτ. ὑδχτι, Αἰτ. ὑδωρ. Δυϊκ. ὑδχτε, ὑδάτοι. Πληθ. ὑδχτα, Γεν. ὑδάτων, Δοτ. ὑδχσι, Αἰτ. ὑδχτα.

υἷος (ὁ), Γεν. υἱοῦ καὶ υἷος, Δοτ. υἱῶ καὶ υἱεῖ, Αἰτ. υἷον καὶ υἱέα (ἀδόκ.), Κλητ. ὦ υἱέ. Δυϊκ. υἱῶ καὶ υἱέε, υἱοῖν καὶ υἱέοιν. Πληθ. υἱοὶ καὶ υἱεῖς, Γεν. υἱῶν καὶ υἱέων, Δοτ. υἱοῖς καὶ υἱέσι, Αἰτ. υἱοὺς καὶ υἱεῖς καὶ υἱέας (ἀδόκ.).

ὑπαρ (τὸ), (ὀπτασία, ἣν βλέπει τις ἐξυπνος)· μόνον κατ' Ὀνομαστικὴν καὶ Αἰτιατικὴν (οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπαρ. φράσις).

Φ

φρέαθ (τό), Γεν. φρέατος καὶ φρητός, Δοτ. φρέατι καὶ φρητί, Αἰτ. φρέαθρ. Δυϊκ. φρέατε, φρεάτοιιν. Πληθ. φρέατα, Γεν. φρεάτων, Δοτ. φρέασι, Αἰτ. φρέατα.

φροῦδος (ἐκ τοῦ προ-οδός) κατ' Ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθ. ἀριθμοῦ,—φροῦδος, φροῦδη, φροῦδον, φροῦδοι, φροῦδι, φροῦδα.

Χ

χάρις (ή), Γεν. χάριτος, Δοτ. χάριτι, Αἰτ. χάριν καὶ ὡς κύριον Χάριτα. Δυϊκ. χάριτε, χαρίτοιιν. Πληθ. χάριτες, Γεν. χαρίτων, Δοτ. χάρισι, Αἰτ. χάριτας.

χείρ (ή), Γεν. χειρός, Δοτ. χειρί, Αἰτ. χεῖρα, Κλητ. ᾧ χεῖρ. Δυϊκ. χεῖρε, χεροῖν. Πληθ. χεῖρες, Γεν. χειρῶν, Δοτ. χερσί, Αἰτ. χεῖρας· οἱ δὲ τύποι χερός, χερί, χέρα, χέρε, χεροῖν, χέρες, χερῶν, χέρας εἶνε ποιητικοί.

χελιδών (ή), Γεν. χελιδόνος, Δοτ. χελιδόνι, Αἰτ. χελιδόνα καὶ χελιδώ, Κλητ. ᾧ χελιδὼν καὶ χελιδοῖ· τᾶλλα κατὰ τὴν γ' κλίσιν.

χοῦς (ό), (χῶμα ἐρριμμένον), Γεν. χούος, Δοτ. χοῖ, Αἰτ. χοῦν, Κλητ. ᾧ χοῦ. Δυϊκ. χόε, χοοῖν. Πληθ. χόες, Γεν. χούων, Δοτ. χουσί, Αἰτ. (χόας) καὶ χοῦς.

χοῦς (ό), μέτρον ρευστῶν (χοεύς), Γεν. (χοός) καὶ χοέως -ῶς (ἐκ τοῦ χοεύς), Δοτ. χοῖ, Αἰτ. χοῦν καὶ χόεα -ᾶ. Πληθ. χόες, Γεν. χούων, Δοτ. χουσί, Αἰτ. χόας καὶ χόεας -ᾶς.

χρεῶν οὐδέτ. μετοχ. τοῦ χρή. Ὀνομ. καὶ Αἰτ. (ἀνάγκη, τὸ εἰμαρμένον, ὁ θάνατος).

χρέως ἄττ. = τῷ χρέος (τό), Ὀνομ. καὶ Αἰτ. τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῖ ἀπὸ τοῦ συνηθεστάτου χρέος, Γεν. χρέεος -ους. Πληθ. χρέεα -έα, Γεν. χρέεων -ῶν. Ἡ δὲ ἐνική καὶ πληθ. Δοτική καὶ τὰ δυϊκὰ λείπουσιν.

χρῶς (ό), (δέρμα), Γεν. χρωτός, Δοτ. χρωτί καὶ χρῶ (μόνον ἐν τῇ φράσει. ἐν χρῶ), Αἰτ. χρῶτα.

ΤΕΛΟΣ

Ἐν σελ. 8	στίχ. 6	ἀντὶ ἡτησάμην	γράφε ἡτισάμην
» » »	13	» ἡτιάμην	» ἡτηάμην
» 9	» 22		» π. ἤλλαττον
» 18	» 25	» ὑποτακτ.	» ὑποτακτ
» 19	» 16	» ἀνεργητ.	» ἐνεργητ.
» 22	» 15	» γοητεία	» γοητεία
» 23	» 5	» (ἀδ)άκρυτος	» (ἀ)δάκρυτος
» —	» 15	» ἐδανησάμην	» ἐδαπανησάμην
» 27	» 10	» διορθούμην	» διωρθούμην
» 29	» 4	» ἐνέχειρον	» ἐνέχυρον
» —	» 18	» (ἀν)γκωμιάστος	» (ἀν)εγκωμιάστος
» 30	» 22	» εἶρχθην	» εἶρχθην
» —	» 26	» εἶπας	» εἶπας
» 31	» 9	» ἤλασα	» ἤλασα
» —	» 15	» ἤλεγθην	» ἤλέγχθην
» —	» 20	» ἐλεηθήσομαι	» ἐλεηθήσομαι
» —	» τελευτ.	» εἴλκυσα	» εἴλκυκα
» 32	» 22	» ἐνδεδημήκειν	» ἐνεδεδημήκειν
» 35	» 28	» ἐργασμένος	» εἰργασμένος
» 37	» 17	» ἄνευ	» ἄνευ
» 39	» 20	» μεσὰ	» μετὰ
» 41	» 10	» ἡμί	» ἡμί
» 54	» 11		» ὑπ. εἰρήκειν
» 57	» 24	» ἴδ.	» ὄθεν
» 65	» 15	» (ἀπ)ώμωσις	» (ἀπ)ώμοσις
» 70	» 10	» περατέον	» πειρατέον
» 72	» 3	» ἐπεπτώκεν	» ἐπεπτώκειν
» —	» 26	» (κατ)επλήγην	» (κατ)επλάγην
» 79	» 30	»	» Ῥημ. σκήνωμα
» 80	» 11	» ἐσκωπτώμην	» ἐσκωπτόμην
» 88	» 11	» τίλτιος	» τιλτέος
» 90	» 19	» πρυσφύματος	» προσφύματος